

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UZAK VARLIKLARIN YALNIZLIĞI

Ventura Efsanesi

1. Kitap

KATE LING

*Güneş çok yakındayken, karanlıkta
kalmayı kabul edebilir misin?*

DE
X

UZAK VARLIKLARIN YALNIZLIĞI

Ventura Efsanesi

I. Kitap

Uzak Varlıkların Yalnızlığı - Ventura Efsanesi 1. Kitap

Özgün adı: *The Loneliness of Distant Beings - Ventura Saga Book 1*

Yazan: Kate Ling

© 2016 Kate Ling

Çeviri: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Eda Ayhançil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları Madeleine Milburn Agency ve Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4244-6

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No.1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

UZAK VARLIKLARIN YALNIZLIĞI

Ventura Efsanesi

I. Kitap

KATE LING

Birinci Bölüm

Onların kuş olduğunu biliyorum ama sadece bana böyle söylendiği için. Uzun bir tele konmuş bekleyen bir sürü kuş ve işin aslı, onları havalandıranın ne olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde yapıyorlar işte; bin tane küçük kanat, hepsi, aynı anda gökyüzüne doğru uçuşuyorlar. Bir de şimdiye dek hiç görmediğim, fırça darbelerine benzeyen bulutlarla bezeli mavi, masmavi bir gökyüzü var.

Cenazelerde, büyük ekranda sürekli bunu, bu aynı kısa filmi gösteriyorlar. Galiba hepimiz buradaki mesajı ya da artık her neyse onu anlıyoruz. Sonra ölen kişinin bazı fotoğraflarını gösteriyorlar, sadece birkaç tane; normalde ekip fotoğrafları, Noel baloları, üniformalı fotoğrafları ya da işte artık elinizde ne varsa o gösteriliyor. Ama bu defa farklı, daha en başta büyük-büyükannemin seftali yanakları, yanmış teni, güneşten kısılmış gözleri ve bacaklarında kumlarla ardında bıraktığı gezegende çekildiği bir fotoğraf yer alıyor. Fotoğrafı gösterdiklerinde herkesten tuhaf bir hayret nidası yükseliyor.

Büyük-büyükannem Bea'nın bir dolu fotoğrafı vardı;

bazıları kart üstüne basılmıştı, böylece elinde tutabiliyordun. Elinde tutabildiğin gibi onlara birer pencere gibi uzun uzun bakabiliyordun da. Onlara baktığında, o da sana bakıyordu. Daha gençti. Hani şu an fotoğraflara bakarken capcanlı görünüyor ama aslında ölü.

Bu cenaze de diğerleri gibi oldu. Üretim'in gönderdiği çiçekleri koyduktan sonra ayağa kalkıp bakıyoruz, bir kutuya bakıyoruz ve büyükbabam bir konuşma yapıyor. Bea'nın buradaki, Dünya'da yaşamış son kişi olduğundan bahsetmiyor bile ama herkesin aklından geçenin bu olduğunu biliyorum. Bugün, bu kadar insanın buraya gelmesinin sebebini de biliyorum çünkü her şey buraya kadardı işte, şimdi bir şekilde hepimiz gerçekten yapayalnızız.

Ardından hava kilidini açıp onu bırakıyoruz ve dönüyoruz. En son ayrılan büyükbabam oluyor, ta ki ben onun koluna girinceye dek dönmek aklına bile gelmiyor. Galiba işin bu kısmı kaç kere yaşanırsa yaşansın hiçbir zaman kolaylaşmayacak.

Kilitli kapılar yana kayıyor ve dış kapı açılırken kalın yuvarlak pencerelerden bakıyoruz; iki taraf da devasa çeneler gibi aynı anda açılıyor ve büyük-büyükannem gidiyor. Dışarıda bir yerlerde, uzayın derinliklerinde uçuyor, kim bilir nereye gidiyor. Önceden de farklı değildi gerçi, sadece bu defa bunu tek başına yapıyor.

İlk oturum koşusunun anonsunu hayal meyal duyuyorum. Ölü gibi derin ve korkunç bir uykuya yatmak üzere cenaze merasiminden erken ayrılmıştım. Spor ayakkabılarımı ve eşofmanlarımı giyerken hâlâ rüya görüyor olmamın sebebi de bu zaten ve Ana Geçit'e giderken o

kadar çok esniyorum ki titremeler geliyor, gözlerim yaşarıyor. Koşucular yanımdan hızla geçip giderken dalgalı suya atlar gibi onlara katılıyorum. El terminalimde müzik çalıyor ama dinlemiyorum sanırım, hatta Ana Geçit yolunda ayaklarımızı davul çalışıyormuşçasına birbirini ardına yere sertçe vururken tam anlamıyla düşünmüyorum da. Üçüncü oturum vardiyasından evlerine dönen insanlar yolun bir tarafında tek sıra halinde gözleri yerde yürüyorlar. Ön taraflarda yerinde duramayan gürültücü tipler her zaman yaptıkları gibi alçak tavanlı geçitten geçerken ellerini tavana değdiriyorlar ve ben bu derin sıklık uçurumunda çığlıklar atmak istiyorum.

Ama Dr. Maddox'un verdiği reçete böyle. Bunu, kendimi İslah'tan uzak tutmak için yapıyorum, yapmak zorundayım. Dr. Mad, * "çocuklarda" uzun süreli ilaç kullanımı tasvip etmiyor, onun yerine kafandan geçen korkunç şeyleri ona anlatmak, endorfin ürettiğini iddia ettiği anlamsız daireler etrafında koşmak gibi doğal ilaçları tercih ediyor ama ben bu konuda hâlâ epey şüpheliyim. Birisi senin beynini çıkarıp yerine ıslak bir sünger koymuş gibi hissettirse de ilaç kullanmanın daha iyi bir seçenek olduğu konusunda uzun uzun düşünüyorum.

Gel gör ki Mühendislik personeli ve her nasıl oluyorsa yemekhanede verilen azıcık yemekle bile şişmanlamayı başaraabilmiş insanlarla birlikte koşuyorum işte. Bunu, beş hafta boyunca Dr. Mad'in gözetiminde tutulduğum İslah'tan kurtulmayı başardığım günden bu yana, bir yıldan fazla bir süredir, her sabah yapıyorum. İslah'tay-

* İng. Mad, deli, çılgın anlamında. Karakter, Dr. Maddox'a Mad diyerek uzmanlık alanına da atıfta bulunarak kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

dım çünkü bir süre konuşmamaya karar vermiştim ve ardından, özellikle kötü geçen bir gecenin ardından, bu yerin metal duvarlarını tırnaklarım parçalana parçalana ellerimle kazıyarak oradan çıkmaya çalışmışım ve herkes bunun deli olmamdan kaynaklandığına kanaat getirmişti. Ama bakın, bu konudan bahsetmekten o kadar da hoşlanmıyorum, malumunuz bir hayli utanç verici ve Dr. Mad ne derse desin, tüm bu olanlar hiç de sahip olmak istemediğim bir dolu sefil anı yarattı.

İşte ben de bu yüzden koşuyorum ve yeniden normal olmaya çalışıyorum. Keçileri kaçırmamam lazım. Tabii insan aklını bir kere kaçırınca bir daha olmaz diyemiyor. Omzunuzun üzerinden geriye bakıp duruyorsunuz. Bu durumdan koşarak kaçılıyorsunuz.

Birçok kişi için bu koşuların en iyi yanı Seyir'e ulaşmak oluyor. Ana Batı güvertesindeki Seyir yüz adım uzunluğunda. Bir tarafında merdiven basamağı gibi dizilmiş oturma yerleri, bunun önünde de yürümek için -ya da bizim yaptığımız gibi koşmak için- biraz alan var; sağ tarafımızda ise yerden tavana uzanan, vakumlu camdan dört parçalı pencere ve yüzünüzün ortasına bir yumruk gibi inen sonsuz galaksi. Galiba insan elinde olmadan bakıyor ama beni, diğer insanları etkilediği gibi etkilemiyor. Yani yakın zamana kadar etkilemedi en azından.

Şu son birkaç haftadır Huxley yıldız sisteminin yakınından geçiyoruz ve gerçek bir güneş gördüğümünden beri, bu manzara daha bir hoşuma gider oldu. Uzun zamandır güneş görmemiştik ve K tipi orta yaşlı bir cüce olan Huxley her ne kadar küçük ve sönük olsa da bir şekilde insanı hayata döndürüyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama

insanı uyandırıyor işte; aklımızın bile ermediğini, ermek zorunda olmadığını tahmin ettiğim hücresel bir seviyede uyandırıyor. Huxley, seksen dört yıldır geçtiğimiz, yaşam barındırması muhtemel ilk sistem. Tamam, bir Öncü'den öte İlk Temas aracı olduğumuzdan kurulacak bağ sınırlı ancak buraya ilk gelen biziz, bu yerden ilk geçen biziz ve burada ne bulacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok. Beni şu an canlı tutan bir şey varsa işte o da bu, yaşamayı sürdürmek istememi sağlayan tek şey bu.

Koşudan sonra kamaraya dönmek istemiyorum, onun yerine Emme'yi görmeye gidiyorum. Son zamanlarda aramız o kadar da şahane değil, bunun gayet farkındayım ve bu beni deli ediyor. Keçileri kaçırmanın sorunu da bu ya, bir kez başınıza gelince kimse gözünüze aynı görünmüyor.

Ama kapısını çaldığımda beni doğruca içeri alıyor ve ailesinin kamarasındaki mutfakta, gri renkli dar alanda ayakta duruyoruz. Dağınık ama şükürler olsun kimse yok.

“Ev ahalisi nerede?” diye soruyorum ona ama yanlışlıkla dalıyorum ve cevabını kaçırıyorum. Sonra onun peşi sıra odasına gidiyorum, yatağına oturuyoruz, dizlerimin üzerinden eğilip yere bakıyorum.

“Satranç oynamak ister misin?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve yatakta geriye kaykılıp sırtımı soğuk duvara yaslıyorum. Oyunu el terminallerimize yüklerken ikimiz de konuşmuyoruz. Kaçamak biçimde ben ona bakarken, o da bana bakıyor.

“Büyük-büyükannen Bea için üzgünüm,” diyor.

“Sorun değil, biliyorsun yaşlıydı.” Onu sustururken omuz silkiyorum.

“Hımm,” diyor. “Ama yine de... Mezuniyeti ve bütün bu olan biteni düşününce...”

“Evet, o da umurumda değil, gerçekten değil.”

“Evet, benim de,” diyor.

El terminallerimiz bipliyor ve birkaç hamle yapıyoruz. Sonra o duruyor.

“Pekâlâ, benim umurumda,” diyor. “Yalan söyledim.”

Ona bakarak bekliyorum.

“Hazır değilim,” diyor dolduramadığım sessizliği bozarak. “Ne yani? Sen hazır mısın?”

“Ben sadece... Sanırım yapabileceğim ya da değiştirebileceğim bir şey olmadığından bu konuda düşünmeyi anlamsız buluyorum.”

“Yani Hizmet’e gitmek? Birleşme? Bunlar seni endişelendirmiyor mu?”

“İstesem de istemesem de olacak şeyler için neden endişeleneyim ki?”

Kaşları çatık, dudakları gergin bir ifadeyle bana bakıyor, bir hamle daha yapıyor ve yeniden duruyor. “Peki, kimle eşleşeceğini düşünüyorsun? Birleşme için yani?”

Omuz silkiyorum. “Bütün her şey şaka gibi, ne fark eder ki?”

O hoş, iri gözlerinde aynı ifadeyle bana bakıyor.

“Bunu ne zaman anladın?” diye soruyor.

“Neyi?”

“Hiçbir şeyin önemli olmadığını.”

İşte o zaman Emme ile son zamanlarda aramızın neden iyi olmadığını fark ediyorum. O hâlâ varlığımızın anlamsızlığından bir anlam çıkarmaya çalışıyor, bense bir şey yapamayacağımızı zaten biliyorum.

İkinci Bölüm

Ablam Pandora bir yıl önce on dokuz yaşındayken Cain ile evlendi ve şimdi yedi aylık hamile. Ve vay canına, deliler gibi mutlu. Tüm yaptığı kahkahalar atmak, küçük kıyafetler dikmek ve tüm genç anneleri eve davet etmek. Böylece ona bir şeyler getirip karnını okşayabiliyorlar. Cain her şeyin harika olduğunu düşünüyor. İşin aslı bir zamanlar onun süper biri olduğunu düşünürdüm. Onu şimdi ablamın ve karnının etrafında tam bir aptal gibi cıvıdayıp dururken gördükçe aynı adam olup olmadığını şüphe ediyorum. Eskiden ablamı hayat arkadaşı iyi biri olduğu için kıskanırdım, şimdiyse o kadar ezik birine dönüştü ki yüzüne güçlkle bakabiliyorum. Gerçi Pandora'nın sıkıcı bir tip olduğunu bildiğimden o kadar da hayal kırıklığına uğramıyorum. Ama bazen ne kadar az ortak yanımız olduğunu görünce hayret ediyorum. Aynı kamarada onca yıl geçirdik ve şimdi tek yaptığı oturup patik örmek.

Normal insanlar şimdiye dek çoktan kendi aile kamalarına taşınmak isterdi ama ablam normal biri değil ve

kendi kamarası için daha yeni başvurdu. Babam ve ben aslında onunla olmaktan mutluymuşuz gibi yanlış bir düşünceye kapıldığı için böyle oldu. Böyle olduğunu biliyorum çünkü Cain bana, ablamın onsuz ne yapacağımız konusunda ne kadar endişelendiğinden, bebek doğduğunda bile bizimle kalmayı planladığından bahsetti. Ben de onsuz olmaktan ziyade *onunla* nasıl yapacağımız konusundaki daha ağır endişelerimden bahsettim. Diyeceğim o ki, bütün bu olanlar tarif edilemez şekilde gereksiz. Babam bile boş zamanlarımızda bizimle nasıl oturacağını bilemiyor artık. Biz onun tepesinde uzun uzun tartışıp dururken, o bir köşede sessizce oturuyor ve tek kelime etmiyor; arada söylediğimiz şeylere gülüyor, bazen de “Kızlar haydi ama yapmayın!” diyor. Gerçi biz onun bundan keyif aldığını düşünüyorduk, özellikle de yataklarımıza gitmeden önce gelip onu kafasından öptüğümüzde. Ama artık o kadar emin değilim, Cain ile Pandora aptallaştılar ve sadece kendi aralarında konuşuyorlar, babamla ben de öylece ekranlara bakıp duruyoruz. Hoş, ben genellikle Pan içler acısı hayatıyla bu kadar mutlu olabildiği için onun ne kadar aptal olduğunu düşünüyorum.

Bu yüzden belki de Eğitim'deki son günüm olan bugün, sadece onun gibi birine dönüşmemeyi ümit ediyorum; belki de beynim kulaklarımdan akmadan günü bitirebilme-yi ümit ediyorum.

Peder Seth son on yılını genel olarak bize İncil'den hikâyeler anlatarak geçirdi ve bu hapishane gibi küçük gri odadaki son günümüzde, bize hayatın anlamını ya da şöyle diyelim hayatın kendi gördüğü şeklindeki anlamını anlatmayı bıraktı. Doğal olarak, Jonah söylenenleri

pür dikkat dinleyen tek kişiydi ve bir tek o bu tür şeylere önem veriyor. Yani tamam Emme de dünyalar dolusu not alıyordu ama o hep böyle yapar, tam bir otomatik pilottur diyebiliriz.

“Nesil 84, zaman artık sizin zamanınız.” Bunlar, Peder Seth’in söyleyip durduğu kalıplaşmış sözler. Bu sınıfta, on beş-on yedi yaş arası sıralanmış otuz beş kişiyiz, işin aslı seri üretim hattından çıkmış işçilerin en son grubundan başka bir şey değiliz. Eğitim için üç sınıf var; üç yıl Eğitim A’da, üç yıl Eğitim B’de, üç yıl da Eğitim C’de geçiriyor ve çıkıyorsun. Ardından, hiç doğmamış olmayı dileyecek altı-sekiz yaş arası yeni sevkiyatın hayatını çekilmez hale getirmeye başlıyorlar.

Yeniden dinlemeye koyulduğumda Peder Seth, galiba Tanrı’yla ilgilenen adamlar için zorunlu olan sakalıyla gülümseyerek konuyu iyice hararetlendiriyor. “Bu sizin döneminiz Nesil 84. Yaşam yolunuz, Tanrı’nın sizin için seçtiği hayat önünüze serilmek üzere.”

Görüyorsunuz ya, pederin söyledikleri safsatadan başka bir şey değil, çünkü Tanrı’nın burada olan şeylerle zerre kadar ilgisi yok, bunu o da biliyor.

“Ve yarın yetişkinlikte, ebeveynlikte, hayatınızın amacını gerçekleştirirken burada, Ventura’da size eşlik edecek o biricik sınıf arkadaşlarınızı öğreneceksiniz.”

“Benim için kavgaya atmayın kızlar. Maalesef yalnızca biriniz o şanslı kadın olabilir,” gibi klişe bir laf ediyor Ezra Lomax ve birçok kişi gülüyor, hatta Emme de dahil olmak üzere bazı kızların kıkırdamalarından şanslı kişinin kendileri olması için dua ettikleri anlaşılıyor. Aptallar. Yani Ezra, kaptanın oğlu ve kendisinin çekici biri

olduğuna o kadar inanıyor ki başkalarını da buna inan-dırmayı bir şekilde başarıyor, hoş sahip olup olabileceği tüm meziyet de bundan ibaret zaten.

Peder Seth'in arkasından Teğmen Maria Fernanda geliyor. Hepimiz pazartesi günü Hizmet'e gitmenin na-sıl olacağını ve görevlerimizin ne olacağını düşünürken, o bize Dünya'da hayatın nasıl geliştiği ile ilgili bir video seyrettirmeye karar veriyor. Epey eski bir program, bü-tün bu olanları düşünmedikleri, günün birinde sekiz yüz seksen sekiz insanı dev bir tenekeye koyup onları bir daha görmemek üzere evrene fırlatmalarının bile gün-demde olmadığı bir zamana dönmek gibi olduğu söyle-nebilir. Sonra bunları kendi diyeceklerini desteklemek için kullanıyor. Artık hayvanlar gibi yaşamadığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu, ailelerin karmaşaya sebep olan değişken duygusal ve cinsel bağlılıklar olmaksızın düzenli ve planlı olmasının ne kadar harika olduğunu, bi-limin gelişip yumurtalarımızın vakumla çekilerek bebek-lerimizi bizim yerimize bir Petri kabında yapabildikleri için ne kadar şükretmemiz gerektiğini söylüyor. Çünkü bu şekilde sanki yıldızlararası bir hayvan çiftliğiymişçe-sine nüfusun yarısı erkek yarısı kadın olarak ayarlanıyor ve her beş yılda bir sayılar sıkı sıkıya kontrol edilebiliyor. Bonus olarak da, vakti zamanında gerçek insanlarken başımıza bela olan o nahoş tahmin edilemezlik, hastalık ve özürlü olma durumlarını artık dert etmek zorunda ol-madığımız ekleniyor. Artık sadece kendimiz için yarattı-đımız hastalıklarımız var, ne kadar da şanslıyız!

Sonra bir de bu kutsal olmayan üçlünün sonuncusu Dr. Pen var. Bize, bugüne dek milyonlarca kez gördüğümüz,

bir dolu insanın yüz yıldan fazla bir süredir çözmeye çalıştığı (ama çözemediği) ve sırf ne dediklerini anlayabilmek için -tabii bu bir tür kozmik osuruk değil de gerçekten birileri varsa- gidiş-dönüş üç yüz elli yılımıza mal olsa bile tüm Epsilon Eridani yolu boyunca takip ettiğimiz titreşimli ve dalgalı bir sinyal sesinin yer aldığı Ventura İletişim'in reklam videolarını gösteriyor. Anlayacağınız, tuhaf bir şekilde bu sinyalden nefret etmem gerektiğini düşünsem de işin aslı, ben de dahil olmak üzere tüm bunların var olmasının tek sebebi bu aptal sinyal ve bu durum her daim biraz hoşuma gitmiştir. Çok inatçı. Hiç kesilmiyor. Yüz yıldan fazla bir zamandır hiç kimse kodu -tabii bir kod varsa- çözmeyi başaramadı. Bu sadece saçma, kesinlikle saçma sapan bir ses ve yetmiyormuş gibi insanlar bir de buna inanıyorlar, bizi çağırdığına ve tüm yaşananların bundan dolayı gerçekleştiğine inanıyorlar. Sanırım bu durum, yalnız kalmayı ne kadar çaresizce istemediğimizin bir kanıtı sadece.

Bunların hepsi, saat ikiyle üç arasında düzenledikleri, gözleri sözde yaşlı öğretmenler hepimizin ne kadar mutlu olacağına dair aptalca konuşmalar yaparken aşırı tuhaf şekilde ayakta dikildiğimiz, biraz da karaokeli -burada eğlenmek için bunu yapıyoruz- inanılmaz derecede korkunç bir partinin habercisiydi.

Her şey tuhaf ötesi olduğundan olsa gerek kimseyle konuşmuyorum. Her nasılsa uzun süredir arkadaş olduğum birkaç oğlan var. Çünkü Emme o kadar hoşlanırsa da ben video oyunlarını seviyorum ama yarın birbirimizin karısı-kocas olacağımız düşüncesi üzerimize yapışmışken, yemin ederim onların yüzüne bile bakamıyorum.

Onun yerine başım önümde, Emme ile bir köşeye geçip orada kalıyorum.

“Haydi ama ciddiylim bak! Kiminle eşleşeceğini düşünüyorsun?” diye soruyor bana.

Çenemi avucuma koyup ona bakarken şaşkınlıkla ayaklarımın nasıl da ağırlaştığını fark ediyorum. “Sana söyledim, ben...”

Ellerini kaldırıyor. “Tamam, umurunda olmadığını biliyorum. Peki o zaman *benim* kiminle eşleşeceğimi düşünüyorsun?”

“Ezra’nın çıkmasını istediğini biliyorum.”

Sırıttıyor. “Kim istemez ki değil mi? Kaptanın oğlu. Acayip seksi.”

Yüzümü asıyorum. “Emme, onun ne kadar kendine âşık biri olduğunu hiç mi fark etmedin?”

Omuz silkiyor. “Biliyorum ama sanırım bununla yaşayabilirim.”

Brandon karaokesini bitirip Emme’yi çağırıyor ve mikrofonu ona vermek için beklerken, Emme benim elimi yakalıyor.

“Haydi Seren, eski günlerin hatırına benimle düet yap,” diyor. Yemin ederim, tüylerim diken diken oluyor.

“Ben bu seferlik otursam daha iyi,” diyorum.

“Haydi!” diyor hafifçe zıplayıp elimi tutarken, bense dik dik ona bakıyorum.

“Hayır Em. Ciddiyim.” Omuz silkiyor, sahneye çıkmadan önce hafifçe gülümsüyor ve tam başlaması gerektiği anda sahnede oluyor.

Emme dünyadaki en iyi şarkıcı değil ama notalara gayet başarılı uyum gösteriyor ve bunu iyi yaptığı konu-

sunda da kendine güveni hayli yüksek. Ben de her zaman onun gibi olabilmeyi istedim ama buna ikna olduğum ender zamanlarda bile böyle bir durumun, ancak daha karanlık ve daha kasvetli bir ben ile olabileceği düşüncesine vardım hep. Bir şeylerden keyif almak istemediğimden değil, bu sadece yapabileceğim bir şey gibi gelmiyor. Böyle doğmuşum sanki. Ya da ben eksik doğdum.

Gözlerimi odada dolaştırırken fazlasıyla uzun bir süre boyunca her bir acınası günümü yan yana geçirdiğim, parlak ışıklar altında soluk görünen benizlerimizle aynı sıralarda oturduğum insanlara bakarken buluyorum kendimi ve gözlerim tam karşı köşede oturan, etrafta hiçbir şey olmuyormuş gibi muhtemelen İncil okuyan Jonah'a takılıyor. Ne tuhaf, Ezra ile ikisi tek yumurta ikizleri ama ancak bu kadar farklı olabilirlerdi. Sonra bu küçük odanın içinde geçirdiğimiz onca zaman gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi birbirimizin tişörtlerine aptal mesajlar yazıyoruz, ardından ikinci oturumun zili çalıyor ve neyse ki her şey sona eriyor.

Üçüncü Bölüm

Mezuniyet günü. Bunun için resmi kıyafetlerimizi giymek zorundayız ve daha önce bunu yapmam hiç gerekmemişti. Benimki yepyeni, paketinden henüz çıkmış bir gömlek, kravat, boğazına kadar düğmeli gri blazer ceket ve üzerinde, normalde giydiğimiz kıyafetlerin önündekiyle aynı küçük Ventura amblemi olan bu tuhaf yuvarlak şapka nanesinden oluşuyor fakat bu defa işleme yerine gümüş renkli, soğuk ve metal bir parça var. Bütün bunları düşünüp kavramaya çalışarak aynada bir süre kendime bakıyorum. Bugün sona erdiğinde artık Eğitim’de olmayacağım. Bugün sona erdiğinde uzmanlık alanımı seçene kadar iki yıl boyunca zorunlu olan Hizmet’te olacağım. Haftada beş gün, sekiz saatlik vardiyalarda çalışacağım. Bugün sona erdiğinde hayatımın kalanını kiminle geçirmek zorunda kalacağımı, genetik olarak planlanmış çocuklarımı kiminle yapacağımı, kimi seviyormuş gibi davranacağımı öğreneceğim.

Kaptan Katerina Lomax, bir diğer adıyla Kaptan Kat, bir diğer adıyla gözetimi altındaki her şeyin efendisi ve ön-

ceki kaptan olan Kaptan Lee dört yıl kadar önce öldüğü için artık gösteriyi yürüten kişi lacivert, resmi kumandan üniformasıyla sahneye çıkıyor. Henüz otuzlarının ortasında, iki tuhaf çocuğu ve ölmüş bir kocası olmasına karşın hayatını tam olmak istediği yere, yani en tepeye gelene kadar yüksele yüksele geçirdi. Kadın uzun boylu ve acayip seksi bir sarışın, yani bütün kapıların ona nasıl açıldığını çok da merak etmeye gerek yok; bu göreve kesinlikle mevcut fırsatları mümkün olan en iyi şekilde kullanarak geldi. Ablam neredeyse onun her şeye kadir yüce Tanrı olduğunu düşünür ama bu düşüncesini hiçbir zaman kanıtlamayı ya da onun aslında sadece korkutucu ve muhtemelen biraz da kaçık biri olduğuna dair inancımı sarsmayı başaramamıştır. Her neyse, işte babam burada yanımda, Pan da Cain'le birlikte onun diğer yanında duruyor ve buz gibi soğuk olan talim salonunda oturmuş, kaptanın sahneye çıkışını seyrederken babam elimi tutuyor.

“Bildığınız gibi Ventura Dünya'dan ayrılalı seksen dört yıl oldu ve hesaplamalara göre varış yerimize ulaşmamıza iki yüz altmış iki yıl var. Bizler, Epsilon Eridani'de neyin var olup olmadığını bulmak için Dünya'daki insanların yaptığı fedakârlığız. Evet, beni duydunuz, *fedakârlık* dedim. İnkâr etmiyorum, hiçbir zaman da etmeyeceğim; bu görev için çok büyük fedakârlıklar yapmak zorunda kaldık.

“Ventura İletişim, ilk defa NASA'nın ve Avrupa Uzay Ajansı'nın yan programı olan SETI'nin* sponsoru olduğunda, onların bu işin nereye varacağına dair hiçbir fikirleri yoktu. Epsilon Eridani yıldız sisteminden geldiğini keşfet-

* Ing. *Search for Extra-Terrestrial Intelligence* kısaltması, *Dünya Dışı Akıllı Yaşam Araştırması* anlamına geliyor. (ç.n.)

tikleri şifreli mesaj sadece başlangıçtı. Bu görev bize ilk verildiğinde çözülmesi gereken birtakım sorunlar vardı. Bunların ilki, güçlü nükleer füzyon enerjisiyle çalışan, kendi kendine yetebilen gemilerdi. Yapay yerçekimi üretebilme, balık ve yumurtayı temel alarak hemen her besini yapabilme ve sonsuz hava ve su filtre edebilme – ki burada zincirin en zayıf halkası biz ve ölümlü olmamızdı. Bu seyahatin kesinlikle tek bir ömür süresi içinde gerçekleşmeyeceği ortaya çıktığında, çok-nesilli ekip kavramı doğdu.

“Biz de o yıldızlararası nesillerden biriyiz. Dünya’yı hiç görmedik, gideceğimiz yeri de göremeyeceğiz. Tek bildiğimiz yer, yedi yüz yıllık seyahatin seksen dört yılını tamamlamış olan bu gemi olacak. Çocuklarımız da böyle bilecek. Anne-babalarımızın da tüm bildiği buydu. Oraya ulaşacak kişiler torunlarımız olacak ve ancak onların torunları ellerinde insanlığın bugüne dek aldığı en heyecanlı haberlerle bir gün Dünya’ya dönebilecekler. Fakat bu süre boyunca kim olduğumuzu, beraberimizde getirdiğimiz kültürümüzü, ahlak anlayışımızı, ideallerimizi unutmamamız çok önemli. Hiç görmemiş olsak bile Dünya’ya aitiz.

“Bu sebeple, tamamladığınız Eğitim bu görev için kesinlikle can alıcı bir önem taşıyor; hepinizin tek tek elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı ve her anın hakkını verdiğinizi biliyorum. Şimdi ekibinizde yerlerinizi alıp toplumunuza bunun karşılığını verme, katkıda bulunma ve bunun bir parçası olarak olabildiğince üretici olma sırası sizde, bunun ilk adımı da Hizmet’inizdir. Bakım’da, Üretim’de, İç Görevler’de ve diğer bölümlerde iki yıl boyunca görev alacaksınız ve bu süre boyunca bağlılığınızı,

uyumunuzu, çalışkanlığınızı kanıtlayacak ve sonrasında ümit ediyorum ki mesleğinizi bulacaksınız.

“Birleşme’niz de bir bu kadar önemli. Bugün hangi sınıf arkadaşınızın hayat arkadaşınız olacağınızı öğreneceksiniz. Çiftleştirme programımız görevimizin temel taşlarından biri, sizlerin de rolünüzü gurur ve mutlulukla oynayacağınızı biliyoruz, tıpkı anne babalarınızın ve onların anne babalarının yaptığı gibi.

“Evet, sözü daha fazla uzatmayayım, Nesil 84’ün meşuriyetini bildirmekten büyük onur duyuyorum.”

Herkes alkışlıyor, bense kusmak istiyorum. Pan babamın önünden uzanıp elimi sıkarken, babam omzumu kemiklerimi çatırdatacak kadar sıkıp gülümsüyor – Tanrı aşkına! Bunun sonucunun korkunç bir şeye dönüşmekten başka bir ihtimali varmış gibi *gülümsüyor*. Yani, gerçekten hiçbir fikri yok.

Yeniden Kaptan Kat’e kulak kesildiğimde, ilk defa nispeten ilginç bir şey söylediğini işitiyorum. “Yeni Birleşmeleri açıklamadan önce özel bir duyurumuz olacak. Bu yılın mezunlarından biri çok farklı bir hayat yolu için uygun görüldü ve bunun kendi oğlum Jonah Lomax olduğunu söylemekten büyük mutluluk duyuyorum. Kendisi rahiplik için seçildi, elbette onun için çok ama çok mutluyuz.” Alkışlarken gözlerinin en güzel yerinde parlak gözyaşları oluşuveriyor ve Jonah sahneye doğru ilerlerken hepimiz onu ağzımız bir karış açık, *ne oluyor ya* ifadesiyle izliyoruz. Demek istediğim, bu kadının saçmalıklarının sınırı yok. Böyle damdan düşer gibi söylenen bir durum olduğundan değil, Jonah her zaman bu işe fazlaca yatkındı ama on yedi yıl önce ayrılan bir yumurta için fazla tor-

pilli duruyor. Jonah oraya doğru yürüyor ve Peder Seth boynunun etrafından mor bir kuşak geçirirken şaşkın şaşkın dikiliyor, seyrederken onun için üzüldüyorum muyum yoksa bu rezaletin içinden tek yön biletini alıp çıktığı için içten içe onu delicesine kıskanıyor muyum bilmiyorum bile.

Her neyse bunu düşünecek zaman yok. Işıklar kısılıp da büyük ekranda tezahüratlar ve alkışlar eşliğinde fotoğraflar gösterilerek Birleşme duyuruları başladığında Kaptan Kat'in keyfi iyice yerine geliyor. Tamam, güzel haber şu ki en azından Arthur ile eşlemiyorum (Phoebe eşleşiyor) ve Erica Nico'yu (ah dostum, bu en beteri) alıyor. Emme, sıradakinin kendisi olduğunu biliyor, ben de öyle ve o, salonun diğer ucunda meraktan çatlamak üzere olan annesi, babası ve büyükannesi ile birlikte olmasına rağmen gözlerimiz birbirini buluyor. Ve işte onun fotoğrafı çıkıyor, epey güzel aslında ama fotoğrafın ne için olduğunu bildiğinden yüzünde gizlenmiş inceden bir korku da yok değil. Onun yanında çıkan fotoğrafa güçbela bakabiliyorum... Leon Witney. Ama biliyor musunuz, daha kötüsü de olabilirdi. Yani çocuk biraz tuhaf ve sessiz ve kekeme ve sıkıcı ama Emme'ye doğru bakıp başparmağımı kaldırıyorum çünkü Tanrım, Ezra olabilirdi ki ne olursa olsun istediğini zannetse de bu kesinlikle En Kötü Senaryo olurdu.

Pekâlâ, şimdi olayı çözdünüz artık ve benim resmimin yanında kimin çıkacağını çoktan tahmin etmişsinizdir. Benden önce birkaç kişi daha var ama... Evet. Anladınız. İşte, bütün o sinirim tepemde, betim benzim atmış halimle ben, yanımdaki de Ezra. Ezra Lomax. Hayat ar-

kadaşım. Doğmamış çocuklarımla babası. Anons edilme-
siyle birlikte annesi sonucu sindirmeye çalışırken, kaşı-
nın birini kaldırma küstahlığında bulunuyor. Sonra ön
sıranın bir kenarına doğru oğluna, yumurtasına bakıyor.
Açık renk saçları yüzüne düşmüş olan Ezra da omzunun
üzerinden aşırı ağır çekimde bana bakıyor, gözlerimiz
bir kez buluşuyor ve sonra kalkıp sahneye gitmemiz ge-
reliyor. Evet, kalkıp bacaklarımızı çalıştırıp oraya gidip
diplomalarımızı almalıyız. Bunların hepsi şu an benim
başıma geliyor ama nedense başka birine oluyormuş
gibi hissettiriyor ve işte oraya çıkıyorum, orada onunla
duruyorum, *onunla*. Kolunun sıcaklığı, benim kolumun
sıcaklığıyla karşılaşılıyor, biraz çekiliyorum. Kalabalığın,
göremediğim kalabalığın (gözüm nasıl dönmüşse artık
siz düşünün) gürültüsüne karşın onu duyabiliyorum ve o
-o da ne?- mırıldanıyor. Mırıldanıyor. Bir şarkı ya da ona
benzer bir şey değil, sadece bir ses, uzun, düz, arı vızıltısı
gibi bir ses.

Alın size birkaç kelimeyle Ezra Lomax: Kibirli, kaba-
dayı, narsist. Ve nasıl olduğunu bilirsiniz, orada ayakta
duruyorum ve aslında hep kafamın bir köşesinde duran
durumu yavaş yavaş kavriyorum. İyi bir konuda değil ta-
bii ki; hayatın asla benden yana olmayacağını biliyordum.

Ve orada öylece dururken:

O: Şey...

Ben: Şey...

O: Eee...

Ben: Evet.

O: Galiba, şey...

Ben: Ne?

O (başka ne yapacağını bilmediğinden ellerini cebine sokarak): Bilmiyorum, galiba...

Ben: Ne?

O (gülerek): Vay canına, yani, bilemiyorum.

Bu arada insanlar etrafta dolanıp duruyorlar. Yani o büyük alkış maratonlarını tamamladılar, gözyaşlarını siliyorlar ve bu noktada bir tür büyük bir dönüm noktası hissi yaşamam gerekiyor sanırım ama tüm hissettiğim kupkuru bir ağız, mide bulantısı, terleme ve sanki gözlerim de pek görmüyor. Belki de beyin tümörü ya da ona benzer bir şey olduğunda böyle hissediliyordur. Tüm aileler tuhaf tuhaf kucaklaşmalar için bir araya gelirken, benimkiler ayakta dikilmiş öyle bana bakıyorlar. Bir şey yapabilirim diye öyle korkmuş görünüyorlar ki onlar için üzülüyorum, bu sebeple gülümsemeye benzer bir şey yapmak için zorluyorum kendimi. Bekledikleri işaret buymuş gibi birden canlanıyorlar; babam beni boynumdan çekerek gözümden öpüyor, Cain bir kolunu bana dolayıp diğer eliyle Ezra'nın elini sıkıyor, Pan ellerimi sıkarak ezerken yüzüme ne kadar heyecanlı olduğunu haykırıyor. Büyükbabam siyah, resmi Güvenlik üniforması içinde uzun, yenilmez ve her şeye hâkim bir havayla arkadan bana bakıyor ve nadiren yaptığı şekilde göz kırpmıyor.

Babamın Ezra'nın elini tuttuğunu görüyorum, aynı anda sırtına da öyle sert vuruyor ki Ezra öne doğru sendiyor. "Akıllı çocuk," diyor muhtemelen kendini daha da ikna etmeye çalışarak. Ona ya da ailesine o kadar bağılmadığını biliyorum ama kaptanın oğlu olduğundan, herkesin bunu şimdiden büyük bir olay olarak gördüğünü tahmin edebiliyorum. Hani malum, bazı avantajları

olacağını düşünüyorlar ama o avantajların ne olduğunu ancak Tanrı bilir. Öğrenmek istediğimi pek sanmıyorum.

Ah evet, Kaptan Kat tüm o mutlu anneliğini yaparak Jonah'nın yanından ayrılıyor (herkes en sevdiği oğlunun o olduğunu biliyor, hoş çok da seçeneği yok zaten, ikisinin de ayrı sıkıntıları var) ve bize doğru gelirken yolda durup yüksek sesle derin bir nefes alıyor ve mavi gözlerinde şu küçük elmaslara benzeyen gözyaşlarıyla ilk bana bakıyor.

“Bu ne mutluluk! Ne değerli bir an! Şurada durmuş ikinize bakıyorum ve mutluluk dolu bir hayat görüyorum,” diyor ve onun saçma sapan biri olduğunu söylerken babamın ne kadar haklı olduğunu düşünüyorum. Sadece ekranlarda görebileceğiniz cinsten biri, çok ciddiym, normal bir hayat için çok fazla; fazla uzun, fazla sarışın, her şeyi çok fazla.

Ezra'ya ya da bana sarılmak yerine ellerini ikimizin yanaklarına koyup, gözünden bir damla yaş akmak üzereymiş gibi bir ona bir bana bakıyor. Tahmin edebileceğiniz üzere, sonraki hamlesi babamın elini elleri arasına almak oluyor, sonra Pan'ın ellerini, sonra Cain'inkileri. Gerçi büyükbabama doğru yöneldiği için onlarla üstün-körü ilgileniyor.

“Ah Joshua,” diyor büyükbabamın yanına ulaştığında. Elini, şapkasını tuttuğu koluna koyuyor. “Ne kadar harika bir olay bu! Daha iyisini ümit edemezdik. Ailelerimiz o kadar parçalandı, o kadar sınıandı ki şimdi yeniden bir bütün olma ve hep beraber devam etme zamanı. Gerçekten Tanrı'nın lütfunun mutluluğunu yaşıyorum.”

Sonra büyükbabama bakıyorum ve onun, şu her zaman ki çatık kaşları ve herhangi birinin standartlarına göre bile komikken büyükbabam için hayda hayda komik olan saç-

larıyla amaçsızca ayakta duran Ezra'ya bakışını izliyorum. Bütün bunların başımıza nasıl geldiğini merak ettiğini söyleyebilirim. Çünkü Eğitim'delerken eski kaptanla, Kaptan Lee'yle çok yakınlardı ve Kaptan Lee her şeyi belli bir düzen içinde yapardı; Kaptan Kat geldiğinden beri işler değişti ama iyi yönde değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Her neyse, her şey devam ederken bizim de ilk resmi alkollü içeceğimiz olan köpüklü şaraptan içip masada duran bu çiğ et rengindeki iğrenç kekten yiyeceğimiz varmış. Kalabalığın içine karışmalı mıyız bilmiyorum ama gitmiyoruz. Belki de gitmemeyi tercih ediyoruz. İnsanlar etrafımda konuşup dururken öylece ayakta duruyorum ve birileri bana bir şey sorduğunda söylediğim tek şey, “Ne?” demek oluyor çünkü size yemin ediyorum ne insanları ne söylenenleri duyabiliyorum. Berbat anlardan biri de Kültür'den gelen şu çocukla oluyor: Etrafta dolaşıp herkesin fotoğrafını çekiyor ve ben hâlâ kimseyle tek kelime edememişken, geleceğin Bay ve Bayan Lomax'ı olarak beraber bir fotoğrafımızı çekmek istediğini fark ediyorum. Biz de ayakta durup poz veriyoruz. Ezra kolunu bana doluyor, onun ve idrara benzeyen tatlımsı bir aroması olan iğrenç deodorantının kokusunu alıyorum. O anda Mühendislik'e gittiğimiz okul gezilerinden biri geliyor aklıma; hani şu “haydi ortadan kaybolalım” oyunlarından birini yaptığımız ve Ezra'nın kendi mekiğini yapacağına, onu kullanmayı bildiğine dair yeminler ettiği, ama sonunda bunun, onun aptal oyunlarından biri olduğunun ortaya çıkmasıyla her şeyin sona erdiği gezi. İşte şimdi buradayız ve eli hafifçe sırtıma inmiş hafifçe vuruyor: *pat pat pat*. Muhtemelen bir şeyin mors kodu falandır ama kesinlikle bilmek istemiyorum.

Dördüncü Bölüm

Pan ile babamın, diğer bir deyişle birinci dereceden aile bireylerinin psikolojik bir sorunum olduğunu sanmalarının, mezuniyetten sonra doğruca odama gidip konuşmayı ve birkaç gün boyunca çıkmayı reddettiğim için bunalımda olduğumu söylemelerinin haksızlık olduğunu düşünüyorum. Bense bu yerin etrafta deli olmayanın bir tek ben olduğumu göstermesinden nefret ediyorum.

“Bana nasıl hissettiğimi sordunuz, dürüst olmam gerekirse bazen var olmamanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.” Bu cümle daha ağızımdan çıkarken söylemem gerektiğini biliyorum, babamın değmemem gereken hassas noktalarından birine değdiğimi biliyorum ve üzgün olduğunda üstdudağının üzerindeki kırışan yere bakarken çizgiyi aştığımı anlıyorum.

“Seren, Dr. Maddox’u görmeyi için seni Sağlık’a götüreceğim, senin iyiliğin için.” İşte bu da bana karşı artık sabrı kalmayan babam oluyor.

“Hayır.” Artık öfkeli değilim, sadece üzgünüm ve boğazımda kahve kupası kadar büyük ve sert bir şey varmış

da bir türlü yutamıyormuşum gibi hissediyorum ama onu ikna etmeye çalışmak bir yana, babama cevap verirken kendi dudağımın üzerinde de aynı kırışmayı hissediyorum.

Ne yapacağını bilmez bir halde iç çekiyor ve kollarını geriye doğru öyle bir esnetiyor ki kitap rafıma çarpıyorlar; sadece bir tane gerçek kitabım var o da büyük-büyükanem Bea'ya ait olan *Sevecendir Gece'nin** bir kopyası. Raf-ta üzeri koyu tozlarla kaplanmış, sayfaları açık, yüzüstü duruyor. Bir an sonra babam kitaba bakarak, "Eskiden ne çok okurdun Seren. Artık seni hiç kitap okurken görmüyorum," diyor.

"Baba..."

Ama elini kaldırıyor ve sözüne devam ediyor. "Seni bir türlü kabuğundan çıkaramadım. Kütüphane işinde ilerliyordun, seviyordun da. Neden artık yapmıyorsun?"

"Sadece -omuz silkiyorum- artık anlamlı gelmiyor. Yani, şu anda bulunduğumuz ve bundan sonra da bulunacağımız tek yer burasıyken artık var olduğunu bile bilmediğimiz bir dünyadaki gerçek hayat hakkında bir şey okumanın manası ne? Bu gri duvarlar, gri tavan, gri üniforma... Bu soğuk, karanlık..." Söylediklerimden daha söylerken bile pişman olarak başımı iki yana sallıyorum. Doğru olmasına doğru ama ağızımdan çıkan her söz işleri daha da kötüleştiriyor.

Babam kepini çıkarıyor ve dizlerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, parmaklarını saçlarının içinden bir ileri bir geri, bir ileri bir geri geçirip duruyor, öyle ki durduğunda hepsi karman çorman bir şekil alıyor. Üretim'in soğuşun-

*Bahsi geçen eserin özgün adı, İng. *Tender Is the Night* (ç.n.)

dan ötürü, boynunun kenarında dantelimsi kızarıklıklar var. Kendini bu kadar hasta ettiği için ona çok sinirleniyorum. Bu kadar yalnız olduğu ve beni de yalnız bıraktığı için ona çok sinirleniyorum.

“Ben sadece bütün bunların amacının ne olduğunu anlayamıyorum,” diyorum.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor, kepini yeniden takıyor, burnuyla oynuyor, yere bakıyor, yüzü daha önce aynı yerlerden geçtiğini ve bütün bunları sorduğunu anlatıyor zaten.

“Amaç şu: Kalk, işini yap, eve gel, aileni sev, nokta. İşte amaç bu. Devam etmek. Bunu çocuklarımız, torunlarımız ve onların çocukları için yapıyoruz. Bir gezegende nasılsa Ventura’da da öyle Seren. Sadece bundan daha fazlası olacağını düşünüyorsun. Kaçırdığın bir şeyler olduğunu sanıyorsun ama yok.”

“Nereden biliyorsun peki?”

“Ben sadece...” Omuz silkerek yeniden öne doğru eğiliyor. “Biliyorum bebeğim güven bana.”

Tavanımdaki havalandırmaya bakıyorum, tam da bu odada kapana kısılmış gibi hissederken öyle olmadığını düşünmek çok çaresizce bir durum.

Babam elini dizime koyuyor. “Seren güzel bir hayat sürdürüyorsun. Neden bunu göremiyorsun bilmiyorum. Neden mutlu bir şekilde önüne serilmesine izin vermiyorsun bilmiyorum.”

“Ne yani? Ezra Lomax’la, o kibirli domuzla evlenip hayatlarını bu şey içinde tıkılarak geçirip sonra da lağım suyuyla beraber vakumla dışarı atılacak olan şeytani bebekler doğurmak mı güzel?”

“Sadece bütün bunlardaki güzel yanı göremiyorsun. Ayrıca böyle konuştuğunu duyduğum son kişi de hasta...” Ben doğduktan hemen sonra kendisini hava kilidiyle dışarı vakumlattıran annemi kastediyor elbette.

“Hasta olduğuna emin misin? Bütün bunlardan usanmadığına emin misin? Senden usanmadığına?”

Ah evet elbette tam bu noktada babam kalkıp gidiyor ve ben, bu tartışmayı da hükmen o kazandığı için korkunç hissediyorum.

Sağlık’a gitmeyi kabul ediyorum ama babam benimle gelmekten vazgeçene kadar ayak diriyorum. Ve işte şimdi bekleme odasındayım ve buradaki herkesin bugünün akıl sağlığı kliniği akşamı olduğunu bildiğini zannediyorum, nitekim hepimiz gözümüzün bir kenarıyla acaba en deli hangimiz diye merak ederek birbirimize bakıyoruz ama bakmıyormuş gibi yapıyoruz. Benim dışımda neredeyse herkes çift olarak gelmiş. Annesiyle birlikte Kültür’den bir çocuk, bir çift ve iki yaşlı kadın var.

Ve bir de Domingo Suarez.

Onu ilk gördüğümde o iki yaşlı kadınla konuşuyor; İspanyolca konuşuyor, bugünlerde İspanyolca konuşan pek fazla kişi yok. Bunu yapabilen birini görmek nedense etkileyici geliyor, hatta sihirbazlık numarası gibi bir şey. Bir an onu seyrettiğimi fark ediyor ve bir yandan konuşurken bir yandan da gizliden gizliye bana bakıyor. Hatta hiçbir şey anlamadığımı bu konuşmaya sanki beni de katıyor. Bir an belli ki komik bir şey söylüyor ve teyzeleri, ya da artık her kimseler, kahkahayı patlatıyorlar, kendi de öyle. Hepsi birden dizlerini falan tokatlıyorlar gülmekten.

Ancak bundan sonra onun ağzını fark ediyorum. Yu-

muşak, dolgun, beyaz dişlerinin aksine esmerce, güzel. Gülümsediğinde bir elimi gece gibi siyah saçlarında dolaştırıyor; öylece kalakalmış durumdayım, donup kalıyorum, daha önce görülmemiş çekiciliğinin ihtişamı karşısında kelimenin tam anlamıyla şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

O anda nasıl görüldüğümü tam olarak bilmiyorum ama değiştirmeyi bir türlü beceremediğim bu alık bakışlarım ile epey tuhaf görünüyordum muhtemelen. Tam da beklediğim gibi beni görüyor ve gülümsemesi yok oluyor. Yeniden kadınlara dönüyor ama bu defa gülümsemesinin gerçek olmadığını, dikkatinin dağıldığını söyleyebiliriz. Birkaç saniye sonra izin istiyor ve kalkıyor; galiba gidecek derken benim yanıma geliyor.

İlk başta ona bakmıyorum, işin aslı o kadar rahatsız hissediyorum ki el terminalime bakarak gözlerim aynı kelimelerin üzerinde gidip gelse de bir şey okuyormuş gibi yapıyorum. Beni seyrediyor, yüzümü seyrediyor sonra ayırık bacaklarının arasında gevşek biçimde kenetlediği ellerine indiriyor gözlerini. Sonra beni biraz daha seyrediyor. Sonunda dirseğini biraz hareket ettiriyor, ta ki yan tarafıma dokunana kadar. Ben de bu durumda elbette dönüp ona bakmak zorunda kalıyorum, bakıyorum da, hafiften gülümsediğimi bilmeme rağmen olabildiğince kaba bir şekilde bakıyorum. O da bana bakıyor, önce gülümsüyor sonra o da aynısını yaparak benim ters bakışlarımla dalga geçiyor ve sonra yeniden gülümsüyor.

“Beni hatırlamıyor musun?” diyor. Bu soru beni şaşırtıyor çünkü asıl onun beni hatırlamadığından epey eminim. “Ablanla beraber Eğitim’deydim.”

“Ben... Sen?” Ve ona bakmak için biraz geri çekiliyorum.

“Ben... Sen...” diye dalga geçiyor gülerek ve o beyaz dişleri yeniden parlıyor.

O anda Sağlık’ın giriş masasındaki kadın, “Seren Hemple?” diyor çünkü sıra bende ve aynı anda bir *BIIP* sesi geliyor ve duvardaki bir ekranda yirmi santimetre boyunda adım çıkıyor, güçlkle yutkunuyorum.

Domingo başını ekrandan bana çeviriyor, sonra yeniden ekrana bakıyor, sonra yine bana, kalkıp gitmemi bekliyor. Ben gitmeyince gülüyor, bana doğru eğiliyor, elini ağzına götürerek yüksek sesle fısıldıyor. “Buradan çıkalım mı Seren?”

“Seni tanımıyorum,” diyorum.

“Tanıyorsun. Daha az önce doğruladık. Ben Domingo Suarez. Ablanla beraber Eğitim’deydim.”

BIIP. Adım yeniden yanıp sönüyor ve şimdi tamamen aklımdan çıkmış olan Domingo’nun teyzeleri dahil herkes bana bakıyor. Bense orada oturmuş belki de Sağlık’ta psikoloğunu görmeyi bekleyen o kişi olmak zorunda değilimdir ki istemiyorsam olmak zorunda değilim diye, diğer bir yandan da bu kapıdan girerken nasıl sadece tek bir olasılık vardı da şimdi bir dolu farklı olasılık oluştu ve hepsi de o ilkinden daha iyi diye düşünüyorum.

“Haydi gidelim,” diyor sonra ve kalkarken başı ve omzuyla sadece ufacık bir hareket yapmasına rağmen nedense karşı konulmaz bir şekilde onu takip ediyorum, kalkıp klinikten çıkıyorum, Sağlık biriminin ana koridoru boyunca üzerinde adımın yazdığı birkaç ekranın daha önünden geçmek zorunda kalıyorum ve Ana Güney’e varıyoruz. Tam Sağlık ile aramıza biraz mesafe koymuşken

birbirimize bakıyoruz ve duruyorum.

“Teyzelerin!”

Domingo kahkaha atıyor. “Nelerim?”

“Teyzelerini klinikte bıraktın, aileni ya da her kimse-
lerse artık.”

Elini havada çırpıyor. “Hayır, onlarla gelmedim. Sade-
ce bir yerlerden tanıdığım birileri o kadar.”

Ellerini ceplerine sokuyor ve adımlarını bana uydu-
ruyor, benden çok daha uzun; onun bir adımı benim iki
adımım kadar. Yine aynı sebeple bana bakarken biraz
öne eğiliyor ve öyle görmeye çalışıyor. Sessizlik anlaşması
yapmışız gibi ikimiz de akıl sağlığı kliniğinde ne aradığı-
mızı söylemiyoruz. Bunun yerine, “Pekâlâ Seren Hemple,
Pandora’nın kız kardeşi, benim yeni arkadaşım Sağlık’ın
bekleme odası cehenneminden kaçtığına göre şimdi ne
yapmak istersin?” diye soruyor.

Omuz silkiyorum. “Açıkçası, bir planım yok.”

“Bir planın yok ha?” diyor. “En sevdiğim.”

Bu söylediği cümlede, bir türlü kopmama izin vermedi-
ği göz göze gelişimizde, çok olmasa da koluyla neredeyse
bana dokunuşunda öyle yoğun bir şey var ki... O anda,
“Güzel bir şey görmek ister misin?” diye soruyor. Hayır
diyebilmemin mümkün olmadığını biliyorum.

Onu takip etmemi istiyor, ben de takip ediyorum, mey-
danın güneybatı köşesindeki aşağı yöne giden taşıyıcıla-
ra ilerlerken birbirimize bakıyoruz ve “İspanyolca konu-
şuyorsun değil mi?” diye soruyorum.

Gülümsüyor. “Evet.”

“Bunu artık gerçekten yapabilen biri olduğunu bilmi-
yordum.”

“Bazı insanlar konuşabiliyor. Sadece seçilmiş olanlar.” Konuşurken âdemelmasının hareket etmesini izliyorum sonra gülüyor. “Ee bu galiba şöyle bir şey... Yani bir Birleşme’de eşlerin ikisi de bu dili konuşunca bu durum çocuklarına da geçiyor, anladın mı? Muhtemelen çok ömrü kalmadı diye tahmin ediyorum.”

“Çok yazık.” Ona hafiften gülümsüyorum. “Hoşuma gitti. Güzelmiş.”

“Bildiğim iyi oldu. Kendime not: Daha çok İspanyolca konuş.”

Onun ayaklarının dibinde bin parçaya bölünmek istememe rağmen gülererek geçiriyorum. Konuyu değiştirmem lazım. “Nereye gidiyoruz?”

Duvara yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve “Sürprizlerden hoşlanmaz mısın Seren?” diyor.

Bu konuyu düşünüyorum. “Aslına bakarsan bu konuda pek de deneyimim yok,” diyorum.

Onun yüzünden benimkine doğru yayılan o ağır, tatlı gülümseyişi hissediyorum.

Üretim’e iniyoruz, bir güvenlik görevlisiyle el sıkışıyor ve beni karanlık, buz gibi bir alana doğru yönlendiriyor. Bir an için bir hava kilidinden çıkıp çıkmayacağımızı merak ediyorum ama sonra Su Ürünleri’nde olduğumuzu fark ediyorum.

Durum şu ki Bilim, yemeklerimizin çoğunu balık ve yumurta proteinlerinden geliştiriyor ve aslında bu proteinlerden neredeyse istedikleri her şeyi sentezleyebiliyorlar. Ventura’da bizim dışımızda yaşayan tek canlıların milyonlarca balık ve tavuk olmasının sebebi bu. Balıkları çiftleştirerek Huxley’nin soluk ışığının girdiği gerçek

pencereleri (kamaralarımızdakinden daha fazla) ve yan duvar boyunca lombozları olan geminin ön kısmının altındaki bir dizi su tankının içinde tutuyorlar.

“Burası harika, çok güzel. Neden daha önce hiç gelmedim ki buraya?”

Domingo sırtıyor, ellerini yana doğru açıp yavaşça döndürüyor. “Neredeyse gerçek bir kumsalda olabilirdin.”

Başımı sallıyorum, çok soğuk olmasına rağmen hava boğazımı ve göğsümü yakıyor. Çömeliyorum, suyun karanlığına dikkatle bakıyorum; harika bir gümüş renkli balık yüzgeçleriyle birlikte suyun yüzeyine sıçırıyor ve beni neredeyse geriye düşürüyor.

“Vay canına,” derken duyuyorum kendimi.

“Bence de, öyle değil mi?” Gülüyor.

“Burada çalışmak nasıl bir şey?”

“Güzel. Bakım’dan falan daha çok seviyorum. Üretim ilginçtir. Balıkları da seviyorum.”

“Kaç yaşındasın?” diye soruyorum ona.

“On sekiz. On beşinci doğum günümden hemen sonra mezun oldum. Nesil 81’in en genci benim.”

Elimi göğsüme koyuyorum. “Ben de bizim neslin dördüncü büyüğüyüm. On yedi olmak üzereyim.”

Elini çak yapmak üzere kaldırıyor ama ben hareketi o kadar güzel yapamıyorum, sonra aklıma bir şey geliyor. “Kız kardeşim ve ben... Esasen benden sadece iki yaş büyük. Şey tamam, biraz daha fazla ama sırf bu nesil olayından ötürü hayatını benim annemmiş gibi davranarak geçirdi. Benim ancak hayal edebileceğim bir hayat tecrübesi yaşamış gibi.” Başımı iki yana sallıyorum ve insanın ablasından nefret etmesinin pek hoş olmadığını farkına

vararak biraz kızarıyorum. Herhangi bir şeyin hoş olup olmamasının benim için hiç önemi yoktur. Ama birden gökten kayalar yağmış gibi önemli oluyor.

“Büyük kardeşler hep öyle oluyor.” Gülümsüyor. “Ağabeyim beni babamdan çok daha fazla sıkar.”

“O halde epey bir yaramaz olmalısın,” diyorum ve bu söylediğimden dolayı yanaklarımın yandığını hissediyorum.

“Biraz yaramaz olmanın bir zararı olmaz.” Göz kırıyor ve ben oracıkta ölecek gibi oluyorum.

“Ee... Şey...” Başımı iki yana sallıyorum ve tutulan nutkumu gizlemeye çalışıyorum. “Yatakhanelerde mi kalıyorsun?”

“Evet.”

“O zaman henüz hayat arkadaşınla evlenmedin?”

“Hayır, henüz değil.” Omuz silkerek gülümsüyor.

O an dönüp ona bakıyorum ve neden Pan’ın sınıfındayken onun bu tarifi mümkün olmayan güzelliğini fark etmediğimi, hatta onu ancak hayal meyal hatırladığımı merak ediyorum. 7/24 giymek zorunda olduğumuz Ventura üniformasının yakıştığı tek insan o olmalı. Ben o aptal keplerden nefret ediyorum ama onun kepi ona çok yakışıyor. O aptal gri üniforması göğsüne, ince omuzlarına öyle oturmuş ki her türlü mantıklı düşüncüyü silip süpürüyor, özellikle de göğsündeki o bir dolu -belki de tam olması gereken sayıda?- kapatılmamış çıtçıtlı düğmelerle.

Üretim’deki birçok kişi gibi o da anahtarlıklarını boyunda taşıyor ama daha önce hiçbirinin üniformasının altınındaki hatları şu an yaptığım gibi incelememiştim.

Ve bana hafiften gülümseyerek bakışı o kadar yoğun

ki işin aslı muhtemelen karşılık veremeyeceğim bir durum karşısında kaçan biriyken şimdi inanılmaz derecede ilginç ya da eğlenceli bir şeyler söylemek üzereymişim gibi, onun daha az önce keşfettiği bu küçük harika tuhaf-
lıkımı gibi hissediyorum.

“Ne?” diye soruyorum.

“Bana bir şeyler anlat,” diyor ellerinin üzerinde geriye yaslanırken. “Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum.”

Omuz silkiyorum. “Söyleyecek bir şey yok. Mezuniyet, hayatımın o büyük amacını gerçekleştirmek, hepsi bu.”

“Ah,” diye sırtıyor. “Bakıyorum da Peder Seth yeni nesillere ilham verme yeteneğini kaybetmemiş. Gerçi işin olumlu yanından bakacak olursan anlı şanlı günün birinde Batı’nın gördüğü en iyi tuvalet işçisi olabilirsin.”

Yine gülüyorum. O konuşurken dudaklarına bakıyorum, her ne kadar o dudakları düşünmemeye çalışsam da, “Yani insan nihayetinde kokuya alışıyor, bir şans ver bence,” diye eklediğinde başarısız oluyorum.

“Sen konuş tabii, balıkçı çocuk,” diyorum gülümseyerek.

“Balıkçı çocuk mu? Ahh!” Üniformasının boğazını tutup çekiyor ve kokluyor. “O kadar mı kötü?”

Başımı iki yana sallıyorum, tam ona harika koktuğunu söyleyecek oluyorum ama kendimi tam zamanında durduruyorum. “Pazartesi günü atamamı öğreneceğim, bu tuvalet olayı konusunda en iyisini ummaktan başka çarem yok gibi.”

“Ciddiyim hiç laf etme.” Gülümsüyor. “Daha kötüsü de olabilir. Benim ilk atamam atık bölümündeydi.”

Yüzümü eksittiğimi fark ediyorum. “Hadi ya!”

Başını sallıyor. “Biliyorum. İnanılmaz derecede göz kamaştırıcı ve de mis kokulu bir hayatım oldu.” Ellerini açık havaya kaldırıyor. “Senin de görebileceğin gibi...”

İkimiz de yarısı aydınlık olup görüş açısına girmeye başlayan Huxley-3 gezegeninin kenarını gördüğümüz lombozlardan yukarı bakıyoruz. Gezegen gitgide büyüyor, şu an kesilmiş bir başparmak tırnağı kadar küçük, mavi bir hilal.

“Balıklar neden pencereye ihtiyaç duyuyor?” diye soruyorum ona.

“Biraz güneş görmek hoşlarına gidiyor.” Omuz silkiyor. “Tabii güneş olduğunda ki şimdi var ve çok güzel.”

“Çok.” Başımı sallıyorum suyun yanına dönerken ve lombozlardan sinsice giren yıldız ışıklarıyla parlayan, balıkların süzülüp giden vücutlarıyla dalga dalga olan parlak karanlıkta sallanan ayaklarımı seyrediyorum. Tam o anda bir balık, ağzını suyun yüzeyine çıkararak yüzüyor, göz göze geldiğimizi hissediyorum ve öne doğru eğilip, “Dokunabilir miyim?” diye soruyorum.

Domingo şok olmuş gibi yapıyor. “Bu ne hız!”

Gözlerimi deviriyorum ve gülümsememeye çalışarak, “Balığı kastediyorum,” diyorum.

Ah evet, yani o bir dolu abuk subuk şaka daha yapıyor ama sonra ben ayakkabılarımı çıkarıyorum, o da buzdan hallice ve zift gibi simsiyah suyun içine inen birkaç metal basamaktan inerken bana yardımcı oluyor. O soğukluğa rağmen elimi sokuyorum; bir tanesinin avucuma gelmesi için çok beklemem gerekmediğine eminim. Öyle ısıltılı bir enerji ve hayat dolu ki biraz titriyorum ve çığlık atıyo-

rum. Beni basamaklardan geri çekerken gülüyoruz, bana sessiz olmam gerektiğini yoksa diğerleri tarafından yakanacağını söylüyor ve daha en başından baş belası olduğumla, beni buraya hiç getirmemesi gerektiğiyle ilgili şakalar yapıyoruz; onca zaman tek düşünebildiğim onun güneşin etkisiyle kısıtıldığı güzel gözleri oluyor. Bunu açıklamam zor çünkü o aslında benim için buradaki herhangi biri kadar yabancı ama aynı zamanda buradaki herkesten daha fazla arkadaş gibi hissettiriyor.

Gel gör ki benimle eve yürüyüp kapıda bıraktıktan sonra elimi sıkıyor ama sonra elim elinden kayana dek tutuyor ve gözden kaybolana kadar arkasından bakıyorum, sonra da bugüne kadar onsuz nasıl yaşadığımı ve bundan sonra onsuz nasıl yaşayacağımı merak ederek öylece kalıyorum.

Ona o kadar hızlı, o kadar güçlü, o kadar güzel âşık oldum ki...

Ve bir o kadar da imkânsız.

Beşinci Bölüm

Pandora beni Kaptan Kat'ın bilmem nesi için dışarı çıkarıyor, vakit kaybından başka bir şey olmayacak bir grup toplantısı mıymış, bilgilendirmesi miymiş neymiş. Cain işte, babamsa ayak diyor. Normalde böyle bir şey yapmaz ama yapacağı zaman da yapacağına dair sizi önceden bilgilendirir. Gerçekten de, “Kararlıyım, gelmiyorum,” der ve sonra gidip artık ekranlarda bir şey mi seyrediyor, ne yapıyorsa onu yapar ve bu akşam da yaptığı tam olarak bu, böylece kendi deyimiyle Kaptan Kat'ın Propaganda Makinesi'nde boğulmayacak. Evet, babam el terminalinde *Football Manager** oynamaya dönene kadar, beş dakikalığına çok sıkı devrimcidir. Her neyse, Pan Kaptan Kat'ın bir numaralı hayranıdır ve ben bu konuda daha bir şey söyleyemeden (kuvvetle muhtemel kendi kişisel nedenlerimden dolayı deli mutlu bir ruh halinde olduğum için) talim salonuna doğru yola koyuluyoruz bile.

Biz yürürken insanlar Pan'ın karnını okşamak için

*Sports Interactive tarafından geliştirilen bir futbol menajerliği simülasyon oyunu. (ç.n.)

sürekli duruyor ve ilk kez bir insan hamile kalmış gibi bıktırana dek onun büyüyen karnından bahsediyorlar. Ayrıca sıradakinin ben olduğumla ilgili espriler yapıyorlar, yemin ederim kusacağım. Aslında kendimi böyle düşününce gerçekten kusabilirim. Her neyse konu bu değil; konu, biz nasıl ve ne ara bu karanlık, buz gibi soğuk yere geldik? Sadece sahnede ışıklandırma mevcut ve Bakım'ın sıra sıra dizdiği bir grup sandalye var; oturuyoruz, biraz ürperiyoruz, kameralar yerleştirilmiş, Kaptan Kat'ın duyurularını bekliyoruz. Pan, Kültür'den Cain'in arkadaşı olan siyah saçlı birine el sallıyor. Ardından o kişi, sırtıtarak kablonun birini eli ve dirseğine dolaya dolaya yanıımıza gelmeye başlıyor. Bir an düşünüyorum, bir dakika, belki de o... Ama çok geç.

“Hey Pandora,” diyor İspanyolca konuşan insanların R harfleriyle yaptığı şu şeyi yaparak. Hoşbeş ediyorlar, bir süre öyle genel şeylerden bahsediyorlar sonra, “Kardeşimi görmemişsindir herhalde,” diyor kalabalığı tarayarak.

Pan, “Hayır, çok uzun zaman oldu aslında. Domingo nasıl?” dediğinde tüm tenimin karıncalandığını hissediyorum.

Gülümsüyor. “Aynı. Kendi yolunda gidiyor. Dün akşamki grup provasını kaçırdı. Sağlık'taki hasta bir kız için üzülp onu evine götürmüş.” Kahkaha atıyor ve bakışlarımı çekmek için yeterince hızlı davranamıyorum, Pan da göz ucuyla bunu fark ediyor. “Sürekli başkaları için kahramanlık yapar,” diye ekliyor ve tam o anda onun da tıpkı kardeşi gibi beyaz dişleri olduğunu fark ediyorum; sağlam ve bembeyaz dişler ama bir tanesi hafifçe ters yöne dönmüş.

“Sen de dün Sağlık’taydın öyle değil mi Seren?” diyor Pan.

Hızlı düşünmeye çalışıyorum. “Evet ama ben... Ben herhangi tuhaf bir şey görmedim.” Bu aşamadan sonra en iyi taktik ya ikisini de görmezden gelmek ya da Batı’dan gelen itici ve bıkkın görünen insanlarla dolan salonun diğer ucundaki bir şeylere aniden inanılmaz bir ilgi göstermek olacak. Ama ben ne yapıyorum? Domingo’yu ve onun beni nasıl bir kaçık olarak görüp benim için üzüldüğünü, kime ve neden kahramanlık yaptığını ve en hafif deyimle ruh halimi yerle bir eden diğer konuları düşünüyorum.

Her neyse Domingo’nun ağabeyi biraz daha konuşuyor ve sonra durumu anlayıp kamerasının başına dönüyor. Onun gitmesiyle Pan’ın bana dönmesi bir oluyor. Tabii ona bakmayacağımı fark edince, “Ee?” diyor.

Ben de, “Ee ne?” diyorum.

“Neden böyle garip davranıyorsun?”

“Davranmıyorum.”

Gözlerini kısıp yüzümü inceliyor ve “Dün akşam Domingo Suarez ile birlikte olan sendin!” diyor.

“Değildim.”

“Şimdi de inkâr ediyorsun ve bu da durumu iyice garipleştiriyor.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ne olmuş yani?” Ama alev alev yandığımı ve bunun artık saklanacak yanı kalmadığını biliyorum.

Pan zaten bu cevabı bekliyormuş gibi başını iki yana sallıyor ve yüzü, benim hakkımda düşündüğü ne kadar kötü şey varsa -ki düşündüğü çok fazla kötü şey var- hepsini doğrulamışım gibi allak bullak oluyor. “Başka çocuk-

larla takıldığını duyarsa Ezra ne düşünür sonra?”

“Ne bileyim? Umurumda değil.”

“Seni anlamıyorum. Anlayamıyorum. Tanıdığım insanlar arasında en iyi Birleşmelerden birini yapıyorsun ve tek yaptığın kendine dert yaratmak.”

Tam o esnada müzik başlıyor ve herkes -gerçi o kadar da insan yok- ceket ve şapkalarıyla sandalyelere çöküyorlar, sonra biraz dikleşip sahneye bakıyorlar. Kaptan Kat sahneye çıkıyor ve acınası alkış seslerini duyana dek bir süre kolları havada duruyor. Sonra arkasından elbette sözüm ona hayatımın aşkı Ezra çıkıyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve aptal görünüyor. Ve dünyanın feleğini şaşırttığı Jonah.

“Hey.” Emme yanıma geliyor, beni dürtüklüyor, Pan’a el sallıyor. “Ne kaçırdım?”

“Henüz bir şey kaçırmadın.”

Hepsi tüm ekranlardan gösterilip tüm ses sistemlerinden verilirken buraya gelmenin ne anlamı vardı zaten ama görüyorsunuz Pan böyle olaylarda bulunmayı seviyor, artık buna etkinlik aşkı mı dersiniz ne dersiniz bilemem. Ama bu defa iyi bir karar veriyor.

“Şu an Huxley-3 adıyla bildiğimiz gezegene çok yakınsınız,” diyor Kaptan Kat. “İki ayı var, K tipi cüce Huxley’nin etrafında dönüyor ve bir tür atmosferi var gibi görünüyor. Bu sebeple Kumandanlık olarak gezegenin yörüngesinde planlanmamış bir duraklama yapıp araştırma yapmaya karar verdik.”

O anda bu gezi için zahmet edip gelmiş olan herkes olduğu yerde kıpırdanıp birbirine bakmaya başlıyor ve Pan elimi öyle bir yakalıyor ki neredeyse dirseğime kadar sarılıyor.

“Seren,” diyor ve evet tam olarak ne olduğundan emin olamasam da sanırım ben de bir şeyler hissediyorum. Daha önce böyle bir olay olmadığından herhangi bir dayanak nokta yok; sadece bir gezegene yakın olmanın nasıl bir şey olacağına ve tüm hayatım koca siyah bir uzayda hiçbir değişiklik olmadan geçerken tüm bunların ne anlama geldiğine dair bir yığın karmaşık düşünce içindeyim.

“Araştırmalar sürdürülürken yörüngede doksan tur atacağız.” Kaptan Kat bu sözüyle daha sahip bile olduğumuzu fark edemediğimiz umutlarımızı yıkıyor. “Güvenlik açısından şu an için gereksiz yüzey gezileri olmayacak ama seyir odaları bu süre boyunca yirmi dört saat açık kalacak. Size önerim ilk defa gerçek bir gezegen görebileceğiniz bu keyifli fırsatı kaçırmayın.”

Ve durum şu ki, bütün bunlardan sonra bile ben hâlâ Domingo’yu düşünüyorum.

Altıncı Bölüm

Bakın işte ben, Hizmet'teyim. Çalışıyorum. Ah evet, Hizmet'te yaşamınızın iki yılı boyunca kimsenin yapmak istemediği işlerin, homurdanarak yapılan işlerin yapıldığını biliyorum. Genellikle İç Görevler'de, Bakım'da ya da Üretim'de tıkılıp kalıyorsunuz ama yine de memnunum çünkü Eğitim'den, aynı insanlarla, aynı öğretmenlerle o küçük sınıfta tıkılıp kalmaktan çok usanmıştım. Aynı şeyleri farklı şekilde tekrar tekrar söyleyip duruyorlar: Burada tıkılıp kaldınız, bu durum içinde tıkılıp kaldınız, yaptığınız şeyi yapmaya devam edin, şikâyet etmeyin, varlığımızın amacı kendimiz için, Dünya için, insanlık için, gelecek için, Tanrı için -artık o her kimse- buranın devamlılığını sağlamak.

Panoya gidip de ilk görevimin Hizmet'te otomat makinelerini doldurmak olduğunu öğrenmeme rağmen, şapka'nın altına saç filesi takmak zorunda olmama rağmen ilk günümde neredeyse mutluyum. Hatta ilk oturuma atanıyorum, uyku düzenimi ya da herhangi başka bir şeyi bozmak zorunda olmamam önemli bir artı. Son bir

kez panoya bakarak gitmem gereken yere nasıl gideceğimi anlamaya çalışıyorum. Birinin sesini duyuyorum ve baktığımda Ezra olduğunu görüyorum. Selam veriyor ve hemen arkamda, dibimde durmuş omzumun üzerinden listeyi okuyor, nefesi saçlarımı hareket ettiriyor. Ve bir an için bu kısa mesafeden çenesine, kulağına ve saçlarına bakıyorum.

“Gerçekten şu saç jölesini biraz daha ölçülü kullanmayı düşünmelisin.”

Gülümsemesini kesip elini omzuma koyuyor. “Şuna bak hele, şimdiden benimle ilgilenmeye başlamış. Vefakâr eş.”

Elini bir hastalıklmış gibi üzerimden itiyorum ve beni takip etmemesini dileyerek yürüyüp gidiyorum ama takip ediyor.

“Mühendisliğe atandığımı fark etmişsindir herhalde, doğrudan Uçuş Eğitimi’ne. Benden nefret etme. Sadece yeteneği görünce anlıyorlar işte.”

“Eminim öyledir Ezra.”

“Yani, ilk başta biraz hizmetçilik yapacaksın, bunu hepimiz biliyoruz ama bu, ilk adımı atmak ve gitgide kendini geliştirmekle ilgili. Sen nereye atandın?”

“Bakım. İlk oturum.”

“Ee herhalde ilk oturum olacak.”

“Neden herhalde?”

“On altı yaşında bir kızı mesai sonrası her şeyin olabileceği bu yerde geceye vereceklerini mi sanıyordun? Yapma Seren.” Bu söyledikleriyle neyi kastettiğini sorma şansı bulamadan yine kolunu dolayıp beni yanına çekiyor ve kalça kemiği böğrüne batıyor. Saçıma doğru konuşarak saçımı nemlendiriyor. “Ne zaman mercimeği fırına

verip seni buralardan alıp götürmemi istersen söyle yeter bebeğim.”

Ben de kasığına dirsek atıyorum, tüm gücümle olmasa da onu üstümden atacak kadar sert vuruyorum. O duvarda kıvranırken ona mercimeklerini kendisine saklamasını söyleyerek yürüyüp gidiyorum. Kuzey’deki Bakım ofislerine geliyorum, kapı açık olsa da zile basıyorum ve bir yerden tanıdık gelen kız ürün arabasının birini fındıklı barlar ve cips paketleriyle dolduruyor.

“Hizmet stajyeri, Yardımcı Teknisyen Seren Hemple öyle değil mi?” diyene dek yüzüme bile bakmıyor.

“Evet.”

“Ben Astsubay Mariana Moreno. Geç kaldın.”

“Özür dilerim.”

“Boşa zaman harcamayı bırak da gelip şu arabayı yüklemeye bana yardım et.”

Mariana Kuzey’deki güzergâhında gün boyu beni peşinden sürüklüyor ve işi öğretiyor.

“Esasen bu gemi halkının sentezlenen abur cubura karşı doymak bilmeyen bir iştahı var, bu şeyleri doldurmaya hızımız yetmiyor. Sen güzergâhın sonuna vardığında başındaki bitmiş oluyor. Evrende görüp görebileceğin en gereksiz iş ve önümüzdeki altı ay hayatın bu olacak.” İşte Mariana’nın anlatıp durduğu böyle şeyleri öğreniyorum ve ondan da epey hoşlanıyorum hani. O da benden çok hoşlanmış gibi görüldüğü için değil ama.

Makinelerin güzel yanı her yerde olmaları, geçiş izni gerektiren bir sürü yer var ve elbette daha önce hiçbirine gitmedim. Mariana’nın özel Bakım kartı var, kapılardaki okuyuculara gösteriyor ve kapılar açılıyor. Bir ara Bilim’e

gidiyoruz; ortalık biraz sessiz ve tuhaf kokuyor, açık olan kapılardan geçiyoruz, insanların sessizce konuşup parlak renkli bilgisayar ekranlarına bakarak, “Ama demir taraması nerede? Neden üst katmanı yapamıyoruz?” gibi şeyler söylediği açık kapılardan geçiyoruz.

Ve vay canına, en harika pencereler onlarda. Lomboz değil, gerçek pencereler, böylece Huxley-3’e en göz kamaştırıcı şekliyle bakabiliyorlar. Bir ara Mariana bana biraz kâğıt havlu getirmemi söylüyor. Bunu yaparken boş olan laboratuvarlardan birinin kapısında duruyorum ve sola doğru biraz ilerliyorum, yüzüme güneş ışığı geliyor ve aslında biraz sıcak hissettirmeye başlıyor. Ve işte orada, güzel yeşil ve açık mavi renkli Huxley-3; bulutları var; hareket eden, girdaplar halinde dönen BULUTLARI var. Yavaş ama kesinlikle gördüğüm en canlı şey. Uçuş güvertesinden sadece üç peron uzakta olan, keşif uçaklarının gidip geldiği Mühendislik’e bile iniyoruz. Mekiklerin git-tiğini duyuyoruz, geldiğini duyuyoruz; peron kapılarından metal sürtünmesiyle karışan bir tür patlamaya benzer bir ses çıkıyor. Aralarda uçuş kıyafetleri, teçhizatları ve kollarının altında oksijen maskeleriyle mekiklerden çıkmış koridorlarda yürüyen bir-iki adam görüyoruz. Deli gibi kulak kesiliyorum ama sürekli sessiz konuşuyorlar hatta bir tanesi hariç neredeyse konuşmuyorlar bile, onun söylediklerinden de tek duyduğum, “Bilmiyorum dostum, bana da öyle göründü,” demesi oluyor.

O anda Mariana, “Hey, yeni gelen!” diye öyle cırtlak bir sesle bağılıyor ki olduğum yerde sığıyorum. “Bütün gün orada durup pilotlara mı bakacaksın? Çalışmayı düşünmüyor musun acaba?”

Böylece onun yanına geri dönüyorum. Bana bir kutu protein barı fırlatıyor ama yakalayamıyorum.

“Bak,” diyor, doğrulup makinenin içinden çıkan siyah yağ kalıntısını ellerinden silerken. “Biliyorsun, senden bu işe âşık olmanı beklemiyorum. Tek istediğim bu işi eline yüzüne bulaştırmaman. Tek yapman gereken küçük erkek arkadaşınla evlenmeye karar verip de hamile kalıp birkaç yıl boyunca izne ayrılana dek geleceğin vardiya-
larda bu işi batırmaman.”

Protein barı kutusunu alıyorum, makineye doğru giderken açıyorum. “O zaman daha çok beklersin.”

Yedinci Bölüm

Sabah koşusu esnasında tam yüzme havuzunun yanından geçerken onu görüyorum. Bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum fakat yavaşlamak ya da bir anda durmak için çok hızlı gittiğimden onu geçiyorum.

Domingo Suarez.

Geri dönüp kulaklıklarımı çıkarıyorum. Sonra birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak orada öylece duruyoruz ve birbirimizi seyrediyoruz. Yeniden suyun yanında olduğumuzu düşünüyorum. Her nasıl oluyorsa sanki onu bana, beni de ona çeken bir doğa gücü var ama ne fark eder ki o orada durmuş ben burada ona bakmakla meşgulken söyleyecek tek kelime bir şey bulamıyorum. Hele de ben standart gri ceket ve şorttan oluşan spor üniformam içinde baştan ayağa terli ve iğrençken. O ise iyi görünüyor, bu çocuk üniformasının kolları beline dolanmış, tişörtü kir içinde vardiyasından eve dönerken bile harika görünüyor bilesiniz, o da böyle insanlardan biri işte. Neyse o orada, ayakta erkek güzelliği yelpazesinin her özelliğini yansıtırken ben deli gibi terliyim ama onun

bana bakışıyla tuhaf bir şekilde bunu anbean daha fazla unuttuyorum.

“Yine sen,” diyor gülümseyerek ve yanağında bir gamze beliriyor.

“Ben de aynısını söyleyebilirim.”

“Söyleyebilirsin tabii.”

“Ama söylemiyorum çünkü malum, sıkıcı olur.”

Başını sallıyor. “Hem de acayip sıkıcı olur.”

Bir süre beni seyrediyor, ikimiz de bir an bile gülümsememizi bozmuyoruz öyle ki neredeyse kulaklarım çınlamaya başlayacak.

“Nasılsın?” diye soruyor.

“Şimdi kim sıkıcı oldu acaba?”

Gülüyor. “Tamam haklısın.” Elini saçlarından geçirip yeniden bana bakıyor. “Burada baskı altındayım.”

“Öyle.” Gülüyorum ama hâlâ nefes nefeseyim ve havuzun altındaki mavi ışıkların onun tenindeki yansımalarını seyrederken soluklarımı bir türlü kontrol altına alamıyorum. Vardiya değişimi için yüzlerce insan etraftan gelip geçmeseydi keşke diyorum içimden.

“Koşuna dönmen gerekiyor galiba?” diyor ama bu bir soru ve evet mi hayır mı demem gerektiğini, hangi cevabı vermemi istediğini merak ediyorum. Bir ona, bir akıp giden insanlara ve sonra tekrar ona bakarken her şey yüzünden okunuyor olmalı ve ben sadece, “Ee ben... Belki de havuz kenarında biraz yürüyebiliriz?” diyorum.

“Havuz kenarında yürüyebiliriz?” diye tekrar ediyor ve ikimiz de havuza, geminin bizim hissedemediğimiz titreşimiyle yüzeyi dalgalanan suya bakıyoruz. “Şey... Ee... Sanırım... Yani evet yapabiliriz.”

İlk başta ikimizin de aşırı yavaş yürümesi biraz tuhaf oluyor, diyecek çok şey varmış da ikimiz de nereden başlayacağımızı bilemiyormuşuz gibi. Tabii bir de onun bana bakmasıyla birlikte benim her şeyi unutmam gibi bir pürüz de söz konusu, sanki bu hafıza kaybı dalgası o hariç her şeyi alıp götürüyor. O gülümsediğinde ben de ister istemez gülümsüyorum ve “Seni Huxley-3 olayından beri görmedim,” diyor sonra.

“Değil mi?” diyorum, fark etmeden biraz yüksek sesle. “Ah şu an bir pilot olmak için neler vermezdim.”

Yüzünü buruşturuyor. “Ve sana teşekkür bile etmezlerdi.”

“Aynen,” diyorum ona dönerek ve gözlerine takılıyorum. “Onlara değmez, katlanamıyorum bile.” Başımı iki yana sallarken bir anda derin ve yoğun bir biçimde göz temasımızın farkına varıyorum, yeniden nefes alabilmek için bakışlarımı biraz kaçırıyorum. “Şu güvenlik konusuna ne diyorsun? Sence bizi yüzeye indirirler mi?”

“Hmm... Belki,” diyor üzgün bir sesle. “Ama hiç ihtimal vermiyorum.”

“İyi de bu, muhtemelen hayatımız boyu gerçek bir gezegen görmemiz için tek şansımız. Nasıl bir şey olduğunu bile bilemeden ölmek zorunda mıyız?”

“Yani açık değil mi?” diyor bana dönüp hafiften gülümseyerek. “Sonra aman diyeyim neler kaçırdığımızın farkına varırız falan. Bir şey bilmediğimiz sürece elimizdekilerle mutlu olacağımızı düşünüyorlar sanıyorum. Bu yerdeki birçok şeyin arkasında bu teori yatıyor.”

Bu cümleyi aramızdaki boşluğa bırakıveriyor; her zaman bildiğim ama bildiğimi bilmediğim bir şey, hep dü-

şündüğüm ama düşündüğümü düşünmediğim bir şey. Böyle şeyler yani zihnimin içinde sürekli dönüp duran karmaşık düşünceleri bir anda netleştirip anlamlı hale getiren şeyler söylüyor. Kendimi gözlerimi kısımış ona bakarken buluyorum, kim olduğunu çözmeye çalışıyorum ve başımı hafifçe iki yana sallıyorum. “Söylediğin bazı şeyler...” diye başlayıp bunun ona söyleyebileceğim bir şey olmadığına farkına varıyorum ve içimden geçen bir pişmanlık ürpertisi hissediyorum.

“Ne?” Gülümsüyor. “Söylediğim bazı şeyler ne?”

Ama ben biraz hızlanıyorum, elimi boş ver anlamında ona doğru sallıyorum. Ona söyleyecek değilim herhalde, sadece başımı iki yana sallıyorum, o da birkaç metre sonra vazgeçiyor, omuz silkiyor ve konuyu değiştiriyor.

“Ama kalıbımı basarım artık yüzme dersleri almadığına seviniyorsundur,” diyor başını havuza doğru sallayarak ve beni kurtarıyor.

“Teğmen Maria Fernanda’nın, bacaklarının duruşu düzgün olmadığında havuz fırçasıyla vurup bağırıldığını düşününce evet.”

Kahkaha atıyor. “Yıldızlararası seyahat eden bir uzay gemisi halkına ne amaçla yüzme öğretildiğini hep merak etmişimdir. Gerçi benim işime yaradı o ayrı.”

“Senin için tamam ama bizler için tamamıyla saçmalık.”

“Değil mi ama? Sadece elimize oyalanacak bir şey verip bizi aktif tutmak için yapıyorlar diye tahmin ediyorum. Ayrıca insanlar eskiden havuzu daha çok boş günlerinde eğlenmek için kullanıyormuş.”

“Evet, şimdi nerede?” Kenarlara cıvayla tutturul-

muş sandalyelerine artık kimsenin oturmadığı dikdörtgen mavi suya bakıyorum.

“O zamanlar geminin ortam sıcaklığı daha yüksekmiş. Gemi derin uzayda ilerledikçe yıllar içinde düşmüş, iki onda dört derece kadar.”

“Teknik konuştuğun zaman çok hoşuma gidiyor.” Kendi cesaretime şaşırarak gülümsüyorum.

“Not ettim,” diyor ve ekliyor: “Hizmetinizde bulunmaktan mutluluk duyarım.” Kepinin kenarına dokunurken bana da göz kırpmıyor. Gülüyorum ve dirseğini hafifçe ittiriyorum.

Galiba bunu düşünmeden yapıyorum ama temas beni tam anlamıyla afallatıyor. Bu yarım saniyelik sürede ikimiz de kızarıyoruz ve neden bahsettiğimizi unutuyoruz. O, boşluğu dolduracak birkaç ses çıkarıyor sonra, “Aslında hatırlıyorum da Pandora sınıftaki en iyi yüzücüydü,” diyor.

“Pan mi? İnanmam. Başka biriyle karıştırıyorsundur.”

“Hayır oydu. Cidden iyiydi. Neden inanmıyorsun ki?”

İç çekiyorum. “Galiba bugünlerde tek yaptığı Cain’le mutluluktan havalara uçup bebeklerden konuşmak olduğu için. Sırf ilk oturumda çalışıp çocuklarına daha çok vakit ayırmak istediği için Bilim’de bilgi işlem sistemlerinde uzmanlaşıyor. Ne sıkıcı!”

Tavana bakarak bir saniye kadar bu konuyu düşünüyor gibi görünüyor. “O kadar da sıkıcı değil! Değil mi?”

“Sanırım Ventura’nın verdiği işlerden memnun olan herhangi biri sıkıcıdır,” diyorum muhtemelen benden hoşlanmasını engelleyeceğim halde neden böyle söylediğime şaşırarak. Ama ben böyleyim biliyorsunuz, zaman zaman kendimi imha etme butonuma basıyorum.

Ve tabii ki uzun bir süre bir şey demiyor, yavaşlıyoruz ve duruyoruz. Ayaklarımıza bakıyorum, onun spor ayak-kabılarına, benimkilere; birbirinin tıpatıp aynısı yanla-rında mavi şerit olan gri ayakkabılar ve neredeyse burun burunalar. Onun ayakkabısı benimkini küçük gösteriyor o kadar.

Sonunda cesaretimi toplayıp ona baktığımda o da bana bakıyor ve ben de yeniden yürümeye başlıyorum, arkam-dan geliyor ve “Konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Demek istediğim geçen günden öncekini.”

“Hmm,” diyorum düşünerek. O dikkatle yüzüme bakıp hatırladığıma dair hiçbir işaret göremeyince başını iki yana sallıyor.

“Dert etme önemli değil. Şaşırmadım. Bizim nesil me-zun olduğunda sen hâlâ biraz küçüktün sanırım.”

“On üç yaşımıdaydım,” diyorum gözlerimi kısarak ve bu kadar zamanda ne kadar değişmiş olabileceğini düşü-nüyorum çünkü yemin ederim onu hiç hatırlamıyorum.

Kahkaha atıyor. “Ben seni öğle yemeklerinden hatırlı-yorum, biz yemekhaneye gittiğimizde Eğitim B bitirmiş olurdu ve Pan, senin onun kardeşi olduğunu söylemişti. Saçların iki yandan örülü, kocaman kahverengi gözlerin-le insanları izleyen küçük tatlı bir kızdın. Çok sessizdin ve bilemiyorum, çok ciddiydin, sınıfındaki diğer çocuklar çıldırıp yemeklerini döküp saçarken sen sadece gözlerini devirerek onlara bakardın.”

“Doğru gibi geliyor,” diyorum biraz kızardığımı hisse-derek.

“Peki, Pan’ın on altıncı doğum günü partisini hatırlı-yor musun?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Biraz.”

“O zaman konuştuğumuzu hatırlamıyorsun.”

“Neden bahsetmiştik?”

“Genel olarak her şeyin ne kadar berbat olduğundan.”

Gülüyorum. “Evet, bu aynı ben gibi duruyor ama yine de sana inanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seninle vakit geçirdiğimi unutmam mümkün değil.” Her zaman olduğu gibi düşünmeden konuşuyorum, düşünmeden dürüst oluyorum ve sonradan ne dediğimin farkına varınca onun yüzüne bakmaya utanıyorum. Dönüyorum, yürüyorum ve konuyu değiştiriyorum. “Burası kameraların görüş alanının dışında olduğundan şimdi yalnızca yaşları tutmayanlar gelip yürüttükleri içkileri içmek için havuza iniyor.”

Arkamdan gülerek yaklaşıyor. “Cain ile konuşmuşsun.”

“Sen de yapmışsındır diye tahmin ediyorum,” diyorum, sonunda kendimi toparlayıp onun yüzüne bakıyorum.

“Ara sıra.” Başıyla onaylayıp gülümsüyor. “Cain başını belaya sokma konusunda her zaman çok başarılıydı. Çok eğlenceli biriydi.”

Tam Cain’in bugünlerde çok can sıkıcı bir tip olduğunu söyleyecekken, “İşte geldik,” diyor. Gerçekten de havuzun üç yanını yürüyüp Ana Batı’ya geçen yerin arkasına geliyoruz ama ilk oturum başladığından şimdi etraf daha sakin. “Nereye gitmen gerekiyor? Seninle yürüyebilir miyim?”

Bir saniye düşünüyorum, onun dudağını hafifçe ısırmasını seyrediyorum ve yine de bir şey söylemekte zorla-

nıyorum, “Yani... Muhtemelen olmaz değil mi?” diyorum.

Ayaklarına bakarken gülüyor. “Arkadaş olma iznimiz var Seren.” Omuz silkiyor ve öyle kuvvetli, mahcubiyet dolu ve karıncalandıran bir sıcaklık dalgası gönderiyor ki ürperiyorum. Yani aslında ben öyle varsayıyorum yoksa böyle düşünmemi gerektirecek bir şey gönderdiği yok. Ben de, “Tabii ki arkadaşız. Özür dilerim. Ben sadece... Boş ver.”

Ve başımı iki yana sallayıp kendi kendime konuşarak yürümeye başlıyorum, kulaklıklarımı el terminalime dolayarak cebime koyarken bana yetişiyor. Parmaklarını bir an bileğimde hissediyorum, yanıma yaklaşıyor ve çok ama çok sessiz bir şekilde “Seren, sanma ki...”

Ama kalanını öğrenemiyorum çünkü tam o sırada, “Dominguito!” diye bir ses yankılanıyor Ana Batı’dan ve ardından arkamızdan bize doğru gelen pembe ve mor çiçekli bir demet görüyoruz, aramızda yaklaşık yirmi metre var ama çok hızlı yaklaşıyor.

“*Hola, abuelita**” diye bağırarak karşılık veriyor Dom. Yürümeye başladığımda, “Ben seni yakalarım,” diyor.

Hızlı yürüyorum ama arkama dönüp bakmadan edemiyorum. Önüne düşen siyah saçlarının arasında bir tutam beyaz olan ufak tefek İspanyol bir kadın ona çiçekleri uzatıp boynundan çekiyor, Dom da eğilmek zorunda kalıyor hatta biraz da dizlerini kırıyor. Kadını iki yanağından birer kez öperken kadın da ona bir şeyler söylüyor, Dom gülümseyerek başını sallıyor.

Öyle derinlere dalmışım ki bir kucak dolusu çiçekle aniden arkamda belirdiğinde biraz korkuyorum.

* İsp. Merhaba, nineciğim (ç.n.)

“Sana çiçek mi verdi?” diyorum yüzümü buruşturarak.

Kahkaha atıyor. “Ne diyebilirim ki? Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var işte.” Ben gülmeyince o da, “Hayır, talim salonu için getirmiş, *misa* için... Yani ayin için, kilise hizmeti ya da her ne diyorsan işte. Benden çiçekleri oraya götürmemi istedi. Koklasana.”

Çiçekleri bana doğrultuyor, onlara doğru eğiliyorum ama bir yandan ona bakıyorum; başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da başını eğerek bana bakıyor. Güzel kokuyu içime çekiyorum ama Üretim sadece Birleşme ve cenaze törenleri için çiçek yetiştirdiğinden bu hep beni üzen bir şey olmuştur. Biraz tuhaf geliyor çünkü ilk kez onları bu kadar yakından koklayacak şansım oluyor ve bunu ifade etmeye çalıştığımda tek diyebildiğim, “Onlar...” oluyor, arkasından bir şey gelmiyor. Off bu korkunç derece utanç verici ama gözlerimin yandığını hissediyorum hatta bir damla gözyaşı düştü düşecek ve o bütün bu süre boyunca hafifçe gülümseyerek beni seyrediyor, kaşları da biraz çatılmış. Arkamı dönüp başımı iki yana sallıyorum ve “Bence bunları sen almalısın,” diyor.

“Olmaz!” diyorum. “Onlar kilisenin çiçeği, yapamam. Hem eve bir buket çiçekle dönersem insanlar ne düşünür?”

Başını bir kere sallıyor, kaşlarını çatarak gözlerini yere, ikimizin arasındaki boşluğa indiriyor, o anda yüzündeki, tuhaf bir şekilde sevimli gelen benlerini fark ediyorum. Bir takımyıldız gibi, harita üzerinde işaretlenmiş bir yol gibi elmacıkkemiğinden çene kemiğine, oradan boğazına ve kıyafetlerinin altına doğru inen bir dizi oluşturmuşlar. Her biri o kadar koyu renkli, biçimleri o

kadar mükemmel ki insanların buna neden güzellik işareti dediklerini ilk kez anlıyorum.

Koridorun sonundan sesler geliyor; vardiyalarına geç kalmış İdare'den üç çalışan.

“Ben... Eee... Galiba artık gitmeliyim,” diyor Domingo el terminalini çıkarıp saate bakarken.

“Evet, doğru, tabii.” Sonra neden bilmiyorum, bir şey bana, “Beni arada el terminalimden arayabilirsin sanırım. Yani istersen tabii,” dedirtiyor.

“Bu pek... Şey... Ben...” Gülüyor ama cümlesini tamamlamıyor. Ben de, “Hayır, elbette haklısın. İyi bir fikir değil,” diyorum.

“Seren biliyorsun... Sen...” Dudağının kenarıyla gülümüyor. “İşleri benim için pek kolaylaştırmıyorsun.” O sırada İdare'den gelen insanlar muhtemelen meydanın diğer ucundan ofislerine gitmek üzere yanımızdan geçiyorlar. Elimi kaldırıyorum ve “Tamam, sonra görüşürüz,” deyip ve koşuyorum. Koşuyorum ve tam köşeyi dönmeden, görüş açımdan çıkmadan önce arkama sadece bir kere bakıyorum. Domingo orada öylece ayakta, bacakları iki yana açık, elindeki çiçekler yanında baş aşağı olmuş, az önce neler olduğunu anlayamamış bir şekilde bana bakıyor.

Eve varıp da şortumu, ceplerini boşaltarak çamaşır sepetine atarken avucumun sıcaklığıyla biraz solmuş, harika, güzel mor renkli bir çiçek buluyorum.

Sekizinci Bölüm

Bir gün, Ana Kuzey'den aşağıya yürüyerek işten eve dönüyorum. Kolumda bir el fark edince dönüp donuk gözlere bakıyorum: Ezra.

“Seni arayıp duruyorum,” diyor. “Mesajlarımı almadın mı?”

“Hayır, meşguldüm.”

“Meşgul mü?” Kahkaha atıyor ve “Seren, yapma, lütfen...” diyerek elini omzuma kaydırıp sıkıyor. “Benim yahu.”

Bu yaptığı tenimi korkunç şekilde karıncalandırıyor. Şu ana kadar gelip geçen birkaç insan bakmıyormuş gibi yapsa da sanki bize bakıyor ve ben de sırf yürürken bir olay çıkmasını ve onun peşimden meydana kadar gelmesini istemediğimden durup ona dönüyorum.

“Ne istiyorsun?”

“Tatlım.” Kimse dediğimi duymuş mu diye etrafı kontrol ederken gülüyor.

“Tatlım deme bana!”

O anda pes edip sadede geliyor. “Annem seni ve aileni

bu akşam bize yemeğe davet ediyor.”

“Ailemi mi?” Yüzümdeki dehşet ifadesini saklamaya çalışmıyorum bile. “Gelemeyiz, işimiz var.” Gitmek üzere dönüyorum ama o el yine geliyor ve bu sefer biraz daha inatçı. Dönüyorum, meydana bakarken üzerime doğru eğiliyor.

“Yedide geliyorsunuz tamam mı?”

Kolumu çekip cevap vermeden çekip gitsem de ikimiz de orada olacağımı biliyoruz. Kaptan Kat ve şeytani yumurtası için sorun çıkarmaya değmez.

Zaman ileri sarıyor ve akşam saat yediyi sekiz geçe, Kaptan Kat telefon görüşmesini bitirirken hepimiz cansız birer nesne gibi orada oturuyoruz. Ben, babam, Pan ve salak gibi sırttan Cain, büyükbabam, Ezra ve Jonah. Çok fena bir sessizlik içinde neredeyse nefes bile almadan öylece oturup birbirimize bakıyoruz ve onun yan odadan gelen yılana benzeyen sesini, tam olması gereken yerlerde verilen tüm o cevaplarını ve kahkahalarını dinliyoruz.

“Bak Van Hyden ciddiym gitmem gerek. Evet, çok özel bir akşam.” Sonra sesini biraz alçaltıyor ve o ukalalık yaparken biz utançtan kıvranıyoruz. “Oğlumun müstakbel eşi ve ailesi burada. Hepimiz için büyük bir an o yüzden ben seni sabah arayayım.”

Sonra kollarını açmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıkageliyor. “Çok özür diliyorum. Çok ama çok özür diliyorum. Acil aramalar işte, bilirsiniz. Hoş geldiniz, hepiniz hoş geldiniz. Geldiğiniz için çok mutluyum.” Bunları söylerken bir yandan da masanın etrafında dolaşıp herkesin omzunu biraz biraz sıvazlıyor ve Cain’in yanında duruyor.

“Tanrım sen Mühendislik’ten Cain Keller değil misin? İlk anda evime şapkasını çıkarmadan gelen bu tuhaf genç adam da kim diye merak etmiştim.”

Cain şapkasını çıkarıp, “Özür dilerim,” diye mırıldanırken Pan da ona öldürücü bakışlar atıyor.

Kaptan Kat koltuğuna geçiyor. “Evet, yemekler nerede kaldı acaba?” diyor ve aynı anda kapısının zili çalıyor.

Hayatım boyu yemekhane dışında bir yerde bir ya da iki kere yemek yemişimdir. Büyükbabam Güvenlik Şefi olduğundan misafir ağırlamaya izin verilen subay kamerasında kalıyor ama sanıyorum vefat edeli on yıldan fazla olan büyükannemden sonra bu işlerden elini eteğini çekmiş durumda. Sonuçta aynı yemeği yediğiniz için, bu o kadar da büyük bir olay değil hatta tam tersine yemekler size gelirken yolda soğuyor. İç Görevler’den gelen bu çocuklar Bakım arabalarından biriyle içeri girerek masanın ortasına yemek kaplarını koymaya başlıyor ve onlar bunu yaparken orada öylece oturmak biraz tuhaf geliyor. Bu arada Kaptan Kat el terminalini duvardaki yuvasına sokuyor ve tuhaf bir müzik çalmaya başlıyor. Yeniden suratını asan Ezra’ya bakıyorum, belli ki hepimiz ilk kimin konuşacağını merak ediyor.

Sonunda babam söze giriyor. “Tanrı’nın çağrısını duyduğun demek Jonah?”

Jonah bir an korkuyla sığıyor ama sonra toparlıyor. “Evet.” Başını sallıyor. “Ve bu yolda ilerlemekten gurur duyuyorum.”

“Evet,” diyor babam. “Büyük onur elbette.”

“Epey de rahat.” Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan çıkıyor ve birden herkes bana bakıyor. “Sadece...

Yani biliyorsunuz... Bilmem kaç tane nesil var ve tesadüfe bakın ki içlerinden biri rahip olmaya karar veriyor.” Omuz silkiyorum, Pan beni öldürecekmiş gibi baktığından çok da fazla üstelemiyorum ama merak etmesine de gerek yok, Kaptan Kat bu konuda tereddüt bile etmez.

“Tanrı mucizelerini gizemli yollarla gösterir.” Kaptan öyle kocaman gülümsüyor ki dudakları dişlerine değdiğinde ses çıkarıyor. “Kim tavuk güveci ister bakalım?”

Daha sonra Pan karnından, bebeğinden falan bahsetmeye başlıyor ve herkesin sıkıldığını görünce ben de “Ee... Huxley-3,” diyerek söze giriyorum. Kaptan Kat’i sıkıştırma fırsatını hayatta kaçırمام. Yani bir gün kayınvalidem olacağını biliyorum ama bugüne kadar onunla yüz yüze konuşma şansım olmamıştı. “Şu an Hizmet’te olduğumuz için aşağı inebilecek miyiz?”

Kahkaha atıyor ama sanki gerçekten kahkaha atmıyor da kahkaha taklidi yapıyor, nitekim aniden de kesiliyor ve biraz daha şarap içiyor. “Ah Seren ne kadar tatlısın! Elbette inmeyeceksiniz ama canı gönülden bunu görebileceğiniz bir hayat dilerim.”

Beni aptal durumuna düşürmesini görmezden geliyorum ve derin bir nefes alıyorum sonra bırakıyorum. “Tamam, peki o zaman... Ne olacak acaba?”

“Bir hafta içinde tam olarak yörüngeye gireceğiz ve yaklaşık altmış iki gün, doksan yörünge turu kalarak gözlem yapacağız, araştıracağız, bilgi edineceğiz ve en önemlisi iletişim kurmaya çalışacağız.”

“Ben yarın uçuyorum,” diyor Cain sırtarak.

“Peki, yaşam varsa ne olacak? Yaşanabilir bir yerse ne olacak?” diye soruyorum.

Yine o sahte kahkahalardan biri geliyor ama bu defa onunla akraba olduğuma inanamıyormuş gibi büyükbabama da şöyle bir bakıyor. “Seren gelişmiş bir yaşam olma şansının milyonda bir olduğunu biliyoruz.”

O an, tek lokma bile almadan öylece yemeğine bakan Jonah’ya ve önündeki ekmekle oynayıp iç geçiren Ezra’ya çeviriyorum başımı. Tek dinleyen Pan gibi görünüyor. “Peki şimdiye kadar ne buldular?” diye soruyor.

Büyükbabam eğilip peçetesiyle ağzını siliyor ve burada olmasaydım da nerede olursam olaydım der gibi tavana bakıyor. “İlk ekip ilgi çekici herhangi bir şey bulamadı.”

“Her zamanki gibi,” diye sırtıyor Ezra, Cain de gülüyor. “Ama öyle değil mi?” diye devam ediyor Ezra.

Tam bir kafa karışıklığıyla onlara bakıyorum.

“Böyle bir şeyi nasıl önemsemezsin?” diye soruyorum. Sesim öyle yüksek çıkıyor ki nihayet Jonah bile artık hangi cennet rüyasını görüyorsa uyanmışa benziyor ve diğerleri de kıs kıs gülmeyi kesiyor. Bıçağımı yanlışlıkla bardağıma değdirdiğimde çıkan ufak çınlama dışında ortamda çıt çıkmıyor. “Bu, bugüne dek gerçekleşen tek olay ve sen bunun bir parçası olmak bile istemiyor gibisin. Sadece diğer her şey nasılsa bunun da öyle olmasını istiyorsun.”

“Ah Kaptan Lomax, kamaranızı ne kadar güzel dekore ettiğinizi söylemiş miydim?” diye bölüyor Pan şapşal bir gülümsemeyle. “Bu masa örtüsü bir harika.”

Kaptan Kat gülümsüyor ve yavaşça gözlerini kırıyor. “Çok teşekkürler Pandora,” diyor, “Aile yadigârı elbette, Dünya’dan geldi. Bana da büyükannemden kaldı, ruhu şad olsun.”

Herkes bir süre masa örtüsüne -bu iğrenç yeşil şeye- baktıktan sonra hoşlarına gitmiş gibi sesler çıkıyor. Çok tuhaf bir an, bu yüzden olsa gerek büyükbabam söze giriyor, “İzninizle Kaptan Lomax...”

“Kat, lütfen Kat deyin. Sonuçta yakında aile olacağız.”

“Pekâlâ o zaman, *Kat*...” diyor sanki adını tırnak içinde söyleyerek, “Sanırım biraz konu dışına çıktık.”

“Öyle mi Joshua? Neden? Sen neden bahsetmek isterdin? İşten konuşmayalım ama. Bu kişisel ve mutlu ziyaret. Neşe dolu bile denebilir.”

“Öyle elbette, ben de bu sebeple kadeh kaldırıp kaldıramayacağımı merak ediyordum.”

Kaptan da kadehine uzanarak yapmacık bir edayla sırtıyor. “Ah tabii ki, bu nasıl daha önce aklıma gelmedi? Sen olmasan ne yapardım Joshua?” İkisi de Kaptan Kat’ın tamamen tersini düşündüğünü bilerek birbirilerine bakıyorlar.

Yine de herkes bardaklarını kaldırıyor, Cain bile; gerçi bardağı boş olduğu için biraz utanmış görünüyor.

“Seren ve Ezra’ya,” diyor büyükbabam o gri gözlerini bana dikerek. “Hayatları aşkla, mutlulukla ve çocuklarının kahkahalarıyla dolsun.”

Herkes bir ağızdan, “Seren ve Ezra’ya,” diyor, galiba bir tek Ezra ve ben katılmıyoruz. Ardından herkes kalkıp masanın üzerinden ağır bardaklarını tokuşturuyor ve eksik kimse kalmasın diye gereksiz bir uğraş içine giriyorlar, ben de oturup olanları seyrediyorum.

“Daha önce söyledim, yine söyleyeceğim,” diyor Kaptan Kat sandalyesine otururken, hâlâ zorla gülümsemeye çalışıyor. “Ailelerimiz arasında bir Birleşme. Daha mükem-

meli olamazdı.” Ellerini yan yana getirip çenesini üzerine koyuyor ve başını iki yana sallayarak Ezra’ya ve şansına lanet edermiş gibi bana bakıyor. “Mükemmellik budur.”

“Ya da diğer bir şüpheli rahatlık,” diyorum ve gözleri dehşetle fal taşı gibi açılıyor. Ardından beni bile ürküten başka bir büyük sessizlik oluyor.

Büyükbabam hafifçe öksürüyor. “Seren, senin de bildiğin gibi eşleri Bilim belirliyor. Kumandanlık’ın bu konuda bir kontrolü ya da sözü olmuyor. Genetik birleşimler, nüfusumuzun gelecekte devamlılığını sağlamak üzere haritalanıyor.”

Masanın diğer ucundan göz göze geliyoruz. “Anlıyorum, elbette anlıyorum. Aptal değilim. Sadece, her şey Petri kabında olup bitebiliyorsa hoşumuza gitsin ya da gitmesin hayatımızı kiminle geçireceğimiz konusunda neden diktatörlük yapıyorlar onu anlamıyorum.”

Ezra’nın birkaç saniye yandan yandan bana baktığını hissediyorum, ben de ona bakıyorum. Gözlerini kısmış başını iki yana sallarken, “Ne kadar tatlı dilli olduğunu biliyorsun değil mi?” diyor.

Babam çatalını düşürüyor ama yine de, “Seren, tatlım neden bahsediyorsun sen?” demeyi başarıyor.

Kaptan Kat elini onun eline uzatıp hafifçe vuruyor ve sanki savaşa girecekmişçesine bir tutam sarı saçını alıp kulağının arkasına atıyor.

“Jamie aslında şüphelerimizi ya da düşüncelerimizi tartışmak için daha iyi bir zaman olamaz sence de öyle değil mi?” Onun cevabını beklemeden devam ediyor, “Seren, Ventura’daki hayatta unuttuğun bazı şeyler var ve bunlar senin hatan değil. Belki de bu nesil için gemideki

hayat fazla... Kolay... Rahat olmuştur. Buradaki sorun ise bazılarımız için gerçek kimliğimizin biraz... Yitirilmiş olması.” Sonra duruyor, o çirkin masa örtüsü üzerinde elini gezdirerek hafifçe gülümserken donup kalıyor. Ve o sırada çalan müziğin biz Eğitim’deyken teneffüslerde çaldıkları bir tür balina sesi olduğunu fark ediyorum.

“Gerçek kimliğimiz,” diye tekrar ediyorum. “Neymiş peki bu?”

Gülümsemesi soluyor. “Biz insanlığın şimdiye dek gördüğü en önemli, en büyük projeyi üstleniyoruz. Biz, İlk Temas gemiyiz. Ve bu gemiye binen her erkek ve kadın nereye, neden katıldığını biliyordu. Ülkeleri için, gezegenleri için, kendi türleri için, gelişmek için, bilim için, gelecek için görevlerini yerine getirmeye yemin ettiler. Ve sen, ben, hepimiz bunun devamıyız. Anlamıyor musun?” O tuhaf, cilveli görünen sarı saçlarını savurarak yeniden kahkaha atıyor.

“Size Eğitim’de ne öğrettiler? Yeni kurallara ihtiyacımız var gibi Joshua.” Bu son cümlesi büyükbabamı hedef alıyor; küçük bir şaka gibi ama büyükbabam pek eğleniyor görünmüyor.

“Ama bunu ben seçmedim,” diye karşı çıkıyorum. “Bunların hiçbirini ben seçmedim.”

“Bu çok anlamsız.” Yüzü sevinçle parlıyor, gülümseyişi ve yumuşak sesi verdiği mesajın duygusuzluğuna tamamen ters düşüyor. “Sen sadece bu görevin bir parçasısın. Sen ve hepimiz NASA’ya, ESA’ya ve sponсорumuz Ventura İletişim’e aitiz. Bu durumda da yaratılma amacını yerine getirmen gerekiyor. Ve bu amacın seçimlerle alakası yok. Bu geminin ilk ekibi sekiz yüz seksen sekiz kişiydi.

Çiftleştirilecek dört yüz kırk dört çift. Üç yılda bir doğum döngüsü ve tahmin edilemez ölümler oluyor. Şu an gemimizin nüfusu toplamda iki bin iki yüz yirmi üç kişi. Planımız için yedi yüz yıllık bir seyahatimiz var. Yaşayan, sağlıklı nesillerimiz olacaksa, Ventura'da bir geleceğimiz olacaksa, hepimiz bizden isteneni yapmak zorundayız. İstikrarlı Birleşmeler, planlı aileler tüm medeniyetimizin temelini oluşturuyor. Yani oğlumla evlenmeyi, ondan çocuklar yapmayı, sizlerin yerini alacak kadar iyi yetiştirmeyi isteyip istememen kesinlikle ne benim sorunum, ne onun sorunu ne de senin sorunun. Kimsenin dikkate alacağı bir konu değil. Çünkü her iki şekilde de bu *gerçekleşecek*, o kadar.”

Ona bakıyorum ve dudaklarımın büzüldüğünü hissediyorum. “Ama nasıl... Hayatlarımızı mutluymuş gibi yaparak mı geçirmek zorundayız?”

“Ne kadar gözü pek bir görüş!” diye bölüyor babam. Öyle terli ve endişeli görünüyor ki cümle kurmasına bile şaşıp kalıyorum. “Ben de onun yaşında bir dolu soru sordurdım.” Başını iki yana sallıyor beni küçük görmekten öte eski günleri hatırlıyor sanki.

Kaptan Kat gülüyor, o gülüş bir mırıltıya dönüşüyor ve gözlerini kısarken flört edası takınıyor. “Ah Jamie, sen her zaman bir devrimciydin. İtiraf edeyim ben de bunu her zaman biraz çekici bulmuşumdur.”

“Anne!” Ezra ciddi anlamda dehşete kapılmış görünüyor.

“Ne? Bütün kızlar böyle düşünürdü. Özellikle de Gracie tabii ki. Sevgili, tathı Gracie.” Yeniden havası değişiyor şimdi de her şeyi umursayan, adeta etkili üzülme dersi

veren biri gibi davranıyor. “Keşke şimdi burada olsaydı. Ne kadar mutlu olurdu bir düşünsene. Ne kadar gururlu olurdu.”

Annemi hiç tanımama rağmen böyle düşüneceğini pek sanmıyorum, büyükbabamın kaşını kaldırışına bakılırsa o da aynıısını düşünüyor.

Büyükbabam hafifçe öksürüyor ve mesafeli bir ses tonuyla, “Grace de toplumumuzla ilgili sorularla dolu bir insandı. Sevgili arkadaşım Kaptan Lee felsefi ve ideolojik tartışmaların hayranıydı ve Grace’in değerli bir rakip olduğunu düşünürdü.”

Kaptan Kat’in ağzından biraz histerik bir kahkaha kaçıyor. “Cidden mi? Lee epey garip biriydi.”

Büyükbabam gülümsemiyor. “Harika bir insan ve ilham verici bir liderdi.”

Kaptan tam cevap vermek üzere ağzını açtığı anda büyükbabamın el terminaline bildirim geliyor. Ne olduğunu kontrol edince, “Müsaadenizi istemek zorundayım. Aşagıda yardımına ihtiyaçları varmış. Çok özür diliyorum. Konukseverliğiniz çok teşekkürler Kaptan Lomax,” diyor ve giderken hafifçe eğiliyor.

Büyükbabam çıkarken Kaptan gözlerini ondan ayırmıyor, söyleyeceği şeyler varmış da söyleyemiyormuş gibi ağzı hafifçe açık onu seyrediyor. Kapı kapandığında tuhaf bir kahkaha daha atıyor, biz orada değilmışiz gibi tabağına doğru bakarak konuşuyor. “Lee ve o garip sohbetleri, beyin takımları! İnsanlar dönüp dolaşıp şu ana kadar yapılagelen yöntemin bizim için mevcut olan tek çözüm olduğu sonucuna varıyorlar. Hiçbir şey değişmez. Hiçbir şey *değişemez*. Bu tür şeylerin tek yaptığı, medeniyetimi-

ze zarar vermek ve yaşam şeklimizi tehlikeye atmaktır. Joshua neye inanırsa inansın, Kaptan Lee görevdeyken bu gemide hiç olmadığı kadar bölünme ve kaos yaşandı, bunu sen de biliyorsun Jamie.”

Babam hiç tepki vermeyerek en iyi cevabı veriyor gibi görünüyor.

“Durum şu ki Dünya ile iletişimimiz koptuğundan burada yapayalnızız ve muhtemelen en az iki yüz altmış iki yılınız daha var. Hayatta kalmaktan ve türümüzü hayatta tutmaktan sorumluyuz. Bu bizim görevimiz, hepimizin görevi ve önceliğimiz bu olmalı.”

Sessizliğimi koruyorum. Söylenenler uçuşan tozlar gibi üzerime geliyor. Görev. Aidiyet. Yaratılma amacımızı yerine getirmek. Seni şanslı olduğuna, bu şahane amaç için özellikle seçildiğine, bu Tanrı vergisi görevle onurlandırıldığına, yeni bir galaksinin sahibi olduğuna inandırdıkları sisteme harcadıkları tüm o zamana karşın her şeyin dönüp dolaşıp geldiği yer bunlar oluyor.

Düşüncelerimi okumuş gibi başını kaldırıyor, sanki bir rüyadan uyanmışçasına etrafına bakıyor ve yapmacık bir gülümsemeyle kaldığı yerden devam ediyor. “Bizler bu geminin görevlileriyiz, biz evrenin varlıklarına birer mesajız. Bizim yetiştirdiğimiz insanlar...”

Ama yeteri kadar dinledim. Sandalyemi geri çekiyorum ve peçetemi masaya bırakıyorum. “Yemek için teşekkürler, gerçekten gitmem gerekiyor.”

“Seren!” diyor ablam neredeyse bağırarak. “Öylece gidemezsin!”

“Çalışmam gerek,” diye yalan söylüyorum. “Unutmuşum.”

“Ah yapma hayatım, lütfen gitme,” diyor Ezra esneyerek. Sandalyesini geriye itiyor ve kimsenin göremeyeceği şekilde bana arkasından el hareketi çekiyor.

Kimse tek kelime etmiyor, Pan ve Cain gözlerini dikmiş bana bakıyor, babam kalkacakmış gibi sandalyesini oynatıyor. Konuşan yine sadece Kaptan Kat oluyor.

“Senin de bildiğin gibi Seren, bu yerde hayatta kalamayacak kişiler var ve onlar genellikle buna sert şekilde karşı çıkanlar olur.”

Ama aldırış etmeden dönüp gidiyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Buraya nasıl geldiğimi gerçekten bilmiyorum ama buradayım işte. Üretim’de Peron 6’dayım, onun burada çalışacağını biliyorum. Onu görüyorum, o da beni görüyor ve bir an şaşırmış görünüyor, gelmemeli miydim acaba diyorum, özellikle de sağını solunu biraz kolaçan ederek gelirken.

“Hey,” diyor Dom. “Ne yapıyorsun burada?”

“Ben sadece... Sanırım... Seni görmek istedim.”

Bunu tuhaf karşılıyor; bir an çok ciddi bir ifadeyle bana bakıyor, sonra biraz gülümsüyor, sonra yine ciddileşiyor, sonra, “Ah Seren, bu...” diyor ve başını iki yana sallıyor. Burnundan tuhaf bir hırıltı çıkarıyor, bakınca, yani bilemiyorum, hayal kırıklığına uğramış gibi. “Bak, ben... Ben eve gideyim. Gelmemeliydim,” dediğimde kolumu tutuyor, “Hayır, kal,” diyor.

Ben de kalıyorum.

Vardiyasını bitirmeden yapması gereken birkaç işi daha olduğunu söylüyor, iki kapılı bir girişe yürüyoruz. Büyük kırmızı bir düğmeye basıyor ve kapılar açılıyor, içeri giriyor-

ruz. Neredeyse kapkaranlık bir yer, belli belirsiz bir koku geliyor, kusmuk gibi ama daha tatlımsı ve gördüğüm her yerden daha sıcak. Etrafımızda hafiften gıdıklama sesleri var. Sormama gerek kalmadan cevaplıyor.

“Tavuklar.”

Sağlı sollu dizilmiş yüz binlerce kafesin bulunduğu koridorların arasında yürüyoruz. Yaklaşık yüz metrede bir loş ışıklı ampuller konmuş, ortamda çok az bir ışık var, bu yüzden tavukların ara ara ışık vuran küçük siyah yuvarlak gözleri ya da tüyleri dışında hiçbir şey göremiyoruz. Aniden büyük bir üzüntü duyuyorum; bize yumurta ve et vermek, zaman zaman çiftleştirilip daha çok tavuk elde etmek üzere burada olmaları ve sırf bizim hevesimiz için karanlık metal bir kutuda öylece durmaları sonsuz ve çok acı verici şekilde üzüyor. Dom’a baktığımda kafesin birinin yanında durup kapısını açıyor, içeri uzanarak nazikçe birini alarak bana veriyor; ona dokunabiliyorum, hayatımda ilk defa bir kuşa dokunuyorum ve bu harika bir duygu.

“Dün Huxley-3’ü seyretmeye gitmiştim,” diyor. “Seyir’e. Belki seni görebilirim diye düşündüm.”

Gülümsüyorum. “Gerçekten mi? Beni... Arayabilirdin.”

“Bilemiyorum.” Başını iki yana sallayarak hafifçe gülüyor. “Dediğim gibi, muhtemelen böyle şeyler yapmamam gerekiyor. Yani seni aramak gibi.” Bana bakıyor, yüzümü incelerken gülümsemeden edemiyorum.

“Ee yani neden olmasın?” diyorum. “Arkadaşız öyle değil mi?”

Kısa bir an bunu değerlendiriyor sonra onaylayarak başını sallıyor ve omuz silkiyor. “Doğru. Arkadaşımı ne-

den aramayayım ve buraya güzel mahallemizi ziyarete gelip benimle gezmek istediğinde neden onu görmeyeyim değil mi?”

“Hiç.”

“Bu durumda, belki gelecek sefere ararım.”

“Yani arada sırada vardiyası bittiğinde gelip arkadaşımı görmek istediğimde neden gelip görmeyeyim değil mi?”

“Görmemen için hiçbir sebep yok.” Gülümsüyor ve işler kötü gittiğinde bile bana nasıl da her şeyi hemen unuttuğunu fark ediyorum, onun haricindeki her şeyi. Yüzümde bir şeyler görüyor, arada geçen gölgeleri fark ediyor olmalı ki, “Kötü bir gün müydü?” diye soruyor.

“Daha iyi günlerim olmuştu,” diyorum.

“Anlatsana,” diyor.

“Bu yerden bıktım,” diyorum.

“Evet, olur öyle,” diyor ve başını sallıyor ve tavuğu sevmeye devam ediyor, sonra elleri arasında biraz hareket ettiriyor, ikimiz birden tavuğun vücudunu ne kadar oynatırsan oynat başının nasıl sabit kaldığına bakıp biraz olsun gülüyoruz.

“Biraz bu tavuk gibi olman gerekiyor,” diyor. “Her şeyi akışına bırak gitsin.”

Bu tavuk bölümü o kadar sıcak ki... Kötü kokuyor ama sıcak hissettiriyor. Daha önce böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyorum, bir de arkama yaslanıp sıcaklığın, uykumu getiren bu sakın gıdıklamaların keyfini çıkarsam tam olacak. Tavuğa uzanıyorum, ipeksi yumuşaklıktaki tüylerine dokunuyorum ve içlerinde boğulmak istiyorum. Sonra parmaklarım birden Dom’a dokunuyor, sadece bir an, sonra hemen çekiyorum elimi.

İç çekiyorum, ona dokunmak beni heyecanlandırıyor. “Buraya geldiğimde resmen gözüm dönmüştü ama şimdi neredeyse unuttum hepsini.”

Gülüyor ve nefesini dudaklarımda hissediyorum ya da hissettiğimi hayal ediyorum. “Çünkü şu an hiç de önemli değil. Sonuçta olanı değiştiremeyeceğine göre neden dert edesin değil mi?”

Üretim peronundan çıkıyoruz.

“O ne?” diye soruyorum, yanında taşıdığı turuncu plastik torbayı görünce.

“Hiç,” diyor. Bana göstermek istemediği o kadar belli ki yavaşlıyorum ve duruyorum. Bana bakacağını biliyorum, nitekim bakıyor da, ben de gözlerimi ona dikiyorum. “Gerçekten bir şey değil,” diyor ve torbayı diğer eline alıp sırtına doğru atıyor. Sonra, “Tamam tamam, ölü olanlar,” diyor.

Dudaklarımı büzüyorum. “Ölü olanlar mı?”

“Tavuklar.” Üzgün görünüyor, hatta mahcup. “Ölü tavuklar. Bir miktar... Zayıf halka.”

“Zayıf halka mı?”

Omuz silkiyor, gözlerini yere indiriyor. “Bazıları... Ölüyor işte.”

“Yaşlı oldukları için mi?”

“Hayır.” Hüzünle gülümsüyor. “Her zaman değil. Deniyoruz ama burası onlar için de o kadar kolay değil.”

Bunun üzerine Üretim Peron 6’nın o dev karanlık alanından çıkıyoruz, onun peşi sıra atık arabalarına gidiyorum ve giderken, “Buradaki yankılanmayı seviyorum,” diyor. Kaşlarını kaldırıyor, “Sesim sence de daha seksi gelmiyor mu?”

Adrenalin sersemliğiyle yüzümü buruşturuyorum. “Yankı neden seksi olsun ki?”

“Ee bilmem.” İkimiz de gülüyoruz ve yürürken ara ara ona çarpıyorum, onun da aynısını yaptığını hissediyorum. Onun sıcaklığıyla neredeyse dağılıp nefesim kesilirken, “Hey Seren,” diyen bir ses duyuyorum.

Döndüğümde sesin babamla beraber çalışan Graham olduğunu görüyorum, yanımdan geçerken duruyor ve kaşlarını çatıyor. “Jamie’yi mi arıyorsun?”

Ne cevap vereceğimi bilemeden kalakaldığımda Dom yetişiyor, “Arıyordu ama onun bugün gececi olmadığını söyledim, o da eve dönmek üzereydi, değil mi?” Adam bana bakıyor, bu cesaretlendirmeye hafifçe başımı sallıyorum.

Ama Dom’un büyüüne öylesine kapılmışım ki neredeyse cevap vermeyi unutuyorum. “Evet evet, aynen öyle,” diyebiliyorum, Graham’a el sallıyorum sonra dönüp yürüyoruz ama adam hâlâ orada ayakta duruyor, bize bakıyor, hatta o kadar ki bakışının ağırlığını üzerimde hissediyorum ve kapıdan girmeden dönüp bir kez arkama bakıyorum ve o çenesini kaşıyıp gözlerini kısarak karanlıkta hâlâ bana bakıyor.

Dom Batı’da yaşadığından beraber oraya yürüyoruz; aslında tam da beraber sayılmaz çünkü muhtemelen ikimiz de Graham’la olan bu olayı ve birbirimizi görmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyoruz. Onun yerine vardığımızda, girişte kimseyi görmüyorum ve bir şekilde, o kadar da zarif olmayan bir şekilde, onun yanında bitiyorum, ikimiz de boş koridorda sağa sola bakarken o kapıya şifresini giriyor ve kapı vızıldayarak açılıyor, içeri giriyor-

ruz. Girer girmez yerdeki gitarı alıyor ve kapı kapanırken dönüp gülümsüyor.

İlk kez dönüp etrafa bakıyorum. Hepsi gömme ışıklarla aydınlatılmış duvara gömülü yataklar ve aralarında bulunan raflar ile normal yatakhanelerden biri. Tavanın ortasındaki havalandırmaya asılmış yavaşça kanat çırpın metalden bir kuş var. Ayrıca yedi yatak daha var ama hepsi boş.

“Çalışıyorlar,” diye cevaplıyor Dom sorulmamış sorumu, yatağındaki kıyafetleri çekerken. “Otursana.”

Etrafıma bakıyorum ama gerçekten oturacak başka yer yok, ben de gidip oturuyorum ama kalıp kalmamakta hâlâ tereddüt ettiğim için ağır ağır oturuyorum. Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki her an kalkıp koşarak kaçacak ya da oracıkta patlayacak gibiyim. O da yere, önüme oturuyor ve gitarını akort etmeye başlıyor. İkimiz de bir süre konuşmuyoruz. Kendimi geri çekip duvara yaslanıyorum, onu izliyorum, bir şarkı seçip başlamasını dinliyorum, çok sessiz ama çok tatlı bir şekilde söylediği şarkıyı dinliyorum. Onu doğru düzgün duyabileceğim bir seviyenin altında söylüyor ve o sırada sözlerin arasında adımı duyduğumu sanıyorum. Duruyor ve “Ee bu akşam ne olduğunu hâlâ anlatmadın,” diyor.

“Ah sadece... Bilmem ki... Hiç... İyi bir şey olmadı sonuçta,” diyorum.

Yeniden şarkı söylemeye başlıyor, “Çok gizemli bir kız.”

Gülüyorum. “Öyle değil. Ben sadece... Hayatımdan nefret ediyorum. Hayatlarımızdan nefret ediyorum. Kaptan Kat ile beraberdim.”

Duruyor. “O Kaptan Kat ile mi?”

Omuz silkiyorum. “Başka bir tane daha mı var? Of Tanrım biri yeter de artar bile.”

“Onu tanıyor musun?”

“Evet, oğlu benim...”

“Hayat arkadaşın mı?”

Yüzümü asıp yere bakarken Dom gülüyor. “Bu konuda ne kadar mutlu görünüyorsun.”

“Sen olur muydun?”

Kahkaha atıyor. “Hmm, o çocuk biraz... Sırnaşık bir tip sanki, öyle geliyor bana.”

Onaylıyorum onu. “Diğer huyları yetmezmiş gibi, evet kesinlikle öyle.”

Yeniden gülüyor, başını iki yana sallıyor, gitarın tellerine rastgele vuruyor. Bir süre susuyoruz. “Nasıl oluyor da bir gitarın oluyor acaba?” diyorum sonra.

Gülümsüyor. “Aslında gemide kırk yedi tane gitar vardı. Yanılmıyorsa on üç tanesi mi ne tamir bile edilemez durumda, kaldı otuz dört. Benimki sadece şans sanırım.”

“Ciddi olamazsın, nasıl?”

“Büyük-büyükbabam ve büyükbabam gitar konusunda çok iyilerdi, bu da bana onlardan kaldı. Ama dediğim gibi sadece şans işte,” diyor ve göz kırpmıyor.

“Bakabilir miyim?” diye soruyorum, yüzünü öyle komik bir şekilde ekşitiyor ki gözlerimi devirip, “Gitarı kastediyorum,” diyorum.

Gitarı bana uzatıyor; beklediğimden daha hafif. Dizimin üzerine koyuyorum, pürüzsüz yüzeyindeki sarı dalgalı güzel izlerine bakıyorum, ellerimi girintili çıkıntılı tellerinde gezdiriyorum, delikli tarafını yüzüme doğru getirip içindeki kokuyu soluyorum.

“Neden yapılmış bu?” diye soruyorum, başımı kaldırdığımda bütün o süre boyunca beni izlediğini fark ediyorum.

“Ahşaptan,” diyor. “Ağaçlardan.”

Elimi biraz daha üzerinde gezdirip gitarı ona geri veriyorum.

Sonra şarkı söyleyişini, daha ziyade mırıldanmalarını dinliyorum, daha önce hiç duymadığımı bir şarkı bu.

“Bu şarkı ne?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Nasıl yani?” Oturduğum yerde doğruluyorum. “Bilmiyor musun?”

“Hâlâ üzerinde çalışıyorum.”

İnsanların kendi şarkılarını yazabileceği, kendi müziklerini yazabileceği neden daha önce hiç aklıma gelmedi bilmiyorum ama gelmedi işte. Ne biçim bir yer burası böyle? Hiçbir zaman böyle bir şey yapmaya iznimiz olmadı, ben de insanların böyle bir şey yapmadığını varsaydım hep.

Kumandanlık buna Kültürel Koruma diyor. Buradaki sorun, bizim neye dönüşebileceğimiz, başladığımız yerden bir milyon kilometre uzakta uzayda süzülürken ne kadar değişebileceğimiz ve kendimiz için neler yaratabileceğimiz. Dünya’daki insanların temsilcileri olmamız gerekiyor, yepyeni bir tür değil. İşte bu yüzden tam şu an, hiçbir zaman unutulamayacak anlardan biri oluyor: Onu orada yerde oturmuş parmaklarını gitarının tellerinde gezdirip bunu dinliyormuş gibi, daha önce kimse-nin duymadığı bir müzik yapıyormuş gibi başını eğmesini seyretmek. Hemen burada önümde işte. Neden sonra titrediğimi hissediyorum.

“Üşüyorsun,” diyor ve ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Giyiyorum, aynı benimki gibi -herhalde öyle olacak- ama çok daha büyük ve bu o kadar *güzel* ki onun tüm sıcaklığı adeta beni sarıyor ve aynı onun gibi tatlı, temiz, üzerine tereyağı sürülmüş sıcak ekmek gibi kokuyor, bana ait bir şeymiş gibi ama çok daha iyisi. Bakışlarını üzerimde hissediyorum, sanki gerçekten belli bir ağırlıkları var, bana bakıyor, sonra gitarına, sonra yine bana. Ben de ona bakıyorum ve ayakkabımı çıkarıp ayağımı onun omzuna uzatıp oradan göğsüne ve kucağına doğru kaydırmak ve yüzümde yavaş yavaş oluşan gülümsemenin onun gülümseyişiyle buluşmasını hissetmek gibi tuhaf bir istekle mücadeleye ediyorum.

“Domingo?”

“Efendim?”

“Senin hayat arkadaşın kim?”

Çalmayı bırakıyor ama gitarına bakmaya devam ediyor. “Annelise Gutchenmeyer,” diyor.

Sağlık’ta uzmanlaşan, takım oyunlarından nefret ettiğimi fark edene dek üyesi olduğum voleybol takımının kaptanı uzun boylu, sarışın kız. “Güzelmış.” Başımı sallıyorum.

Dom omuz silkiyor. “Öyle galiba.”

Sonra bir sessizlik oluyor.

“Durum şu ki,” diyor tek bir teli -hüzünlü bir teli- çalarak. “Ne kadar çabalarsam çabalayayım bu işlerin bu şekilde yürüdüğüne inanmıyorum. Anlıyorsun değil mi? Kalbin neyi istiyorsa sen de onu istiyorsun, öyle değil mi?”

Başımı sallıyorum, devam edecek mi diye bekliyorum ama etmiyor.

“Ve senin kalbin...” diyorum, “Annelise’i istemiyor.”

Cevap vermiyor, sadece hayal edebileceğiniz en hoş, en acıklı ufak bir dizi nota çalıyor ve ikimiz de onun gitar üzerindeki parmaklarına bakıyoruz. Bitirdiğinde kaşlarını çatıyor ve “Sanırım, yani galiba, senin için yazdım.”

“Benim için mi?” Gözlerime bakmasa da başıyla onaylıyor. Sonra, Dom hemen ürküp kaçacak bir hayvanmış gibi, bir şey beni sessizce konuşmaya itiyor. “Yine çal.”

Ama tam çalacakken kapı vızıldıyor ve birlikte kaldığı iki oğlan aşırı yüksek sesle konuşarak içeri giriyor. O anda ikimiz de sığıyoruz ve beni bir arkadaşı olarak tanııştırıyor. “Tam da gidiyordum,” diyorum ve iki oğlan kaşları havada bize bakarken el sallayarak kapıya gidiyorum, Dom da arkamdan gelip beni eve bırakmayı teklif ediyor ama haddinden fazla yakınlaştığımızı görerek reddediyorum.

Ancak eve varmak üzereyken hâlâ onun ceketini giydiğimi fark ediyorum.

Onuncu Bölüm

Batı'da, Üretim peronlarını görebileceğiniz bir hizmet taşıyıcısının yanında bir geçit var, ben de Dom'u görebilme umuduyla oraya gidebileceğim sebepler üretiyorum. Birkaç defa karanlıkta gittiğim zaman görüyorum da. Bir dakikalığına şapkasını çıkardığında yüzüne düşen saçlarının karanlıkta parladığını. Birisi şaka yaptığında nasıl güldüğünü. El terminalini kullanmak için üç metrelik yumurta kasalarının üzerinde nasıl eğildiğini. Kime yazdığını merak ediyorum, keşke ben olsam diye iç geçiriyorum.

İkinci oturum esnasında onun yemek yediğini tahmin ettiğim Batı yemekhanesine giden kapılardan ne zaman geçsem ta ki birisi yanımdan geçip de bana tuhaf tuhaf bakana dek, onu görebilme düşüncesiyle kalbim gerçek anlamıyla göğsümde kanat çırparken parmak uçlarım üzerinde kalkıp burnum cama yapışmış bir halde kendimi pencereye çekiyorum. Ne zaman Üretim'e yakın bir makine doldurulacak olsa sırf olur da onu görebilirim düşüncesiyle şu aptal, kontrol edilemez adrenalın hücumuna uğruyorum.

Belki o alır diye koyuyorum o fındık barı, Cheeso'ya belki onun dudakları dokunur diye dokunuyorum. Evet, biliyorum çok aptalca; aşırı aptalca hem de. Hatta ne kadar aptalca olduğunu anlatacak kelime yok. Ama daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Sonra bir gün işten sonra eve dönüyorum ve bir bakıyorum Pan beyin ölümü gerçekleşmiş bir geri zekâlı gibi davranıyor ve bir çorap yığınının üzerinde ağlıyor. Doğum izni aldığından beri çok fazla vakti oluyor ve sanırım bir de şu hormon şeyi çok yüksek olduğundan o kadar da şaşırıyorum ama bu sefer normalden fazla sürüyor.

“Ne oldu Pan?” diye soruyorum sonunda, bütün gün çalışmaktan kemiklerim sızlıyor.

“Cain vardiyasını bitireli üç saat oldu ama hâlâ eve gelmedi.”

“Tamam,” diyorum iç çekerek. “Ama kötü bir şey olsa Mühendislik şimdiye dek haber verirdi.”

“Biliyorum Seren. Sadece eskiden her akşam doğrucaya eve yanıma gelirdi ama şimdi...” Çoraplardan birine burnunu siliyor ve eliyle diğerlerini gösteriyor. “Şu lanet çoraplar için eve gelsin istiyordum ama bunu bile doğru düzgün yapamıyorum.”

“Ee ne yani? Başka biriyle mi olduğunu düşünüyorsun?”

Elini masaya vuruyor ve dik dik bana bakıyor. “Şu dakikaya kadar düşünmüyordum! Tanrı aşkına neyin var senin?”

“Benim mi neyim var? Kocan eve, yanına gelmiyor diye ağlayan sensin.”

Hıçkırarak ağlıyor sonra, gerçekten salya sümük bir

hale gelene dek hıçkırarak ağlıyor ve ciddi anlamda kötü hissetmeye başlıyorum.

“Sana her zaman yardımcı olmaya çalıştım Seren.” Burnunu çekiyor. “Ne zaman zor zamanlar yaşasan ve her ne kadar imkânsız hale getirmeye çalışsan da elimden geldiğince destek olmaya çalıştım. Sen de bir kerecik olsun biraz hassas olamaz mısın acaba? Sadece beni dinleyecek birine ihtiyacım var.”

Omuz silkiyorum. “Tamam, özür dilerim. Konuş haydi... Lütfen.”

“Sadece Cain’in tam şu anda yanımda olmasına gerçekten çok ihtiyacım var ama onun yerine burada yapayalnız oturuyorum ve ne yapacağıma dair zerre kadar bir fikrim yok.”

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama gerçekten onun için bir şey hissediyorum, böyle beni üzen bir şey. Belki de ilk defa birini özlemenin nasıl bir his olduğunu anlamaya başladığım içindir. Bu sebeple ona doğru bir adım atıyorum ve “Ona nasıl hissettiğini söylesen,” diyorum.

Ellerini masaya vuruyor ve gözlerini deviriyor. “Bu kadar saf olma Seren. Zaten ne demeye seninle konuşuyorum bilmiyorum. İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun...”

Geri çekiliyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. “Ben... Birbirinizi sevmeye başladığınızdan beri görüyorum sizi. Birbirinizi mutlu ediyorsunuz ve sen sadece... Yani ilişki dediğin dünyada güvenilebileceğin, seni yüzüstü bırakmayacak bir kişiyle olur.”

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Yüzümü asıyorum. “Ah bilmiyor muyum?”

“Elbette bilmiyorsun! Daha Birleşme’ni bile yaşamadın.”

Ben de başımı iki yana sallıyorum. “Tam bir aptalsın. Seninle nasıl akraba olduğuma bile inanamıyorum.”

Mutfaktan çıkıyorum ve o sırada içeri giren babamın yanından onu itekleyerek geçiyorum. Pan arkamdan bağırarak geliyor, “Beni yargılamaya hakkın yok, *asla*, seni zavallı küçük çocuk.”

“Kızlar!” diye uyarıyor babam pek de etkili olmayan bir ses tonuyla.

Pan’a doğru dönüyorum. “Aşkın, gerçek aşkın ne olduğunu hiç bilmiyorsun, hatta var olduğunu bile bilmiyorsun. Bildiğin tek şey bu işte. Asla senin gibi olmayacağım.”

“Benim gibi olmak için yalvaracaksın!” diye bağılıyor babam ikimize bakakalmışken. “Yalvaracaksın! Kendisinden nefret eden bir hayat arkadaşı olan bilgisiz, acınası küçük bir kızsın. Ama hiç şaşırmıyorum! Onun senden nefret etmesine şaşırmamak gerek. Ben de senden nefret ediyorum ve düşün ben senin ablanım.”

Babam kaşlarını çatarak bana dönüyor. “Ezra senden nefret mi ediyor?”

Gözlerimi deviriyorum.

“Şok haber! Günaydın!” diyerek alay ediyor Pan. “İkisi de birbirinden nefret ediyor baba. Eski usul çiftleşmek zorunda kalmadıklarına şükretmek gerek yoksa hiçbir şey olmazdı.” Kahkaha atarak saçlarını savuruyor ve yatak odasına doğru yürürken ben de sinirle peşinden gidiyorum.

“Sence o geri zekâlının beni düşünüp düşünmemesini önemsiyor muyum? Ne yaptığı, ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil. Onun aptal çocuklarını da istemiyor-

rum. Senin aksine acınası hayatımda yapacak bir şeyim olsun diye hamile kalmaya da meraklı değilim.”

“Seren!” diyor babam *dalga geçmiyorum* sesini kullanarak. Arkamızdan gelmiş Pan’ın odasının kapısında dururken Pan, yüzüne tokat atmışım gibi birkaç saniye kalakalıyor. Doğmamış yeğenim için biraz kötü hissediyorum ama beni o kadar delirtti ki gerçekten artık umurumda değil. Ben de devam ediyorum, “Senin hayat arkadaşın akşamlarını seninle olmak yerine meydanda içerek geçiyor diye acısını benden çıkarayım deme.”

“Geç saatlere kadar çalışıyor.”

Homurdanıyorum. “Hah eminim öyledir!”

Babamın beni durdurmak için omzuma koyduğu elini indirmeye çalışırken diğer eli havada kalarak belli belirsiz sallanıyor. “Kızlar neler oluyor?”

Komik bir şekilde ikimiz de susuyoruz. “Ben çıkıyorum,” dediğinde Pan o şeytani bakışlarının biriyle bana bakıyor ve “Domingo Suarez’i görmeye mi?” diyor.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturup konuşmam için gözleriyle bana meydan okuyor. Sanırım o ilk şoku saklamayı beceremiyorum o yüzden gitmeye yelteniyorum ama babam geçmem için çekilmiyor ve elini omzuma koyarak, “Domingo Suarez mi? Şu Çiftlik ve Su Ürünleri’ndeki çocuk mu? Onun ne alakası var şimdi?” diyor.

Sonra Pan aramızdan geçerek odama giriyor.

“Hey!” diye bağıriyorum. Onun arkasından gitmek için dönüyorum ama o çoktan geri geliyor bile.

Elinde de Dom’un ceketini tutuyor.

Bedenine bakıyormuş gibi ceketini üzerine tutuyor, sinsi sinsi gülerek parmağını isminin yazdığı yere dokundu-

ruyor ve sıkı sıkı tuttuğu ceketini elinden çekip alıyorum.

“Odasını temizlerken buldum baba,” diyor. “Yastığının altında.”

Babam yavaşça bana dönüyor, bekliyor, kendimi ele verişimi görüyor, beynimin her bir kıvrımını söyleyecek bir şey bulmak için yokluyorum ama çıka çıka garip bir kahkaha çıkıyor. “O... ben üşümüştüm o da bana ceketini verdi. Hepsi bu.”

Babam kaşlarını çatıyor. “Peki tam olarak ne zaman ve nerede onunlaydın acaba?”

Yine gülüyorum. “Sadece...” diye başlıyorum sonra Pan’a dönüyorum. “Sen ne demeye odama giriyorsun ki?”

“Bu kadar tembel olmayıp çarşaflarını değiştirseydin girmeme gerek kalmayacaktı.”

Cain’in geldiğini duyduğuma ancak bu kadar sevinebilirdim.

“Ben geldim!” diye bağıyor. “Hu huu! Herkes nerede?”

O anda babamın kolunun altından sıyrılıyorum ve odama koşarak kapıyı kapatıyorum ama Pan’ın bağırışından kaçamıyorum, “Buradan ne kadar erken taşınırsak o kadar iyi olacak!”

Bağırdı demek hafif kalır.

İçimde biraz korku, biraz bulantıyla ertesi gün işe nasıl gideceğim ben de bilmiyorum. Öylece çıkıyorum, Bakım ofisindeki arabamı doldururken Mariana geliyor ve “Hemle, Şef Sherbakov rapor vermen için seni ofisinde bekliyor,” diyor.

O kadar tahmin edilebilir bir durum gibi geliyor ki gülüyorum. “Ya?”

Mariana kafası karışmış görünüyor. “Ne olduğunu söyleyecek misin bari?”

“Ee... Sanırım... O kadar da önemli bir şey değil,” diyorum. Saç filemi çıkarıyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve şapkamı takıyorum. “Kendisi benim büyükbabam oluyor.”

Büyükbabamın kamarasıyla ilgili garip olan durum çok büyük olup içinde sadece kendisinin yaşaması. Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar büyükannemle yaşarken bu kamaralarda yaşayacak kadar Kumandanlık’ta yükselmişti. Benim için sadece fotoğraf ve filmlerden ibaret olan Lianne, ben daha küçükken *pest*’ten ölmüş. *Pest* nedir diye sormayın, ben de bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığı kesin. Nitekim kendisi Ventura’da keşfedilmiş berbat yemeklerden, gerçek hava, güneş ışığı vesaire görmediğimizden dolayı olan otoimmün bir hastalık. Vücudunun sana düşman olması ve kendini içeriden yıkmasıyla sonuçlanıyor. Dışarıdan bakınca hastalıktan mustarip olan kişiler ne yerlerse yesinler günden günde zayıflıyorlar, sanki parça parça varoluştan siliniyorlar. Sonra kanamalar başlıyor ve her şey bitiyor. Görünüşe bakılırsa hiç tanımadığım bu kadına, yani annemin annesine olan da bu.

Her neyse tüm subayların kamaralarının bulunduğu Kumandanlık katına gidiyorum, tuhaf şekilde sessiz ve kapıların dışındaki ışıkların çoğu insanların içeride olup olmadıklarını gösteriyor, yerinde olmayanlarınkı kırmızı yanıyor. Bir tek koridorun sonunda oturan büyükbabamın ışığı yeşil yanıyor.

Beni içeri alıyor ve içeride onu bulana dek dolanıyorum; arka tarafta, kaşlarını buruşturmuş önündeki ekrana ters ters bakıyor. Bana selam bile vermeden doğru-

ca, “Domingo Suarez kim?” diye soruyor.

Öksürüyorum, öksürürken neredeyse boğuluyorum, boğulurken de neredeyse düşüyorum, sonra biraz daha öksürüyorum ve “Tanrım o... Kimse değil... Yani tanıdığım bir çocuk işte.”

Büyükbabam bekliyor, bir şeyler söylememi umarak sessizliği uzatıyor ama bir şey söylemiyorum. İç çekiyor. “Ne kadar tanıyorsun onu?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Off, burası birkaç bin kişilik bir uzay gemisi ve herkesi aşağı yukarı biraz tanıyorum! Burası küçük bir kasaba büyükbaba.”

Beni dikkatle inceliyor, şapkasını çıkarıyor, masaya fırlatıyor ve şapka biraz kayıyor.

“Burası hayatlarımızın geçtiği yer. Biriyle tanışırsın, belki bazı şeylerin farklı olacağını dileyerek biraz zaman geçirirsin ama farklı olmaz, sen de bundan hızlıca ders alırsın ve ikiniz de hayatınıza devam edersiniz,” diyor iç çekerek. “İlgini başka şeylere yöneltecek zaman yok Seren.”

“Yok mu? O nedenmiş?” Onun penceresine gidiyorum, yüzümdeki suçlu gülümsemeyi kontrol altına almakta zorlanarak dışarı bakıyorum.

Yanıma geliyor, ellerini hissediyorum; her biri bir omzumda, ağırlar ve bastırıyorlar, sönmüş bir yıldız kadar yoğunlar.

“Sen benim torunumsun. Kaptanın oğluyla evleneceksin. Seren, birçok farklı yönden bütün bu görevin yüzü olarak görülebilirsin.”

“Yüzü mü? Daha neler!”

Lombozun camındaki yansımasından kaşlarının çatıldığını görüyorum.

“Özür dilerim, sadece... Ben hiçbir şeyin yüzü falan değilim. Hele bu aptal görevin yüzü hiç değilim.”

Beni duymazdan geliyor. “Sen, kocan, çocukların, hoşuna gitsin gitmesin kaçınılmaz bir şekilde gelecekte Ventura’nın seyahatinin çok önemli bir sembolü olacaksınız.”

Dönüyorum ve ona bakıyorum; gözleri ışıltıyor, ceke-tinin düğmeleri iliklenmemiş, tişörtünde ter izleri oluşmuş. “Sen iyi misin?” diye soruyorum.

“Elbette,” diyor parmaklarını kel kafası üzerinde gezdirerek. “Şu an her zaman olduğundan daha fazla sağlam durmalıyız.”

“Neden her zamankinden daha fazla?”

Cevap vermiyor, herhalde vermeyecek. Ventura’nın Güvenlik Şefi Joshua Sherbakov, büyükbabam hiçbir zaman bildiklerini paylaşan biri olmamıştır, en iyi zamanlarda bile. Ama anlayabiliyorum, masasına gidip öylece bakmasından, görmeyen gözlerle bakmasından, kaşlarının üzerine dokunmasından, parmakları oradayken gözünü bir yere dikmesinden onu daha böyle görmediğimi söyleyebilirim, bu işte bir iş olduğunu, benimle ilgili bir durum olduğunu ve söylemediği daha birçok şey olduğunu söyleyebilirim.

“Beni dinle Seren. Kendini bildin bileli Ezra Lomax’ı tanıyorsun. Onun hakkında ne düşünürsen düşün en azından seni şaşırtacak bir şey çıkmayacak değil mi?”

Neredeyse homurtuya benzeyen derin bir nefes alıyorum, “Aynen! Sorun da bu ya! Anlayamıyor musun?” El terminalime bakıyorum çünkü malum tam şu an buradan gitmek için aşırı derecede bir bahaneye ihtiyacım

var. “Bak büyükbaba, gerçekten gitmem lazım.”

Bana bakıyor, biraz bekliyor sonra başını sallıyor ama onun için tuhaf denebilecek bir şekilde üzgün. “Sadece bu dediklerimi biraz düşün, olur mu Seren? Bu işi Ezra’yla yürütmen gerekiyor. Yapmak için doğduğun şeyi yapman gerekiyor. Babanı üzüyorsun, bu yaptığını bilse annen ne derdi, ha? Görev diye bir şey var Seren. Ailen için, ırkın için yapman gerekenler var. Beni zorlama ki...” Duruyor, kendini tutuyor, ben de kapıdan çıkmak üzere olsam da durup dönüyorum.

“Seni neye zorlamayayım?” diye soruyorum.

Şapkasını geri takıyor, yerleştiriyor ve gitmem gerektiğini gösteren son sözünü söylüyor. “Doğru olanı yapacağını biliyorum Seren.”

“Öyle mi?” diye soruyorum ona.

Çünkü yapmayacağım.

On Birinci Bölüm

Babam ve büyükbabamın Ezra ile benim birbirimizden hoşlanmamız için başlattığı kampanyanın ilk ayağı bu akşam. Baskı altında kabul ettim ama daha önce başarısızlığa hiç bu kadar mahkûm bir durum görmemiştim.

Zil çalıyor ve o geliyor.

“Tatlım,” diyor alaycı bir ifadeyle yanımdan geçerken.

“Çık odamdan!” Onu orada görmenin dehşetiyle bağı-
rıyorum. O anda yeni ütülenmiş mis gibi giysilerini fark
ediyorum, saçları da öyle her zamanki gibi jölenenip saç-
ma sapan şekillendirilmemiş, sadece ıslak görünümlü bir
şekilde geriye taranmış.

Baktığımı fark ediyor ama yalnızca, “Hazırlan. Bu bi-
zim randevumuz,” diyor, ben eşyalarımı toplarken o ayak-
ta bekliyor ve sıkılmış görünüyor. “Haydi haydi, çabuk!”
diyor on saniye sonra ve tam o anda el terminaline bir
arama geliyor. “Selam,” diye cevaplıyor tanıyamadığım
bir ses tonuyla. Kapıdan çıkıyor ve sırtını yaslayarak ya-
vaşça arkasından kapatıyor.

Ben de o sırada hazır oluyorum ve kapının yanına

gidiyorum, kulak kabartıyorum ve kapının kalınlığına lanetler savuruyorum. Tek duyabildiğim ses tonu, o tondaki yumuşaklık, ne kadar tuhaf geldiği ve aslında kiminle konuştuğunu, bunu nasıl ve neden yaptığını pek de umursamadığımı fark ettiğimde kapüşonumu çekiyorum, kapıyı açıyorum ve onu yakalıyorum; yapmaması gereken bir şey yapıyormuş gibi görünüyor, “Tamam, sonra konuşuruz,” diyor ve kapatıyor.

“Kimdi?” diye soruyorum merakтан çok onu iyice kıvrandırmak için ama cevap vermiyor sadece ensemden tutup beni mutfağa, babamın yanına doğru yönlendiriyor.

“Kızınızı ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler Bay H.,” diyor aptal aptal sırtarak. Babam *Football Manager* oyununu durdurup başını sallıyor, ürkmüş görünüyor.

Koridorda giderken üç metre kadar önüme geçiyor ve ben orada değilmişim gibi mesajlarını kontrol ediyor. Ben de arkasından gidiyorum ve kendi el terminalime bakıyorum ve Dom’dan gelen bir görüntülü mesaj olduğunu görüyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi dayanamayıp açıyorum (çok sessizce).

“Selam,” diyor. “Sadece... Yani bilmiyorum... Arayabileceğimi söylemiştin, ben de arayabilirim diye düşündüm.” Üretim’in peronlarında karanlıklar içinde görünmüyor neredeyse. “Neyse, müziği sevdiğinden acaba gelip grubumuzu izler misin merak ediyorum. Yani iyi olduğumuzdan falan değil, hani iyi de değiliz zaten. Hatta aslına bakarsan berbat durumdayız ama bakarsın senin de zevkin berbattır.” Gülüyor. “Neyse, ben sana ayrıntıları gönderirim, istersen gelirsın ama hani sen de bilirsin, insan

kendini orada aptal durumuna düşürürken kalabalıkta tanıdık bir yüz olması iyi olur. Bu arada sesim böyle yankılı geliyor kusura bakmazsın umarım.” Ve kapatmadan önce kameraya öyle bir bakıyor ki... Bilmiyorum ama yakışıklılığından bir an için ölür müyüm diye düşünmeden edemiyorum. O sırada Ezra dönüyor.

“Elini ver,” diye havlıyor.

“Ne? Hayatta olmaz!”

“Şu aptal elini ver ve bir kez olsun kes şu sesini.”

“Kral falan değilsin Ezra, biliyorsun değil mi?”

“Bildğin gibi kralım ve sen de buna alışsan iyi olur.”

O anda aniden duruyorum ve ona gülüyorum. “Tanrım, sen gerçekten sıyırmışsın.”

Fırtına gibi dönüyor, elini kaldırıyor, bir an için bana vuracağına çok eminim ve istemesem de çekiliyorum ama sonunda sadece elini indirip bana doğrultuyor. “Sen, Seren Hemple,” adımı sanki tırnak içinde söylüyor, “Hayat arkadaşın olarak *benimle*, *Ezra Lomax*’la eşleştiğin için hayal edebileceğinden çok daha şanslısın. Ama tek yaptığın şikâyet etmek, mızımızlanıp durmak. Ve bundan usandım artık. O kadar usandım ki konuşamıyorum bile.”

Ama işte biliyorsunuz, gerçekten gülmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu da onu deli ediyor. Çok da umurumda sanki.

Doğal olarak meydana giden yolda devam ediyorum, gidecek başka yer varmış gibi. Meydan, geminin ortasında bulunan dev bir mağara gibi bir yer; birkaç bar, kahve falan içebileceğiniz yerler, fiçılar içinde konmuş şu tuhaf sentezlenmiş ağaçlar ve etrafta da masa ve sandalyeler var. Ventura İletişim İspanyol bir firma olduğundan olsa

gerek, geminin tüm planını bu tür bir şehir meydanı üzerine kurmuşlar, Ventura bir şehirmiş de insanların bir araya gelip, takıldığı yer de burasıymış gibi. Bir ucundan tüm toplantıların, kilise ve düğün hizmetlerinin verildiği talim salonuna giriliyor, meydandan ulaşılabilir sinema, kültürel etkinlik odaları gibi birkaç yer daha var. Geminin Kuzey, Doğu, Güney ve Batı olmak üzere hayal edebileceğiniz en köhne banliyöler gibi konumlanmış dört bölümü de meydana çıkacak şekilde yapılmış.

Her neyse, yaşam alanlarına ayrılmış kısımdan yukarıya çıkan taşıyıcılardan birine biniyoruz, meydana varıp da bir masaya oturduğumuzda bile el terminallerimizle meşgul oluyoruz ve arada hayat güzelmiş gibi davranan insanlara şöyle bir bakıyoruz, burada gemideki hayat güzel olabiliymiş gibi.

“Ne istersin?” diyor içecek menüsüyle yelpazelenirken.

“Fark etmez,” diyorum. “Kahve.”

“Kahve mi?” Bunu öyle bir ses tonuyla söylüyor ki sanki tuvalette bulunabilecek bir şey istedim. Yüzüne bir kez bakıyorum sonra da onu görmezden geliyorum. Dediği şeylerin çoğu dinlemeye değmez, onu eskiden bile şimdiki kadar sıkıcı bulmuyordum. Eskiden sadece vardı, orada duruyordu ama şimdi nereden bakarsan bak inanılmaz tiksindirici olan bu çocukla hayatımın kalanını geçir-mem isteniyor. Al işte yine saçına o şeyi yapıyor, galiba her zaman yapıyor bunu; yana doğru çekip eliyle oynuyor. Yemin ederim bundan başka bir şey düşünmüyorum, ne zaman yapsa çığlık atmamak için irademi son zerresine kadar kullanıyorum.

Sonra işler gitgide kötüleşiyor.

Onun orada olduğunu hissetmişim gibi bakışlarım o yöne doğru çekiliyor. Dom. Onu görür görmez o da beni görüyor, tamamen tesadüf eseri gözlerimiz birbirini buluyor. O kısacık anda birbirimizi fark ediyoruz ya da birbirimizi şaşırtıyoruz ya da öyle bir şey işte sonra ikimiz de başka yönlerde bakıyoruz.

Çünkü durum şu ki o da kız arkadaşıyla beraber. Kızın yüzünü göremiyorum ama Annelise olduğunu anlayabiliyorum. Sarı saçları kalın bir örgü halinde sırtından aşağı iniyor, kısa bir an profilinden bakıyorum; keskin hatlı, hafifçe çilli ve hoş. Ellerini çokça kullanarak konuşuyor, gülüyor. Dom da gülecek gibi duruyor ama sanki baktığımı hissettiği için gülemiyor. Sadece, ona gülümseyerek şapkasını önüne çekiyor, daha önce görmediğim bir şekilde başını aşağı yukarı sallayıp duruyor, bunu kendisini rahatsız hissetmesine veriyorum.

Üç bar ötemizde, içeriden bangır bangır korkunç bir karaoke sesi gelirken sessizce oynayan bir doğa belgeselinin yayınladığı bir ekranın altındaki masada oturuyorlar. O tarafa bakmamaya çalışıyorum ama bakmamak neredeyse imkânsız. Gözlerim ona kayıp duruyor, arada bir onun bakışları da kızdan ayrılıp beni buluyor, baktığında kendi gözlerimde de olduğunu hissettiğim bir üzüntü görüyorum. Şansıma Ezra ya bir monoloğun ortasında oluyor ya da el terminaline bakıyor ve hiçbir şey fark etmiyor. O anda Annelise'in kalktığını görüyorum, muhtemelen tuvalete gidiyor, ben de Dom'a doğru düzgün bakma şansı yakalıyorum, onun da aynısını yapacağını düşünüyorum. El terminalini cebinden çıkardığında boğazıma bıçak gibi bir şey saplanıyor sanki. Sonra el terminalime bildi-

rim geliyor, kontrol ediyorum, ondan geliyor:

Seni görmek ne güzel.

Ona bakmak üzere başımı kaldırdığımda Ezra fark ediyor ve omzunun üzerinden nereye baktığıma bakıyor. Dom bunu görünce çenesini kaşıyarak meydana bakınmaya başlıyor ama Ezra durumu anlamış olmalı ki her zamankinden daha sert bakışlarla dönüyor bana.

“Dediklerimi duymadın bile değil mi?” diye soruyor.

“Ben...” Ne dediğine dair fikir dahi yürütemem. “Hayır, pek sayılmaz.”

İç çekiyor.

İyi kötü pek konuşmadan bir saat daha geçirmeye çalışıyoruz, zaten müziğin sesinden pek bir şey duyulmuyor. Ezra tuvalete gittiğinde ben de bir kez daha Dom’a bakıyorum, sonra uzunca bir süre el terminalime gönderdiği mesajı nasıl yanıtlasam diye düşünüyorum, sonunda da hiçbir şey yazmıyorum. Sonra Ezra beni eve götürüyor, yani neredeyse bitecekken, tam sona ermek üzereyken, kapıya gelmiş şifreyi girerken, “İçeri geliyorum,” diyor, hayır olmaz demek üzere ağzımı açarak ona döndüğümde onun donuk gözlerle kıvrılarak duvara yaslandığını görüyorum. Bir şey beni bir an tereddüde sürüklüyor, sadece kısacık bir an ama bunu görüyor, artık çok geç. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Sırıttıyor, keyifle yüzümü işaret ediyor. “Vay canına. Tek bir kahve ve kucagımdasın.”

Başımı iki yana sallıyorum. “İyi geceler Ezra.”

Ama kolumu tutuyor, diğer eliyle de boynumu. “Öpücüğümü alacağım Seren,” diyor üstüme gelerek, duvar ve Ezra arasında kapana kısıliyorum.

“Ezra ne yapıyorsun?” Ellerimi göğsüne koyup onu

iterken bağıyorum. Birkaç adım geri çekilmek zorunda kalıyor ama ifadesi değişmiyor, hafiften bir gülümsemeyle gözlerinde karanlık bir şeyler dolanıyor.

“Bak Seren seni zorlamayacağım ama sanırım ikimiz de bunu kabullenmemiz gerektiği konusunda hemfikiriz.”

“Kabullenmek mi?”

“Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun?” O anda eliyle yüzümü kavıyor ve yukarı doğru kaldırarak dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor. O kadar sert bastırıyor ki burnumu eziyor, dişlerini hissediyorum. İkimiz de gözlerimizi kapatmadığımızdan birbirimizi görüyoruz, gözlerimiz kocaman kara bir delik gibi birleşiyor ve ikimiz de aşağıya bakarken bir yandan da ezilen burunlarımızdan gürültülü nefesler alıyoruz ve neden bilmiyorum dudaklarımın biraz aralanmasına izin veriyorum ve onun iğrenç ıslak dilini dilimde hissediyorum. O an onu yine itiyorum, bu defa çok daha sert itiyorum, göğsünü yumrukluyorum. Homurdanıyor ama bir yandan da gülüyor, o sırada kapıyı açıp giriyorum ve üzerine kapatıyorum. Ne düşündüğümü bilemiyorum. Cain bana bir kez el sallıyor, sonra burnumun dibine gelip iki kere daha el sallıyor da anca o zaman orada olduğunu fark ediyorum. Bana gecemin nasıl geçtiğini soruyor ama bir cevap alamıyor.

On İkinci Bölüm

Domingo, bana konserin ayrıntılarını gönderiyor, gidip gitmememe konusunda iki gün düşünüyorum ama sonuçta gideceğimi biliyorum. O akşam Emme'nin kamarasına gidip benimle gelip gelmeyeceğini soruyorum. Artık buna izinli olmamıza rağmen annesinin bara gitme konusuna o kadar da sıcak bakmayacağından eminim, bu sebeple ona Huxley-3'e bakmaya gideceğimizi söylüyoruz, malum şu sıralar herkes bunu yapıyor, haliyle biraz bile şaşırmış görünmüyor.

Bu Huxley-3 olayından dolayı herkes Seyir'de olduğundan bar biraz sönük. Buzlu çay alarak etrafta dolanıp sohbet ediyoruz. Ben de Dom'u merak ederek grubun çıkacağı sahneye bakıp duruyorum.

Emme'ye, işteki can sıkıcı bir günü anlatır gibi ya da başkasının başına gelen bir şeyi anlatır gibi Ezra'nın beni öpmeye kalkışmasını anlatıyorum.

"Ah dostum ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen," diyor karşılık olarak.

"Ne anlattığımı duymadın mı acaba? Resmen bana saldırdı."

“Ne kadar seksi.”

“O zaman ben yanlış anlattım sanırım.”

“O tutkulu bir çocuk.”

“Bilemiyorum Em. İkimizin durumunu düşününce sen resmen turnayı gözünden vurdun.”

“Delisin ya. Ezra acayip seksi. Onunla eşleştiğin için ne kadar şanslı olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

Ona bakıyorum. “Hasta olduğum yıldan sonra döndüğümde bana nasıl davrandığını hatırlamıyor musun? Yoksa seçici hafıza kaybına mı uğradın?”

“Tamam,” diyor kabul ederek. “Biraz düşüncesiz davranıyordu.”

“Birine kaçık demek biraz düşüncesiz davranmayı aşıyor.”

“Of Seren bardağın hep boş tarafından bakıyorsun! Daha kötü olabilirdi, Leon denk gelebilirdi.”

“Em, Leon iyi biri.”

Anında başını iki yana sallıyor. “Çok garip biri. Resmen benden *ödü kopuyor*. Yanıma yaklaşmıyor. Beni duvara yapıştırmaktan milyonlarca kilometre uzakta.”

Kahkaha atıyorum. “Onda bir sorun yok, Tanrım alışması için ona biraz süre ver.”

Em gözlerini deviriyor ve bana bir bardak altlığı fırlatıyor. “Ee ne yapıyoruz burada? Kimin grubu bu?”

“Tanıdığım bir çocuğun.”

“İşten mi?”

“Evet. Hayır.”

Kaşlarını çatıyor. “Garip davranıyorsun.”

Ee, evet; ona Dom hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Aslında tek başıma gelecek kadar kendime güvenmedi-

ğimden onu buraya getirdiğimi söylemiyorum. Çünkü Dom'un ağzından çıkacak tek bir kelimeyle yok olacağı mı, çok feci dağılacığımı biliyorum. Ve işte onu görüyorum, sahnenin merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyor, bazı şeyleri kontrol ediyor, sahneyi kuran adamlardan birine gülümsüyor sonra onun omzunun üzerinden beni görüyor.

"Hey," diyor yanıma gelerek. "Gelmişsin."

"Bu Emme," diyorum masanın diğer ucunu işaret ederek. El sıkışırken Emme'nin yüzünün *burada neler oluyor* ifadesine büründüğünü görüyorum.

"Gelmene çok sevindim," diyor sonra, sessiz ama o kadar da sessiz olmayan bir ses tonuyla. "Şey... Ee... Geçen gün biraz tuhaf oldu. Aslında gelip selam verecektim ama biraz şey..."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Sorun değil. İki-miz de... Biliyorsun, biraz... Meşguldük. Yani..."

Başını sallıyor. "Aynen. Evet. Meşguldük." Gülümsüyor, rahatlamış görünüyor. "Peki, iyi misin?"

"İyiyim," diyorum, sesim kulağıma garip bir papağan gibi geliyor ama o sırada onun eli aramızdaki koltukta bacağıma bu kadar yakın dururken doğru düzgün düşünemiyorum. Bedenimle ruhum ayrılıyor, bende böyle bir etkisi var işte.

"Güzel," diyor yavaşça gülümseyerek, "O zaman sonra görüşürüz, olur mu?"

Elinin tersiyle hoşça kal anlamında bacağıma hafifçe vurarak kalkıyor. Bu, küçük bir hareket ama katlanabileceğimin çok ötesinde. Başımı kaldırıp ona bakıyorum; saçları simsiyah, biraz uzamışlar, kirpikleri öyle koyu ki, hele o ağzı. Öyle bir güzellik ki yeni yıkanmış yatak örtü-

leri gibi içine girip kıvrılmak istiyor insan. Ben tüm bunları düşünürken o uzaklaşıyor, Emme de ağzı bir karış açık bana bakıyor. “Seren, *bu* neydi böyle?”

Artık Tanrı mı neyse, her kimse ona şükürler olsun ki o anda grup çalmaya başlıyor, zaten bir de yüksek sesli olduklarından ben de cevap vermek zorunda kalmıyorum, sadece onu izliyorum. Yemin ederim ne çaldıklarını bile bilmiyorum sadece gitarına nasıl eğildiğini, birazcık sırtına doğru sıyrılmış tişörtünü izliyorum. Kalçasına sardığı Üretim üniformasının kollarının üzerinden teni görünüyor biraz. Ayrıca iyiler, o ve grubu yani; ağabeyi, oda arkadaşlarından biri, bir de Eğitim’den tanıdığı başka bir çocuk. Şarkılarını çalıyorlar, arada birbirilerine bakıyorlar. Çoğunlukla şarkı söyleyen ağabeyi oluyor, birkaç şarkı sonra Dom söylemeye başlıyor. Hani onu İspanyolca konuşurken seyretmenin sihribazlık seyretmek gibi olduğunu düşünüyordum ya o, bunun yanında hiç kalır. Bir daha böyle bir sesi duyamayacağınızı bilerseniz sesi uğruna ölebilirsiniz. Bildiğim bir şarkıyı söylüyor, genelde bir kız tarafından söylenen ve genelde kulağa mutlu gelen bir parça ama o söylerken dünyanın en hüzünlü şarkısı oluyor, ben de orada hipnotize olmuş gibi oturuyorum. Gözleri beni buluyor ve gülümsüyor, sanki hayatımda ilk kez böyle bir şey başıma geliyor.

O şarkı bitiyor, bir diğerine başlıyor ve ben bu şarkıyı biliyorum ama bilmiyorum da. Ancak sözleri başlayınca bunun geçen akşam, üzerinde çalıştığı parça olduğunu fark ediyorum. İnsanların da fark edip etmeyeceğini merak etmeye başlıyorum çünkü hani biliyorsunuz, daha önce de dediğim gibi böyle şeyler yapılmıyor, yapılmaması gerekiyor; Ventura’da kendi şeylerimizi yazamayız ya da

kendi şarkılarımızı, filmlerimizi falan yapamayız. İşte şimdi duyuyorum, ilk kez çok net duyuyorum ve neler kaçırıldığımızı fark ediyorum.

Elbette birçok insan bunun daha önce duymadıkları iç karartıcı bir albüm şarkısı olduğunu söyleyeceklerdir ve üzerine pek kafa yormayacaklardır ama Emme salondaki insanlardan çok daha dikkatli ve aptal değil. Kalkıp bana doğru eğilerek bir şey söylediğini fark etmek biraz vaktimi alıyor.

“Seren haydi gidelim. Bu bir Kültürel Koruma Usul-süzlüğü.”

“Ne?”

“Yeni bir şey bu, izinsiz bir durum.” Başını iki yana sallıyor. “Bilim’de kariyer yapmak istediğimi biliyorsun. Sicilimde KKKU bulunmasını istemem. Senin de olmama-lı. Gelecekte seni engeller.”

Gülüyorum ama sonra onun gayet ciddi olduğunu görüyorum. “Sen git,” diyorum ona.

“Seren seni burada bırakamam.”

“Em, sanırım biraz müzikle baş edebilirim.”

“Müzik sorunun sadece yarısı,” diyor Dom’a bakarak. “Çok kalmayacağına söz ver.”

E tabii ben de söz falan her şeyi veriyorum ama tutmaya pek niyetim yok sanırım, tutmuyorum da. Konser bitene kadar kalıyorum ve tam giderken Dom sahneden atlıyor, bana doğru koşuyor ve o kadar yakınımda duruyor ki gözlerini göremiyorum.

“Çok iyiydiniz,” diyorum.

Kahkaha atıyor, “O konuda şüpheliyim ama yine de teşekkürler.”

“Benim, şey... Dönmem gerek,” diyorum. “Yoksa çok feci yakalanacağım. Babam Seyir’de olduğumu zannediyor.”

“Saat geç oldu. Evine götürmemi ister misin?” Başını bana doğru eğiyor; hafifçe terli ve nemli saçları alnına düşmüş, yanakları harareten kızarmış ve vücudundan içinde boğulmak istediğim tatlı bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Yani hayır demem gerek ama diyemiyorum, ona hayır diyemiyorum, denememe rağmen olmuyor özellikle de şu altdudağının içini ısırduğunda, ağzını daha fazla düşünmekten başka bir işe yaramıyor.

Yapmaması gerekmesine rağmen, yapmaması gerektiğini bilmeme rağmen ve yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen arkamdan geliyor. Ben de müsaade ediyorum. Belki bunu da bana o yaptırıyor. Bilmenize rağmen, içten içe yanlış olduğunu bilmenize rağmen kalbiniz, bedeniniz, her bir zerreniz her şeyiyle biri için çarptığında olana artık her ne deniyorsa onu deyin işte.

Varmaya yakın, etrafta da kimse kalmayınca yanıma geliyor ve neler yaptığımı sormaya başlıyor ve Ezra’yla olanlardan sonra söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum. Açıklayamasam da ondan sır saklamak rahatsız ediyor.

Kamaranın kapısına geldiğimizde kapının pervazına yaslanıyor, uzun ince vücuduyla tüm pervazı kaplıyor, eli yanağında beni izlerken ben de onu izliyorum. Dün tam olarak Ezra’nın yaslandığı kısımda durduğundan olsa gerek, “İçeri gelmek ister misin?” diye soruyorum.

Hemen cevap vermiyor, durup doğruca gözlerime bakıyor, öyle ciddi öyle kendinden emin ki insan dayanamıyor. Sonra başını çeviriyor, yere bakıyor. “Ah,” diyor burnunun ucuna dokunarak. “Yapamam. Yani ben... Yapamam.”

Ben de yeniden tuş takımıyla uğraşmaya girişerek, “Tabii ki, elbette, haklısın. Tamamen haklısın,” diyorum.

“Hayır, Seren, bu...”

“Sorun değil, anlıyorum.

Ama sonra elimi tutuyor, sadece parmaklarımın ucunu, ben de biraz dönüp başımı kaldırarak ona bakıyorum. İkimiz de uzun bir süre kımıldamadan öyle duruyoruz ve sanki sadece onun anlayacağı dilde yazılan bir kitapmışım da sayfalarımı çevirecekmiş gibi hissediyorum. Sonra başını tuş takımına çeviriyor, derin bir nefes alıyor ve “İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?” diyor.

Tahmin ettiğim gibi babam mutfak tezgâhının üzerindeki ekranların önünde uyuyakalmış, yüzüne de şu sıralar sürekli gösterdikleri Huxley-3’ün yüzey görüntülerinden yansıyan mavi ışık vuruyor. Hızlı davranarak odama geçiyoruz ve Dom’un arkamızdan kapıyı kapattığını duyuyorum.

“Jamie Hemple senin baban mı?” diye tıslıyor yüzünü inanamıyormuş gibi buruşturarak kapıya yaslanırken. “Yani akraba olduğunuzu tahmin ediyordum ama... Tanrım baban mı? Yani onunla beraber çalışıyorum.”

“Biliyorum.” Kaşlarımı çatıyorum. “Ne olmuş yani?”

Nefes alırken gülüyor ve bana doğru birkaç adım atıyor. “Yanisi şu ki, üçüncü oturumun ortasında gizlice kızının odasına giriyorum.”

Onun bunu söyleyişi, bende yarattığı etki, söylediği ve yaptığı her şey dokununca yanacaktıymış gibi etrafımızı sarıp sarmalıyor. Aramızda bir metre mesafeyle durmuş birbirimize bakıyoruz ve bu şimdiye dek biriyle içinde bulunduğum en samimi durum.

Belki de bu yüzden dönüp duvara gidiyorum, el terminalimi yuvasına takıyorum ve çalacak müzik arıyorum.

“Daha önce İspanyolca şarkı söylemiş miydin?” diye soruyorum.

“Hayır, pek sayılmaz. Çok fazla İspanyolca şarkı bilmiyorum. Gitgide unutuyorum.”

“İngilizceyi hiç de aksanlı konuşmuyorsun.”

“Hepimiz aynı şekilde konuşmuyor muyuz? Yani hepimiz artık epey bir *Venturalı*ız öyle değil mi?”

En harika şarkıyı buluyorum ve çal tuşuna basıyorum. “Sen istersen Venturalı olabilirsin tabii ama ben olmayacağım.”

Gülüyor. “Öyle olsun bakalım.” Hemen ardından, “Ah bu şarkıyı nereden biliyorsun? Çok severim,” diyor.

Gülümsüyorum ve o anda onu arkamda hissediyorum, çok yakın ve sıcak. Elini omzumdan kaydırıyor, kolunu önüme doğru atıp beni kendine çekiyor.

“Ben...” Konuşmaya çalışıyorum ama konuşamıyorum. Yeniden deniyorum. “Bu arada harika şarkı söylüyorsun. Çok...” Ama nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum, nefesi saçlarımdayken bırak konuşmayı düşünemiyorum bile.

“Seren,” diye fısıldıyor. “Bilmeni istediğim bir şey var.”

Ona yakın olmak başımı öylesine döndürüyor ki cevap vermeyi bile beceremiyorum. “Nedir?”

Ama söylemiyor, söylemesine de gerek yok zaten. Ona dönüyorum, elini yanağıma koyuyor, başparmağını dudaklarımda gezdiriyor, sonra bir daha, sanki bana sessiz bir soru soruyor, onu öpmemi isteyip istemediğimi soruyor. Tek düşünebildiğim, *evet* demek oluyor, hatta bunu öyle yoğun düşünüyorum ki eminim o bile duyabilir, teni-

min altında atan nabzımdan anlayabildiğine de şüphem yok. Ona gülümsüyorum, onun da bana gülümseyeceğini düşünüyorum ama gülümsemiyor; hâlâ beni tartıyormuş gibi aşırı ciddi ve odamın loş ışığında delicesine güzel bakmaya devam ediyor. Emin olduktan sonra eğiliyor ama onun boyu uzun benimki kısa olunca bu biraz zaman alıyor, geriye doğru yay gibi geriliyorum. O anda onu istediğim kadar başka bir şey istemiyorum, imkânı yok.

Ve oluyor işte, öpüşüyoruz. İşte tam o anda ona ait olduğumu, her zaman da öyle olacağımı biliyorum. Hep öyleydim.

Başka hiçbir şeyin var olmadığı bir dünyada gibiyiz. Sadece kendi uzayımızın çekiminde olan biz varız. Sadece onu öpmek var. Tüm hayatım boyu tatmayı beklediğim o ilk yudum gibi bir tek onun tadı var, ama bunun ne kadar tatlı olabileceğini şimdi fark ediyorum. Başparmağı çenemde dolaşüyor ve bunun yapmak için doğduğum bir şey olduğunu biliyorum.

Biraz geri çekiliyor ve bu beni öldürüyor, gözlerini ayırmadan alnını alnıma yaslıyor ve “Özür dilerim, benim hatam, yapmamalıydım,” diyor.

Boğazımda atan nabzımla yutkunuyorum ve “Neden?” diye soruyorum.

“Bunu yapamayız Seren, yapamayacağımızı biliyorsun.”

“O zaman neden bu kadar çok istiyorum peki?” diyorum elimi terli tişörtünün üzerinden göğsünde gezdirerek, nefesinin ağırlığını duyup sebebinin ben olduğumu bilerek.

“Of Tanrım, bunun benim için ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?” diyor boğuk bir sesle ve

başını iki yana sallıyor. Ellerimi tişörtünün kollarından içeri kaydırışımı seyrederken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum.

“Ceketin hâlâ bende. İster misin?” Başını sallıyor ama sıra beni bırakmaya geldiğinde bırakmıyor, ben de onu bırakmak istemiyorum, ikimiz de gülerek geçiştirmeye çalışıyoruz. “Başıma dert açtı aslına bakarsan,” diyorum ona, kendimi çekerek dolabın arkalarında ceketi arıyorum.

“Cidden mi?” Sesini yükseltiyor sonra fısıldaması gerektiğini hatırlayarak hemen ağzını kapatıyor. “Nasıl?”

Ceketi dolabımın arkasında buluyorum ve birbirimize bakarken ceketi göğsüne bastırarak ona veriyorum.

“Ablam babama ceketten bahsetti,” diyorum. “Çok da büyütülecek bir şey değil.”

Masamın kenarına oturuyor ve tırnağını yiyecekmiş gibi başparmağını ağzına götürüyor ki onun daha önce böyle bir şey yaptığına tanık olmadım, ama sadece parmağının boğumunu dişlerine değdiriyor, gerçi bu da beni kötü hissettiriyor. “Emin misin?”

Omuz silkiyorum. “Sanırım... Artık ne kadar emin olabiliyorsam işte.”

Ceketini giyerken yüzünü görüyorum, göz teması kurmuyoruz ama biraz burnundan gülüyor. “Ne var biliyor musun? Seni gördüğüm anda başımın kaldırabileceğimden fazla belada olduğunu biliyordum.”

Onu yumruklayacakmış gibi yapıyorum ama havada kalan yumruğumu yakalıyor, diğer bileğimi de tutuyor ve beni bir kere daha öpüyor. O kadar yumuşak, o kadar nazik ve o kadar uzun öpüyor ki her şeyi unutuyorum, her şey önemini yitiriyor. Durduğumuzda beni göğsüne

yakın bir şekilde tutuyor, kalp atışını, nefes alıp verişini duyuyorum, her zamankinden sıcak hissediyorum, başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da başını eğip bana bakıyor, birbirimize gülümsüyoruz.

“Bunu daha önce yapmış mıydın?” diye soruyorum aşırı sessiz bir şekilde, cevabı duymak istediğimden o kadar da emin değilim.

Gülümsemesi soluyor, kaşları daha önce görmediğim bir şekilde çatılıyor ve “Belki bir benzerini ama kesinlikle böyle değildi.”

Tam o anda her şey birden değişiyor. Tüm dünyamız iç geçiriyormuş gibi bir gürültü oluyor ya da inleme. Bizi sarsıyor, ikimiz de duvara doğru yalpalıyoruz. Rafımda duran katlanmış birkaç parça kıyafetim kayarak düşüyor. İkimiz de derinden gelen bu sesleri dinliyoruz, uzaktan gelen bir tür hayvan sesi ya da geminin içinde yürüyen bir devin ayak sesleri gibi bir şey.

“Bu neydi?” diyor gözlerini kocaman açarak.

Bir şekilde düşünmeye bile gerek duymadan ne olduğunu biliyorum. “Yörünge. Huxley-3’ün yörüngesine giriyoruz.”

Gülümseyerek başını sallıyor. “Öyle olmalı. Haklısın.”

Kapım çalıyor, ikimiz de irkiliyoruz. Birbirimize bakıyoruz ama aklımıza herhangi parlak bir fikir gelmeyince dahili telefonun tuşuna basıyorum. “Evet?”

Babam, “Ah güzel evdesin, merak ettim. Hissettin mi?”

Bir an duruyorum sonra, “Evet evet hissettim. Yörünge değil mi?”

“Yerçekimi değişmesi, evet bütün ekranlarda gösteriliyor.” Sesi heyecanlı geliyor. “Beni içeri alacak mısın?”

Dom ve ben fal taşı gibi açılan gözlerimizle birbirimize bakıyoruz. “Ee olmaz baba, şu an... Giyinik değilim. Yatmaya gidiyordum. Yarın konuşsak olmaz mı?”

Hat açık olmasına rağmen bir sessizlik oluyor, o beni dinliyor, ben onu dinliyorum, sonra iç geçiriyor. “Peki madem.” Sesi o kadar hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor ki üzülüyorum. “Büyükbaban ve ben, bu akşam seninle bir konuda konuşmak istiyorduk. Yarın yeniden gelecek.”

Hiç duraksamadan cevap veriyorum. “Tamamdır. İyi geceler baba.”

“İyi geceler.”

Dom tam konuşacakken parmağımı onun dudaklarına götürüyorum ve başımı iki yana sallıyorum. Babamın hâlâ orada durduğunu biliyorum, kapının hemen arkasında, onu hissedebiliyorum. Ancak on saniye kadar sonra onun kapısının kayarak kapandığını duyuyoruz. Yeniden yalnız olduğumuzu biliyoruz, birbirimize dönüyoruz ve parmaklarımız kilitleniyor.

“Sence büyükbaban ne konuşmak istiyor?” diye soruyor Dom.

Birkaç fikrim var ama omuz silkiyorum. “Kimin umurunda?”

“Ama... O Güvenlik Şefi değil mi?”

“Ee ne olmuş?”

Gülüyor. “İtiraf edeyim biraz korktum.”

“Korkma.”

“Seren,” diyor. “Sana herhangi bir sorun yaratmak istemeyeceğimi biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” diyorum ona yaslanarak. Doğru söylediğini biliyorum.

Her şeye rağmen bütün gece konuşuyoruz, ekranımda Huxley-3 hakkında verilen bilgilere bakıyoruz ve canımız acıyana kadar öpüşüyoruz. İlk oturumun başlamasına yakın artık gitmesi gerektiğini kabul ediyoruz. O gider gitmez yatağıma yatıyorum ve aniden âşık olmanın nasıl bir his olduğunu anlayarak, kıvrılıp uykuya dalıyorum.

On Üçüncü Bölüm

“Tabii tabii sadece zaman meselesidir eminim.” Babam yeniden tahsis edileceğimizi ve bu kamaradan çıkacağı-mızı belirten bir duyuru almış ben de mutfakta oturur-ken aklıma verecek başka cevap gelmiyor. Babam artık bir YB (Yetişkin Bekâr), tabii ben de öyleyim, Pan ve Cain ise bebek gelince kendi kamaralarına geçecekler.

“Biliyorsun, bakacak olursan...” diye başlıyor ama ne söyleyeceğini bildiğimden o daha bana bakarken başımı iki yana sallamaya başlıyorum.

“Seren kurunun yanında yaşı da yakma.” Bu sefer de konuşmaya emrindekilerden ziyade ailesiyle uzlaşma sağlamaya gelmiş olduğunun göstergesi olarak şapkasını kolunun altına koyan büyükbabam dahil oluyor.

“O ne demek öyle?” diye soruyorum ve onun o bakışla-rından biriyle ödüllendiriliyorum.

“Demek istediğim şu, senin durumunda yapılacak en uygun şey Birleşme’yi hızlandırıp mümkün olan en kısa zamanda evlenmek. Annen için gayet iyi olmuştu, aslında gemideki birçok kadın için durum böyle. Seren bu yaşın-

da uzun süre yatakhanelerde yaşamak istemezsin.”

“Çünkü?”

Kol düğmelerini çekiştiriyor, kapana kısılmış da kaçacak yer arıyormuş gibi küçükçük mutfakta bir ileri bir geri yürüyor. “Çünkü şöyle... Yani belli bir kültür vardır... Şöyle diyebiliriz, bekâr yaşamak ahlaki açıdan iyi değildir. Senin de bildiğin gibi burada Ventura’da, aile yaşamına önem veriyoruz.” Bir elini babamın sandalyesine koyuyor. “Burada birçok mutlu anın oldu Jamie, zor olacağını biliyorum.”

Babam başını sallıyor. Burnunun üzerini sıkıyor, bir an için ağlayacak diye korkuyorum ama ağlamıyor, aslında duyurunun ikinci kısmını nasıl vereceğini düşünüyor. İçten içe böyle olduğunu biliyorum ve kendim soruyorum. “E peki sana ne olacak baba? Sen nereye gideceksin?”

Büyükbabamla ikisi birazdan öğreneceğim şeyin hoşuma gitmeyeceğini bilerek bakışıyorlar.

“Şöyle ki,” diyor babam ellerine bakarak. “Biliyorsun bir süre benim yeniden tahsis edilmem için başvuruda bulunmamdan bahsetmiştik.”

“Başvurmuş muydun?”

Başını sallıyor. “Olivia Wren ile beraber başvurduk ve onaylandık.”

“Olivia Wren mi?” Kültür’de çalışan, iki küçük çocuğu olan, kocası *pest*’ten ölen kadın. Babamın onunla vakit geçirdiğini görmüştüm ama belki de kendi işlerimle fazla meşgul olduğumdan onları şimdiye kadar yan yana düşünememiştim. “Pekâlâ, yani o ve sen şimdi beraber gibisiniz öyle mi?”

“Evet.” Gülümsüyor. “Öyle, onun kamarasına taşınacağım.”

“Peki, o zaman tek bir soru soracağım, adil mi şimdi bu? Nasıl senin seçeneklerin olabiliyor da benim olmuyor?”

“Çünkü...” Yeniden burnunu sıkarak gülüyor. “Çünkü ben çiftleştirme programındaki rolümü oynadım Seren, Olivia da kendi rolünü oynadı ve şimdi ikimiz de... Duluz ve...”

“Yani annemle evlenmen, bizim olmamız sadece ‘senin kendi rolünü oynaman’dan ibaretti öyle mi?”

“Seren mantıklı konuşmuyorsun.” Büyükbabam şapkasını takıyor ve gitmeye hazırlanıyor.

Babam üzgün görünüyor. “Bebeğim lütfen...”

“Bana bebeğim falan deme.” Onu mutfakta bırakıyorum ve odama giderek kapıyı arkamdan kilitliyorum, bu belki de son kilitlemem olacak. Hemen zili çalıyor. Dahili telefonun tuşuna basarak, “Baba, git lütfen,” diyorum ve elimi çekiyorum. Yeniden zili çalıyor. Duymazdan geliyorum. Yeniden çalıyor. Yine duymazdan geliyorum ve yatağıma yatıyorum ama defalarca çalıyor ve sonunda dayanamayıp dahili telefonun tuşuna basıyorum.

“Ne var?”

“İçeri girmeme izin ver Seren. Bu konuşmayı bitirmek istiyorum.”

“Hayır, ben konuşmamı bitirdim.”

İç geçirdiğini duyuyorum. “Beni başkasıyla düşünmenin senin için de zor olduğunu biliyorum,” yine iç geçiyor, “Annen burada olsaydı... Ama yok. Ben de sadece otuz sekiz yaşındayım ve hayatımın bittiğine inanmak için önümde daha çok zaman var.”

“Senin hayatın doğduğun gün bitti baba,” diyorum ve tuştan elimi çekiyorum, gerçi hâlâ bana cevap verdiğini

duyabiliyorum. Tuşu bıraktığımı fark ettiğindeyse kapıya yumruk atıyor. Yeniden zili çalar diye bekliyorum ama çalmıyor.

Yatağıma uzanıyorum ve duvara dönüyorum, ağlayabileceğimi bilmeme rağmen, ağlamıyorum. Reddediyorum, ağlamak çok aptalca. Onun yerine büyük-büyükannemin fotoğraflarına bakıyorum, hafifçe kıvrılmış kenarlarını düzeltiyorum. Büyük-büyükannem Bea beş yaşında, minik bir elbise giymiş ve bacakları kumlu kumlu. Dünya'ya dair en çok hatırladığı şeylerden biri kumsallar. Kendini evde gibi hissettiği tek yerin buralar olduğunu söylerdi.

Öğle yemeği arasında, Kuzey yemekhanesinde oturuyoruz; şu an iğrenç kokuyor çünkü Gün 22, balık güveci günü ve hiç kimse sevmiyor ama yapacak pek bir şey yok. Hepimiz çalıştığımız, yaşadığımız yere göre değişen dört yemekhaneden birinde yiyoruz ve haliyle hepsinde de aynı menü oluyor, bu en başından beri böyle, sonuna kadar da böyle gidecek. Kuzey'deki tek fark daha önce hep yemek yediğimiz Doğu'ya göre yere sabitlenmiş olan masaların üstünün yemek artıkları ve kırıntılarla kaplı olmaması. Çünkü ailelerin çoğu ve Eğitim Doğu'da yemek yerken, Kuzey'de genellikle yemeklerini çocuklar gibi döküp saçmayan yetişkin bekârlar bulunuyor.

Her neyse işte buraya geldik ve iğrenç lapamızı höpürdetip yanımıza garip birilerinin oturmamasını ümit ederken Mariana, "Bir parti var akşam benimle oraya gelsene," diyor neredeyse emir verir gibi.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırıyorum sonra omuz silkiyorum. "Olur."

"Babana sorman gerekmiyor mu?" diyor alayla sonra

başını iki yana sallıyor, “Nasıl oluyor da hâlâ aile kamasında kalıyorsun bilmiyorum.”

“Kalmıyorum. Yani artık kalmayacağım.”

“Güzel, tek çare bu çünkü.”

“Peki senin hayat arkadaşından n’aber?” diye soruyorum daha önce hiç sormadığımı fark ederek.

“Donduruldu.”

“Öldü mü?”

Kahkaha atıyor, siyah saçlarındaki lastik tokayı çıkarıp bileğine geçiriyor. İlk kez bu kadar hızlı bir hareket görüyorum. “Yok, hayır. Ölmedi. Biz sadece... Henüz hazır değiliz. Bu seni gücendiriyorsa üzgünüm ama bu sistem tam bir düzmece.”

“Bunu düşünenin bir tek sen olduğunu mu sanıyorsun? Ah yapma!” Koca bir kaşık balık güvecimi çiğnerken bana gülüyor.

Vardiya biter bitmez doğruca partiye gidiyoruz. Yan yol taşıyıcılarından biriyle Güney’deki bir grup yatakhanein kullandığı etkinlik odasına iniyoruz. Aile yatakhaneinde yaşadığım için etkinlik odalarında pek bulunmadım ama dürüst olmak gerekirse bizim mutfaklarımızdan pek de farklı değil; yere sabitlenmiş masalar, sandalyeler, duvarda ekranlar. Sadece biraz daha büyük, hele şimdi kalabalık yüzünden kapıdan bile zar zor geçiliyor. Parti epey yüksek sesli, Mariana bana, bu kamaralar Sağlık personellerine ait olduğundan ve herkes onların çatlak olduğunu bildiğinden bunun normal olduğunu söylüyor. Birkaç fiçı biraları var, bir-iki metal bardak köpüklü bira alıp içiyoruz ve kısmen tanıdığım iki oğlanla konuşuyo-

ruz. Sonra Mariana, “*Hola, primo,*”^{*} diyerek kalabalığın içinden birini çekip getiriyor ve “Seren, en sevdiğim kuzenimle tanış, Domingo,” diyor. O çocuğun biriyle dans edip etmeme konusunda tartışırken, Dom ve ben çok olmuş bir halde bakışıyoruz.

“Tanrım, ne yapıyorsun burada?” diyor.

“Mariana’yla geldim. Kuzen olduğunuza inanamıyorum, tam bir çılgınlık. Sen ne yapıyorsun peki? Kimin partisi bu?”

Birden garipleşiyor. “Ah bilmiyorum. Birinin partisidir işte.”

Yüzümü ekşitiyorum. “Neden bu kadar tuhafısın?”

“Değilim.” Sonra kimsenin göremeyeceği bir şekilde elimi tutuyor ve sesini alçaltarak, “Tamam, belki biraz. Bu...”

“Seren,” diyor Mariana arkamdan omzuma dokunarak. “İşte doğum günü kızı Annelise.”

Dönüyorum ve işte karşımda duruyor; şu standart tişörtün içinde, biraz terliyken bile güzel görünmeyi becerebilen çilli doğal güzellerden biri. Bir tek bundan dolayı değil tabii; gülümsüyor, yanağımdan öpüyor ve gerçekten kibar davranıyor, ayrıca çok güzel kokuyor.

“Doğum günün kutlu olsun,” diyebiliyorum tiz bir sesle.

“Teşekkürler,” diyor. “Bakıyorum da Dommy seninle ilgilenmiş.”

“Ben...” Kiminle konuştuğuna dair en ufak bir fikri olmadığından yanıt vermekte zorlanıyorum ama Dom, “Seren Pandora’nın kız kardeşi biliyorsun,” diyor.

“Evet, biz voleyboldan tanıyoruz birbirimizi değil mi?”

* İsp. Selam kuzen. (ç.n.)

Ben biraz bira alacağım. Gelip siz de alsanıza!”

“Olur.” Başımı sallıyorum ve gidişini seyrediyorum sonra dönüp, “Dommy mi?” diyorum yüzümü ekşiterek. Dom ise üzüntülü bir ifadeyle bana bakıyor.

“Bak, hiçbir yere gitme tamam mı? Söz ver bana.” Parmak uçlarıyla yanağıma dokunuyor, beni öpecekmiş gibi geliyor ama elbette öpemez, zaten öpmüyor da ben de konuşulmamış sözler gibi bana vermediği o öpücüğün hayatini hissederek oradan ayrılıyorum.

Ne kadar bira içtim bilmiyorum. Epey fazla olmalı diye tahmin ediyorum, zaten iş işten geçene kadar ne kadar çok içtiğini hiçbir zaman bilemezsin. Tadını falan sevdiğimden değil, sadece bardaklar elime geliyor, keşke gelmeseydim diye düşünüyorum ama gitmek de istemiyorum, aklıma daha iyi herhangi bir fikir de gelmeyince Mariana’nın yanında durup içiyorum. Onun hayat arkadaşıyla tanışıyorum, Afrika usulü örgülü saçlarıyla acayip uzun bir adam, adı Michael, Mühendislik’te bilgisayarlarla çalışıyor. Biraz anlaşılması zor gelse de gerçekten hoş birine benziyor. Belki de benim yüzümden bana öyle geliyor çünkü dikkatimi ona ya da başkasına veremiyorum pek. Tahmin edebileceğiniz üzere daha çok Annelise’in yanında duran Dom’u izliyorum. Kız komik bir şey söylüyor, o dahil herkes gülüyor. Dom gidip Annelise’e içecek getiriyor, kız başka bir şarkı istediğinde Dom gidip şarkıyı değiştiriyor, kızın arkadaşlarından biri elinde pasta ve mumlarla odaya girdiğinde Dom gidip ışıkları kapatıyor.

Bu onun yirminci yaş günü, biraz büyük bir olay o yüzden herkes şarkılar söylüyor, o da bir konuşma yapıyor.

İşte şu kişiye teşekkür ederim, bu kişiye teşekkür ederim, en önemlisi de kariyerime öncelik vermemi anlayışla karşılayan hayat arkadaşım Dommy Suarez'e teşekkür ederim, beraber bir hayata başladığımızda benden heyecanlısı olmayacak falan diyor. Sonra elini ona uzatıyor, Dom da elini tutup onu kendine çekiyor ve öpüyor.

Ah evet, sanırım siz de bu kısmın benim için berbat bir şey olduğunu tahmin ediyorsunuzdur. Aşırı biradan dolayı mı yoksa bütün bu olanlara karşı duyduğum gerçek anlamda fiziksel bir tiksinden mi bilmiyorum ama birden doğru düzgün görememeye başlıyorum, tek yapabildiğim yeri boylamadan oradan çıkmak oluyor. Arkamda korkunç ıslık ve tokuşturulan bardak sesleriyle kendimi koridora atıyorum. Yerçekimini değiştirip değiştirmediklerini merak ederek yere oturur gibi duvara yaslanıyorum. Bir şekilde koridorun sonundaki kapıya varıyorum, gerçi yol boyu daireler çiziyorum, tavan, duvar, yer, duvar, tavan, yer derken kapının kolunu yakalıyorum, tutamıyorum, bir daha deniyorum yine kaçırıyorum ve bu arada nasıl yaptığını Tanrı biliyor ama bir şekilde gelebilmiş ve hemen arkamda duruyor, bileklerimden tutuyor ve "Benim... Ben onun böyle yapacağını bilmiyordum."

Ona dönüyorum, bütün her şeyi söylemeye hazırlanıyorum ama ağzımı açınca, "Sen onun değilsin. Benimsin," cümlesi çıkıyor. Öyle mızımız, çocukça ve aptalca ki gülmemesi mucize ama gülmüyor, biraz bile gülmüyor. Dönüyorum, yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. "Söyledikleri doğru muydu?" diyorum avucuma.

"Artık değil, hayır."

"Artık değil mi?"

Ellerimi yüzümden çekiyor, yüzüne bakmamı sağlıyor. “Seni Sağlık’ta gördüğüm andan itibaren her şeyin değiştiğini bilmiyor musun? Ben... Bir anda sanki gerçek bir hayata sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım.”

Söyledikleri bir an için bana nefes almayı unutturuyor ama sonra aklıma bir şey geliyor. “Peki... Orada ne yapıyordun?”

“Ne?”

“O gün neden Sağlık’taydın?”

“Ben...” Ellerimi biraz daha sıkıyor ama cevap vermiyor.

“Onun işini bitirmesini bekliyordun, değil mi?”

Gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını kaçırıyor. “Ne önemi var? Sonuçta oradan seninle ayrıldım. Ve şimdiye dek yaptığım en iyi hareketti.”

Benimle ilk kez bu şekilde konuşuyor, ilk kez böyle bakıyor bana; kaşlarını çatmış, dudakları hafif aralık, üzerime yaslanmış. O anda, o benim hakkımda bir şey bilmiyorken orada olmak istemediğimi fark ediyorum.

“Peki, ben neden oradaydım bilmek ister misin?”

“Söylemek istersen.”

“Durum şu ki akıl sağlığı sorunum var. Deliyim ben. Annem de deliydi, şimdi de ben delirdim. Pekâlâ, buna ne diyeceksin bakalım?”

Gülümsüyor, ellerimi tutuyor, onun elleri de en az benimki kadar sıcak ve nemli. “Diğer insanlar delilik dese de sanırım seni sen yapan bu şey her neyse onu gerçekten ama gerçekten çok seviyorum.”

Koridordan birbirine bira atan insanlar çıkıyor bir anda. Mariana’nın onları ayırmak üzere tam zamanın-

da bağırdığını duyuyoruz ardından da yanımıza geliyor. Birkaç saniye kaşlarını kaldırarak bize bakıyor. “Hemle sen sarhoşsun, seni eve götürüyorum,” diyor ve kapıyı ittirerek açıyor.

“Ben de sizinle geliyorum,” diyor Dom. “Sonra dönerim.”

Mariana dik dik ona bakıyor. “*Primo*, sen neden bahsediyorsun? Neden böyle bir şey yapasın ki? Annelise’in partisi bu.”

Dom gülüyor. “Evet, doğru tabii...”

Mariana tam bir adım atmışken Dom elimi yakalıyor, beni kendine çekiyor ve kulağıma, “Hiçbir şey sana karşı olan hislerimi değiştiremez *estrellita* tamam mı?” diyor, sonra Mariana yine kolumu çekiştiriyor ve gidiyoruz. Yol-da ona, “*Estrellita* ne demek?” diye soruyorum.

“Küçük yıldız. Hani şu *Parla parla** şarkısını bilir misin?” diyor ve komik bir surat ifadesiyle bana bakıyor. Galiba o da biraz sarhoş çünkü bu konuyla ilgili ya da yüzümdeki şu aptal gülümsemeyle ilgili hiçbir şey sormuyor bana.

* Bahsi geçen şarkı Türkçede *Daha Dün Annemizin Kollarında* adıyla bilinen *Twinkle Twinkle Little Star* şarkısıdır. (ç.n.)

On Dördüncü Bölüm

Mariana ile depodaki stokları kontrol ediyoruz, günlerce dayanmayı becerebilmeme rağmen birden Dom hakkında sorular sormaktan kendimi alamıyorum.

“Demek babalarınız kardeş.”

“Hayır, Domingo’nun annesi *Tia* Lola* benim annemin kardeşi.”

“Teyzen nasıl biri peki?”

“Süper *guapa*.** Dom’un yakışıklılığı da buradan geliyor zaten. Eskiden Kültür programlarındaki gösterilerde oyunculuk yapardı, muhtemelen görmüşsündür.” Gülüm-süyor.

“Peki babası? O nasıl?”

“*Tio* Fernando öyle bir şarkı söyler ki...” Kaşlarını çatıyor. “Bir dakika ya neden soruyorsun bunları?”

Omuz silkiyorum, dönüyorum, protein tozlarına dalmışım gibi yapıyorum. “Sadece seninle yakınlaşmaya çalışıyorum.”

* İsp. tia: Teyze, hala; tio: Amca, dayı (ç.n.)

** İsp. guapa: güzel, hoş. (ç.n.)

Yere bir kutu indiriyor, gözlerini üzerimde hissediyorum. “Benimle mi? Yoksa seksi kuzenimle mi?”

“Mariana, o anlamda değil. Onun ilginç biri olduğunu düşünmüştüm ama arkadaş olarak. Arkadaş olma hakkımız var değil mi?” Dönüyorum ve deponun loş ışığında uyanık uyanık bakan gözleriyle karşı karşıya kalıyorum.

“İşi sağlama almak için muhtemelen aksini tavsiye ederdim,” diyor.

Yine de gülüyorum çünkü ne kadar haklı olduğunu bilmiyor bile.

Dom ve ben neyiz bilmiyorum ama artık arkadaş değiliz. Tek başımıza kaldığımız her an “sadece arkadaş” olamayacağımızı gitgide daha fazla kanıtlıyor. Nasıl olduğu önemli değil, konuştuğumuzda kafamdaki her şey ortaya dökülüyor ve öyle bir yeniden şekle giriyor ki bir anda her şey anlam kazanıyor. Nasıl olduğu önemli değil, bana baktığında onu hep tanıyormuşum, hayatım boyu eksik olan diğer yarım gibi hissediyorum. Nasıl olduğu önemli değil, bana dokunduğunda her nefesimde, kalbimin deli gibi çarptığı her anda onu kemiklerime, iliklerime kadar hissediyorum.

Haftalarca her gece Huxley-3’ü hayal ettim. Oradayım. Üzerinde uçuyorum. Artık var değilmişim de her şey benim içimden geçiyormuş, ruhumdan akıyormuş gibi hissediyorum. Bu gezegen çok güzel ama çok güzel ve mükemmel bir dünya. Kulaklarımda, kalbimde çalan acı tatlı bir şarkı. Karla kaplı dağlar gibi, sonsuz yeşil ormanlar gibi, güneşin altındaki turuncu çöller gibi, masmavi denizler gibi, kumsallar gibi. Ve bize aitmiş gibi.

Sonra bir gün içimde bu hisle, içine doğduğum, Dom ve benim, bizim doğduğumuz bu diğer hayata uyanıyorum.

O gün o vardiyam geçmek bilmiyor, her saati bir hafta gibi geliyor, özellikle de mesaisi bitmiş birkaç çakırkeyif mühendis, onların oyuncağı olduğuma karar verip iğrenç güvertelerindeki makinelerde enerji içeceği kalmadığı için canımı sıktığında. Keyfim yerinde ama şapkalarını ters takıp tulumlarının düğmelerini açık bırakan bu tiplerin çıkardığı sorunlara katlanacak kadar değil. “Sen Lomax’ın kadını değil misin? Şu gözü pek olan,” diyorlar.

Omuz silkiyorum.

“Ne diye Bakım’da çalışıyorsun?”

“Neden çalışmayayım?” Bir kutu müsli bar çıkarıyorum.

İçlerinden biri de omuz silkerek, “Seni buradan çıkarıyor mu? Torpil yapıp hamile falan bırakmıyor mu?” diyor.

“Seni şu an görmezden geliyorum,” diyorum, en azından durumu anlar, önemsenmediğini görür diye.

“Senin hakkında bazı şeyler söyleniyor, seksi şey.”

“Tamam, haydi işinize bakın,” diyorum.

“Neden bu akşam gelip yatağımı ısıtmıyorsun?”

“Rüyada görürsün, seni ezik,” diyorum ve bir grup küçük çocuk gibi birbirilerini itip kakıp kıs kıs gülerek gidiyorlar. Tamam, olanlar tuhaftı, insanı düşündürüyor hani ama canımı sıkmasına izin vermiyorum, en azından çok fazla sıkmasına izin vermiyorum. Çünkü belki de ilk defa bundan kurtulmanın bir yolu varmış gibi hissediyorum.

Vardiya bitince Dom’un odasına gidiyorum, o da ıslak saçları ve boynuna astığı gitarıyla beni bekliyor. İçindeki tişört yukarı doğru sıyrılmış, yatağına doğru ilerlerken dayanamayıp ona dokununca dönüyor ve beni kendine çe-

kiyor, eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

İkinci oturum olduğundan odada kimse olmayınca, onun yatağında bu şekilde saatler geçiriyoruz ama sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyor. Arada kulaklığın bir ucunu o, bir ucunu ben takarak müzik dinliyoruz. Arada üniformasına işlenmiş, kalbinin üstüne denk gelen adında parmaklarımı gezdirirken beni öpüyor, öpüyor, öyle uzun uzun öpüyor ki içeri her an birinin girebileceğini unutuyoruz ve tam zamanında hatırlıyoruz.

Ben vardiyamı bitirdiğimde o birkaç saat uyumuş olduğundan ilk başta biraz durgun oluyor, iç geçirip duruyor, esneyerek konuşuyor, ben gevezelik ederken o kollarımda dinleniyor. Saçları her zaman ıslak oluyor, şampuan ve diş macunu kokuyor ve ilk kez bugün nedenini soruyorum.

“Uyanmak için duşa giriyorum.”

“Kaç saat uyudun?”

El terminaline bakıyor. “Üç saat.”

“Yetiyor mu ki?”

“Evet,” diyor esneyerek.

“Yetmiyor değil mi?”

“Kimin umurunda? Beraber zaman geçiriyoruz.” Şapkamı itiyor ve beni bir kez daha öpüyor, çabuk ama aynı tatlı yediğin zamanki gibi tadı sonradan çıkıyor. “Evet, bana bıraktığın o mesajda anlatmak istediğin konuyu anlat bakalım.” Kıkırdıyor ve ben konuşurken dudaklarımı seyreliyor.

“Rüyamda Huxley-3’ü görüp duruyorum.”

Kaşlarını kaldırıyor. “Huxley-3’ü mü?”

“Evet... Ben... Yani bilemiyorum. Muhtemelen tuhaf olacağını düşüneceksin.”

Gülümsüyor. “Sen bir anlat da...”

“Her gece görüyorum bu rüyayı. Şey gibi... Bilemiyorum... Böyle çok büyük bir şey. Bizden daha büyük, hepimizden daha büyük.” Başımı iki yana sallıyorum. “Kulağa salakça geldiğini biliyorum ama bazen olabilir gibi geliyor. Her şeyi değiştiren şey bu olabilir. Bu bizim şansımız olabilir, gerçek bir hayat yaşamak için şansımız bu olabilir. Beraber. Bir şekilde olabilir.”

Konuşmuyor ama beni öpüşünden onun da benim gibi hissettiğini söyleyebilirim, her şey orada bizi bekliyor.

İkimizin özellikle bu öğleden sonra olması gerekenden daha az giyinik olmamızın sebebi de muhtemelen bu. Dom bana doğru derin nefesler alıyor, sesini daha önce duymadığım bir şekilde ta boğazımda duyuyorum, ellerimi omuzlarında, göğsünde dolaştırıp kalçalarına doğru indiriyorum, boğazının tuzlu tadına bakarak onu kendime çekiyorum, içeriye birinin girmesini zerre kadar önemsemiyorum, hem de hiç, çünkü o *benim*. Tam şu anda kimseye ait olmayacak kadar benim. Sonra kayıyor, üzerime çıkıyor, dirseklerinin üzerinde doğruluyor ama yine de biraz titriyor ve doğruca gözlerimin içine bakarak beni öldürüyor, beni bütünüyle bitiriyor ve “Off yapamayız,” diyor, burnumun ucundan, başımdan, alnımın kenarından öpüyor, iç geçiriyor ve tamamen kalkıp benden uzaklaşıyor. Bir süre başını ellerinin arasına alarak ayakta duruyor ve bana bakarak zorla da olsa acı acı gülümsüyor. “Bunu ne kadar istediğimi muhtemelen tahmin bile edemezsin ama dışarıda içine dalamayacağımız bela gibi bir dünya var. İnan bana.”

“Seninleyken başka hiçbir şeyi umursamadığımı biliyorsun,” diyorum, o oturunca vücudumu ona doluyorum,

yanacağımı bacağına koyarak yüzüne bakıyorum.

Başparmağıyla dudığıma dokunuyor, kararlılığının gitgide kaybolduğunu görebiliyorum sonra dudığının bir yanını ısırarak kendine geliyor.

“Benimle birazdan bir yere gelir misin?” diye soruyor ama ona asla hayır demeyeceğimi biliyor, gözleri böyle bakarken mümkünü yok diyemem.

Onun vardiyasında Su Ürünleri'ne gidiyoruz, bizi kartıyla içeri alıyor ve içeride tek bir kişi bile görmüyoruz. Ardından daha önce hiç görmediğim Dördüncü Tank'a gidiyoruz. Tuhaf bir sessizlik var, su tam bir ayna gibi ve arkada kalan Huxley-3 yansıyor.

“Geldik işte,” diyor Dom.

Etrafıma bakıyorum. “Geldik mi?”

Metal iskelede yürüyor, ayak kabıllarını çıkarıyor, geri geri yürürken bana bakıyor, “Yumurtlama alanı,” diyor sadece.

“Ne?”

“Haydi yüzelim.” Üniformasının düğmelerini açarak hepsini çıkarıyor sonra kollarını çapraz tutarak atletinin eteğinden tutup tek hamle de ondan da kurtuluyor ve başından geçirip yere atıyor.

Yani, evet ilk başta kendimi buna hazır hissetmiyorum ama sonra sanki tasarım eseriymişçesine o biçimli kaslarını nokta nokta işaretleyen vücudundaki o güzel takımyıldızları andıran benlerini görüyorum. Doğru düzgün düşünemeyince ben de sezgilerimin peşinden gidiyorum; gözlerimi ondan ayırmadan ceketimi çıkarıyorum, üzerimdekileri indiriyorum.

“Balıklar yemesin bizi sonra?” diye soruyorum boğa-

zımda atan kalbimle mücadele ederken.

“Hiç balık yok ki,” diyor bana doğru birkaç adım atarak. Gözleri çok kısa bir an benden ayrılrsa da ikimizin de sadece iç çamaşırlarımızla orada dururken aslında aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. Sonra birden elimi tutuyor, kalbim öyle hızlı çarpıyor ki ölmek üzere olduğumu düşünüyorum. Suya atlarken beni de yanında çekiyor. Su *buz* gibi, dibe gidiyoruz, daha da derine iniyoruz, baloncuklar yükseliyor, sonra beraber yüzeye çıkıyoruz, ikimiz de nefes nefeseyiz.

“Tanrım, çok soğuk!” diye bağıryorum.

Kahkahalarla gülüyor bana.

“Burada şu an sadece yumurtalar var,” diyor yüzündeki suyu silerek, etrafına bakınıyor ve elini belime doluyor. “En dipte, doğmayı bekliyorlar.” Kaşlarını kaldırıyor, “Yani sadece sen ve ben varız.”

Sonra bir ses oluyor, bir tıslama, gitgide yükseliyor. “Bu ne?” diye soruyorum ve birden yağmur yağmaya başlıyor, yağıyor, daha da yoğun yoğunlaşıyor, damla damla yüzlerimize düşüyor, kaşlarımızdan damlıyor, burnumuzdan ve çenelerimizden süzülüyor.

“Suyu taze tutuyor,” diye bağıryor o gürültü içinde. “Kuluçka için suyun taze olması gerekiyor.”

Benden güç alıp yay gibi gerilerek geriye dönüyor ve bir tam takla atarak karnımdan yukarıya çıkıyor ve yüzü hemen yüzümün dibine geliyor, o kadar yakınımda duruyor ki kirpiklerinde hapsolan damlaları görebiliyorum, bir araya toplanarak kirpiklerini ıslıl ıslıl gösteriyorlar. O anda tamamen kendimi kaybettiğimde başka yöne, sprey sudan dolayı gözlerini kısarak üzerimizde gökyüzünden

gelen ışığa bakıyor ve eliyle işaret ediyor. “Bak,” diyor arkamdan yüzerek ve omzunu başımın altına koyuyor, ben de o sayede dinlenebiliyorum; ağzım kulaklarının yakınında, bedenim bir kuş kadar hafifçe suyun yüzeyinde, parmakları sırtımda, yağmur yağıyor ve üzerimizde koyu, parlak mavi ve beyaz rengiyle Huxley-3 tıpkı gökyüzü gibi penceremizi dolduruyor.

“Harika değil mi?” diyor Dom, nefesi kulak mememi okşuyor. Parmakları benimkileri buluyor, kenetleniyor ve üşümememe rağmen ürperiyorum.

Bu şekilde Huxley-3’ü seyrediyoruz, hızla altımıza geçişini seyrediyoruz ve ona baktığımda, bulutlarını, loş ışıktaki pembe ve eflatun renklerde görünen iki ayını gördüğümde kafamın içinde bir müzik çalıyor, gerçek bir müzik. Hayatımız orada bizi bekliyor, toprağına dokunabileceğimiz, o toprakları ayak parmaklarımızın arasında hissedebileceğimiz bir yer.

Ve ne var biliyor musunuz? Hani insanlar size aşkın filmlerdeki gibi olmadığını, öyle harika anların gerçek hayatta olmadığını söylerler ya, hah işte onlar hiç yaşamadıkları için böyle söylüyorlar. İnsanların çoğu böyle şeyler yaşamıyor. Ama bazıları yaşıyor, bu da o anlardan biri işte. Suya dönüyorum, ona dönüyorum, elimi göğsüne, doğruca kalbine uzatıp dokunuyorum, sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve her şeyi görüyoruz, her şeyi biliyoruz, onun bana ait olduğunu benim de ona ait olduğumu biliyoruz. “Seni tanıyana kadar gerçekten hiçbir şey istemedim.”

Dudağının kenarıyla gülümsüyor ve “Bugüne dek birinin söylediği en güzel şey,” diyor.

On Beşinci Bölüm

Yörüngedeki ikinci turdan sonra yatakhanelere taşınıyorum. Ben eşyalarımı toplarken babam çalıştığı için onunla herhangi can sıkıcı bir sahne yaşamıyoruz ama Pan tam zamanında odasından çıkmayı başarıyor. O kadar büyük ki kapıdan anca sığıyor.

“Gerçekten aptalca kararlar alıyorsun, biliyorsun değil mi?” diyerek beni uğurlamaya karar veriyor. Beni takip ederek, “Sana göz kulak olmak üzere yanında olmayacağımıza göre, artık aptalca hareketler yapmazsın umarım.”

“Beklentilerini karşılayacağıma hiç şüphem yok,” diyerek çantamı omzuma atıp kapıya yöneliyorum. Cain sarılmak üzere kollarını açmış kapıda bekliyor. Etrafımda yaşayanlar arasında bana en az kötü davranan olduğu için ona minnettarım.

“Bana şu gezegene olan gezinden bahsedecek misin artık?” diyorum omzuna doğru.

Alnımı öpüyor ve gülümsüyor.

“Gizli bilgi,” diyoruz aynı anda çünkü herhangi biri ona Huxley-3’e giden keşif uçuşlarını sorduğunda verdiği tek cevap bu oluyor. Aptal!

“Seren,” diyor tam kapıdan çıkarken. “Yatakhane nerede? Seni nerede bulabiliriz?”

“Gizli bilgi dostum,” diyorum ama omzumun üzerinden gülümsüyorum ona.

Herhalde böyle diyeceğim; Bakım için Kuzey’de çalışıyorum, yatakhane de haliyle orada. Mariana odasını değiştirdi, ben de onunla kalacağım. On kişilik odada altı kişi olacağız o yüzden köşedeki yatağı seçtim, anlarsınız ya bir kerecik olsun biraz heyecanlandım, kendi yerimden çıkmam harika bir duygu. Odadaki diğer kızlar genel olarak iyiler ve bunun benim için doğrusu olduğuna inanıyorum ya da kendimi böyle kandırıyorum. Mariana ve diğerleriyle meydana bir şeyler içmeye gideceğiz, hazırlanırken el terminalim çalışıyor; Dom arıyor. Sanırım bu yeni özgürlüğüm konusunda ikimiz de aşırı heyecanlı olduğumuzdan ve her şeyi etraflıca düşünmediğimizden gelip bizimle buluşacağını söylüyor.

Ben de odadaki diğer kızlarla meydana gidiyorum, biraz oturup sohbet ediyoruz. Şimdi şöyle bir durum var; bana aslında Ventura’da çok fazla bekâr genç insan olmadığı söylenmişti hep ama şu an görüyorum ki durum böyle değilmiş. Sandığımdan daha fazla var. Her birinin birbirinden farklı hikâyesi var, genellikle eşlerden biri istediği kariyere odaklanıyor ki bu benim zihnimde, seçtiği değil de hayatını geçirmek zorunda olduğu kişiyle anlaşabilmek için kendilerine biraz zaman tanımak olarak algılanıyor. Ne kadar basmakalıp laf ederlerse etsinler

olay dönüp dolaşıp aynı yere varıyor yine. Sizin de bildiğiniz diğer hikâyede taraflardan biri ölüyor. Bu da Ventura planındaki bir dolu aksaklıktan biri. İnsanları çift çift yap. Her oğlana bir kız yap. Sonra onlardan biri ölünce ne yapalım kötü şans işte de. Çünkü ölüm, Ventura'nın yüce bilim insanlarının bile önleyemediği bir şey.

Mühendislik'ten bir grup oğlan barda oturuyor, bir süre sonra biri geliyor ve elleriyle Jen'in -o sırada konuştuğum kızın- gözlerini kapatıyor. Uzun ve tuhaf geçen bir süre Jen çocuğun kim olduğunu bulmaya çalışıyor, ben de oturmuş onlara bakarken çocuğun geçen gün otomat makinesi başında beni rahatsız eden tiplerden biri olduğunu fark ediyorum. Hani Ezra'yla çalışan. O anda onun da beni tanıyıp tanımadığından tam emin olamıyorum çünkü sadece çılgına dönmüş şekilde tahminlerde bulunan Jen'i dinleyip kaş göz etmekle meşgul. Bildiğinde oyun bitecek, iç geçirerek başka yerlere bakıyorum, bu oyunu oynayan insanlardan nefret ediyorum.

Jen pes ettiğini söyleyerek sandalyesinde dönüp çocuğa bakıyor ve bariz şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ah sen miydin?" diyor. "Bu Arnold Witney, eniştem."

Çocuk ayakta durmuş salak salak el sallıyor. "Ne yapıyorsunuz hanımlar? Küçük bir oturum mu?"

"Evet Arnold," diye iç çekiyor Jen. "Katıl bize derdim ama arkadaşın var sanırım."

Neyse sonunda çocuk imayı anlıyor da gidiyor. Jen, o gittiğinde, "Aptal şey," diyor gözlerini devirerek.

Ben Jen'le konuşmaya devam ederken Dom geliyor, bir süre diğerleriyle konuşuyor. Hepsi Mariana'yı ya da aslın-

da Annelise'i biliyorlar, yani gayet belli bir durum sonuçta ama bu, durumun beni biraz deli etmediği anlamına gelmiyor. Fakat onu seyretmek bunların hepsini unutturuyor, onun ne kadar komik olduğunu ve herkesle ne kadar kolay anlaştığını görmek; ne kadar tatlı ve harika olduğunu bile bilmemesi her şeyi daha iyi hale getiriyor. Dom, daha önce ne olduğunu tam anlamadığım bir şaka yaptığında Mariana deliler gibi gülüyor. Dom'u seviyor, kuzenini gerçekten seviyor, biriyle sırf akraba olduğun için olan bir durum değil de değerli bir şey olduğu için seviyor.

Yarım saat geçmesine rağmen onunla konuşamıyorum bile, tuvalete giderken o da arkamdan geliyor. Aslında kalabalık dans pistine adım atıp da onu hemen arkamda hissedene dek geldiğini fark etmiyorum. "Dans et benimle," diyor.

"Dans etmem ben," diyorum.

"*Dans etmem ben,*" diye bana ait olduğunu tahmin ettiğim bir sesle taklit ediyor beni, hemen sonra başparmağını altdudağımda dolaştırarak özür diliyor. Gerçek anlamıyla, fiziksel olarak sersemliyorum. Bu başarısız tepkimin sonucunda, ellerimi tutuyor, bana bakıyor, onun sıcaklığını hissediyorum, kokusunu duyuyorum ve neredeyse orada öylece ayakta, kaskatı kesilmiş, ellerim havada asılı kalmış şekilde durduğumu unutuyorum. Başımı iki yana sallayarak dönüp gitmeye çalışıyorum ama beni tutup kendine çekiyor ve saçlarıma doğru konuşuyor, duymakta bile zorlandığım İspanyolca bir şeyler söylüyor. Ona dönüyorum, yüzümü boynuna doğru kaldırıyorum, beni etrafımda döndürüyor, bu onun için yürümek, nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi hareket ederek nasıl

yapıldığını gösteriyor. Bir süre sonra neden bilmiyorum ilgimi kaybediyorum, dansla ilgilenmiyorum, *onunla* ilgileniyorum. Tanrım her şeyden çok daha fazla ilgileniyorum onunla, yüzünün ciddi ve sert ifadesini izliyorum, ah çok feci bir şekilde o yanağına, çenesine, yumuşak dudaklarına dokunmak istiyorum. Bana eğilip, “Sana dans edebileceğini söylemiştim,” diyor, tam orada, o anda onu ne kadar çok öpmek istediğimi anlatacak kelime yok.

Ben de bu sebeple bırakıyorum, gitmek üzere dönüyorum ama giderken aşağıdan onun parmak uçlarına dokunuyorum böylece o da beni takip ediyor. Tuvaletlere giden arka koridora giriyoruz, hiç kimseyi göremeyince ben duvara yaslanırken o da üzerime eğiliyor ve onu kendime daha da çok çekiyorum. Nefesini üzerimde hissediyorum, iç geçiriyorum ve öpüşüyoruz. Benim ellerim onun üniformasının önünde, onun elleri benim kalçamda. O sırada erkekler tuvaletinin kapısı açılıyor ve ayrılıp rol yapmaya çalışsak da her şey gün gibi ortada, daha da kötüsü kapıdan çıkan Arnold Witney.

“Demek hakkında söylenenler doğruymuş ateşli şey!” diye bağırıyor, sarhoş olduğu belli. Bir kolunu omzuma atıyor. “Lomax kendine vahşi birini seçmiş,” diyor başını eğip sallayarak. “Zavalılı aptal!”

Dom, Witney’nin uçuş üniformasına sıkıca yapışıyor. “Çek ellerini ondan!”

“*Hey hombre, que pasa?*”^{*} Gülüyor, solgun ellerini havaya kaldırıyor. “Sadece konuşuyorum adamım.”

“O zaman konuşma.”

“Yoksa ne olur?”

* İsp. Hey adamım ne var, ne oluyor? (ç.n.)

“Yoksa ikimizin bir sorunu olur.”

Dom’u izliyorum, gözlerindeki öfkeli alevleri, dişlerini sıkmasını izliyorum daha önce gördüğüm bir şey değil bu, hatta her daim sessiz sakın, her daim her şeyin yolunda gittiğinden emin olan biri olduğunu düşününce o olduğundan şüphe bile duyuyorum. O kadar yakın olduğun birinin seni şaşırtabilmesi ne tuhaf ve bu düşüncelerin hepsi yüzüme yansımış olmalı ki bana baktığında başını çevirip başka yöne bakıyor, sonra yeniden dönüyor. Bu Witney denen adam da bir bana bir Dom’a bakıyor sonra o aptal çenesini açıyor.

“Bu senin kadının değil farkındasın değil mi? Bunu yapamazsın, *comprende muchacho*?”*

“Sana fikrini soran oldu mu?” diye hırlıyor Dom.

“Kural ihlallerini rapor etmem gerektiğini biliyor musun? Hatta henüz er bile olsan senin de yapman gerekiyor. Hoş, gidip o narin kıcını rapor edeceğini hiç sanmıyorum. Ya da onunkini. Muhtemelen onunla yapacak daha iyi şeyler düşünüyorsundur. Ben olsam düşünürdüm.” Sonra dönüp uzaklaşmaya başlıyor ama Dom peşinden gidiyor ve onu öyle sert itiyor ki Witney yere kapaklanıyor ve dans pistinin girişinin önüne düşüyor, çiftin birini ve içkilerini de beraberinde götürüyor. Bu da haliyle barda çalışan iki adamın anında orada bitmesi demek oluyor, biri Dom’u kolundan tutuyor.

“Güvenlik’i aramamızı istemiyorsan bizimle gel,” diyor adam, Dom bana bakarken.

İkisi beraber kapıya yöneliyorlar, Witney bağırıp Dom’a doğru hamle yapsa da Dom sadece omzunun üzerinden

* İsp. Anlıyor musun? (ç.n.)

bana bakarak duyamadığım bir şey söylüyor. Elbette arkasından gidiyorum, ta ki biri dirseğimden tutup çekiştirene kadar. Dönüp baktığımda kalabalığın arasından gözlerini kocaman açarak çıkıp gelen Mariana olduğunu görüyorum. “Yapma *amiga*,* lütfen. Sadece işleri daha da kötü hale getirirsin,” diyor.

Bir anda durup Dom’un gözden kayboluşunu seyrediyorum. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum. Bir anda ortamda hiç hava yokmuş, kanım tamamen çekilmiş gibi hissediyorum ve ölesiye korkuyorum. Tam ona gitmek üzereyken Mariana yine kolumu yakalıyor. “Peşini bırak, herkes konuşmaya başlayacak.”

Ona baktığımda o sert ifadesini görüyorum ve beni masaya götürüp bir şeyler ısmarlamasına izin veriyorum. Omzumun üzerinden Dom’un olduğu yere bakıp duruyorum, Arnold Witney’nin yanında, onun yüzünü işaret ediyor sonra başını sallaya sallaya uzaklaşıyor.

Mariana bakışlarımı takip ediyor ve “Bana neler olduğunu anlatacak mısın bir zahmet?”

Önce ona bakıyorum, sonra bakışlarımı yere çeviriyorum, başımı sallıyorum.

Mariana iç geçiriyor. “Seren, bak kuzenimi seviyorum. Seni de önemsiyorum. Ve başkalarının hayat arkadaşlarıyla takılan insanlar için işlerin pek iyi gitmediğini bildiğini düşünüyorum.”

Hiçbir şey demiyorum, içimde adımı bile hatırlayamayacağım kadar bir korku olmasına karşın başımı çeviriyorum. Belli etmemek için elime tutuşturduğu *shot* bardağını onunkiyile tokuşturuyorum. Alkol genzimi yaka-

* İsp. arkadaş, dost. (ç.n.)

rak boğazımdan geçiyor, midemi bulandırıyor, gözlerimi yaşartıyor ama gözlerimi kırıpıştırarak atlatmaya çalışırken o hâlâ dikkatle beni inceliyor.

“Pekâlâ, ikinizin arasında olan...” Doğru kelimeler sanki tavanda yazılıymışçasına başını yukarı kaldırıyor. “Yani bu ciddi bir şey mi? Yani... Gerçekten oluyor mu?”

Kahkahaya benzemesi gerekirken daha ziyade boğulmaya benzeyen tuhaf bir ses çıkarıyorum. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ne şeyi?”

Doğruca gözlerime bakıyor. “Seren gizlemeyi becerdiğini zannediyorsan düşündüğümden daha salak olmanın ki öylesin de.”

İlk defa biri çıkıp da bana bu konuda bir şey sordundan cevap vermek için acele etmiyorum. Tam konuşacakken ağlayacak gibi hissediyorum ve “Bu hayatımda şimdiye kadar olan ilk gerçek şey,” diyorum.

Mariana bardağını tepesine dikeyiyor, su içiyormuş gibi yutuyor ve bir tane daha söylüyor. Bardaki adam bardaklarımı doldururken yeniden bana dönüyor, gözlerini kısarak bakışı bana Dom’u hatırlatıyor.

“Peki nasıl... Yani, sen ona âşık mısın?” Başımla onayladığımı görünce, “*Dios mío*,* ne karmaşalı!”

Komik olmamasına rağmen gülüyorum, gözlerimden yaşlar gelene kadar gülüyorum, ikinci içkilerimizi içip de öksürmelerimiz bittiğinde, “Onun için ne hissedersen hisset, bir son vermen gerekiyor Seren, ciddiyim.”

Tıpkı Mariana’nın yüzünde gördüğüm gibi ben de yüzümdeki gülümsemenin solduğunu hissediyorum.

“Bilmiyorsun,” diyor başını iki yana sallayarak. “Na-

*İsp. Aman Tanrım. (ç.n.)

sıl dallı budaklı bir işe bulaştığına dair hiçbir fikrin yok. Çok ciddiymim.” Gözleri şimdi her zamankinden daha öfkeli bakıyor. “Ventura’da kuralları ihlal etmek acıdan başka bir şey getirmez. Gerçekten. Böyle bir şey istemezsin. Foyan ortaya çıkınca İslah’a gitmene ya da daha kötüsüne sebep olur. İnan bana. Of Tanrım bana inanmıyorsan en azından Dom’dan ders al. Sana neden hâlâ Birleşme’sini gerçekleştirmediğini söylemiştir herhalde.”

Kaşlarımı çatıyorum, birkaç defa gözlerimi kırptırdığımı hissediyorum ve “Annelise’in tıp eğitimine öncelik vermesi gerektiği için, ayrıca, yani sanırım Dom’un kalbi onda olmadığı için.”

Mariana her zamankinden daha koyu gözlerle bakıyor bana. “Sana böyle mi söyledi?”

Yeniden durup düşünüyorum, artık emin olamasam da başımı sallıyorum. “Sanırım ikinizin konuşması gerekiyor,” diyor ve devam ediyor, “Onun hakkında bilmen gereken bazı şeyler var, sana söylemesi gereken şeyler.”

“Ne gibi?”

Cevap vermiyor, sadece gitmeye hazırlanır gibi taburesini kaydırıyor. “Benden tavsiye almak istemezsin. Ah, ben bile kendimden tavsiye almazdım. Ama senin yaşadıklarını ben de yaşadım ve sonu kimse için iyi bitmiyor tamam mı? Ve bu öylece arkada bırakabileceğin bir şey değil, unutabileceğin bir şey değil.” Öyle üzgün görünüyor ki uzanıp dirseğini tutuyorum ama elimi itiyor.

“Mariana ne demeye çalışıyorsun? Lütfen anlat bana.”

Uzun uzun bana bakıyor, gözlerime bakıyor ve “Sadece benim yaptığım hatayı yapma. Değmez,” diyor ve gidiyor.

On Altıncı Bölüm

Talim salonunu hiç böyle görmemiştim. Hiç. Galiba hepimiz bugün burada bir arada, her sırada beş-altı kişi oturana kadar kimse ne kadar kalabalık olduğumuzu fark etmemiştir. Toplantılar zorunlu olmadığı için genelde pek kimse gelmez ama bugün yörünge ortası haberleri verileceğinden gelebilen herkes gelmiş ki şu an vardiyasında olup gelemeyenleri saymıyorum bile. Çocuklar, yaşlılar herkes orada ve yemin ederim bir süre öylece ayakta durup birbirimize bakarak bunun ne kadar delice bir şey olduğunu düşünüyoruz. Hatta babamı, Olivia'yı ve iki çocuğunu bile görüyorum; çocuklardan biri babamın kucağında ama beni görmüyorlar.

Herkes ne kadar umursuyor, hayatlarında sadece bir kez olan bir şey için, gerçek bir şey için, anlamlı bir şey için nasıl da çaresizce bekliyorlar. Esasen ölmek için doğmuşuz ama ta ki bugüne kadar galiba hepimiz yalnızca iyiymişiz, bir sorun yokmuş gibi davranıyormuşuz.

Barda olan olaylardan beri Dom'u görmedim. O çalışıyordu, onun işi bittiğinde ben çalışıyordum ama onunla

bir buluşma ayarladığımda ikimiz de ilk başta aynı anda konuşup aynı anda susuyoruz sonra yine aynı anda başlıyoruz derken Dom, “Çok özür dilerim *estrellita*. Geçen gece olanların hiçbiri yaşanmamalıydı,” diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Çok... Senin için çok endişelendim. Peşinden gelmek istedim ama Mariana beni bırakmadı. O...” Yüzünü inceliyorum, dudağını ısırmasını; benden bir şey saklaması mümkün olabilir mi diye merak ediyorum. Tam ona soracakken Ezra arkamızda bitiyor ve atkuyruğunu çekiyor.

“Selam,” diyor ve kuşkuyla Dom’a bakıyor, sonra bana. “Benimle oraya çıkıyorsun. Annemin emri. Önce aile olayı falan işte.”

“Olmaz... Gelemem...” diyorum ama Dom beni hafifçe dürtüklüyor.

“Gitmelisin,” diyor.

“Burada seninle kalmak istiyorum.” İşaretparmağımı, hemen kalçamın yanında duran işaretparmağına geçiriyorum.

“Yapman gerekeni yapmalısın Seren.”

Bunları fısıldayarak konuştuğumuz halde döndüğümde Ezra’nın yüzündeki dehşet ifadesi her şeyi açıklıyor; bir süre kımıldamadan ters ters Dom’a bakıyor, Dom da aynı şekilde ona bakıyor.

“Kim olduğunu biliyorum,” diyor Ezra dişlerinin arasından.

“Evet, ben de kim olduğumu biliyorum.”

Tam o anda olabileceklerden o kadar korkuyorum ki, “Tamam Ezra, haydi gidelim,” diyorum. O, bir saniye kadar daha baksa da sonra birden kolumu tutuyor ve gidi-

yoruz, bense götürülüşümü seyreden Dom'a dönüp bakıyorum.

"Beni rezil etmekten bıkmadın mı?" diyor Ezra yüzüne yapıışmış bir gülümsemeyle beni kalabalığın arasında sürüklerken.

"Muhtemelen hayır," diye cevaplıyorum ve ekşittiği yüzüne aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Yani *neydi* o öyle?"

"Anlamazsın."

"O da ne demek?"

"Boş ver."

Beni yanına çekiyor ama yüzüme bakmıyor. Biraz terlediğini ancak şimdi fark ediyorum; saçının kenarında bir damla ter var, parlıyor. Nedenini düşünüyorum, çünkü talim salonu sıcak değil, bu gemideki hiçbir yer sıcak değil.

"Pekâlâ o çocukla olan her neyse, veda etsen iyi olur."

"Veda mı etsem?" İçimi bir korku salıyor, ensemden ağrı iniyor.

"İnsanlar birazdan bazı kötü haberler alacaklar, o yüzden annem şoku yumuşatacak güzel haberler vermek istiyor."

Bundan sonra olanları duymuyorum bile, her şey, renkler, hayat, hepsi etrafımda yavaş yavaş akıyor, dönüyor, birbirine karışıyor ve kayarak bir deliğe çekilip gidiyor. Sonra Dom'a bakıyorum, kalabalıkta onu arıyorum ama bulamıyorum. Sanki milyonlarca yüz var ama hiçbirisi onunki değil. Sonra Ezra'nın beni Kaptan Kat'ın arkasından çeğiştirerek sahneye çıkarması dışında hiçbir şey kalmıyor geriye; onu takip ediyoruz, gürültü ve

karmaşanın içinde sahnenin ortasına doğru gidiyoruz. Onun durduğu yerde duruyoruz ama belli ki doğru yerde durmuyoruz, o yüzden iki güvenlik görevlisi gelip bizi doğru yere yerleştiriyor. Jonah da burada.

Ve Kaptan konuşmaya başlıyor, ilk başta dinlemiyorum. İşte bu yüzden; çünkü biliyorum, bize Huxley-3'ün diğer ölü gezegenlerden biri olduğunu söylüyor işte. Kısmen şekillenmiş, tehlikeli mikroplarla dolu, sağlıklı bir atmosferi olmayan, herhangi akıllı bir yaşam formu belirtisi olmayan bir gezegen. Anlatırken de ekranlarda keşif esnasında çekilmiş fotoğraflar gösteriliyor; siyah kayalar, siyah denizler, lav akıntılarıyla kaplı ıssız dağlar var. Herhangi bir ümit olmasa bile bu görüntülere bakmaktan alamıyorum kendimi, gözlerimi bir türlü çekemiyorum çünkü burası hâlâ şimdiye dek gördüğümüz gerçek bir gezegene en çok benzeyen yer ve hayat olmadığına inanmak çok zor.

Biz İlk Temas gemiyiz, tek aradığımız yaşam belirtisi. Bulamadığımız takdirde devam ediyoruz, görevimiz bu. Seksen dört yıldır hep böyle oldu. Muhtemelen iki yüz altmış iki yıl ya da daha fazla bir süre böyle olmaya devam edecek. Bundan öğrendiğimiz şu, evrenimizde genel olarak hayat yok, bolca ölü dev gezegen var. İşte bu da onlardan biri. Ne büyük sürpriz. İşin aslı artık Dom'u bile aramıyorum, hayallerimin, ümit ettiğimiz her şeyin başına bunun geleceğini bilmem gerekirdi. Bunun böyle olacağını bilmem gerekirdi. Bu, birçok şeyin, belki de her şeyin sonunu getiriyor sanki; başıma gelenlerin, şimdiye dek istediğim her şeyin.

“Sizin de gördüğünüz gibi, gezegen henüz çok erken bir aşamasında, yer şekillenmesi hâlâ devam ediyor, bu

sebeple son derece tehlikeli ve düşmanca bir ortamı var,” diyor Kaptan Kat bir yandan ekranlara bakarak. “Toplayabileceğimiz her türlü faydalı veriyi toplayacağız ve Huxley-3’ün yörüngesinden planlandığından önce çıkarak doğruca sinyal aldığımız Epsilon’a devam edeceğiz. Burada harcadığımız zamanın boşa gittiğini zannetmeyin. Burada kazandığımız bilginin zaman içinde öyle ya da böyle hayatlarımızı zenginleştireceğini ümit ediyoruz.”

İnsanlar arasında kıpırdanmalar, fısıldaşmalar oluyor, etrafıma, neye dönüştüğümüze, kim olduğumuza, şu birkaç bin adama, kadına, çocuğa, gri üniformalamızla talim salonunda tıkılıp kalan bizlere, unutulmuş boynu bükük bayraklarıyla metal renkli pejmürde talim salonuna bakıyorum. Bazı insanlar çocuklarını kucaklarına alıp omuzları çökmüş bir şekilde kapılara yürümeye başlıyor, tam o sırada Kaptan Kat, “Hazır burada toplanmışken size bir de mutlu ve güzel bir haber vermek istiyorum,” diyor ve yüzüme bakmasa bile hissediyorum. Ezra’nın yanımnda nasıl gerildiğini, dişlerinin arasından nefes verişini hissediyorum. Jonah ise hemen bir metre önüne, sahneye gözlerini dikmiş öylece bakıyor. Durdurabileceğim bir şey varmış gibi yeniden Dom’u arıyorum, bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum ve orada olmadığı için, onu bıraktığım yere yakın herhangi bir yerde olmadığı için çığlık atmak istiyorum. Dilini dışarı çıkarmış bir çocuk, solgun yüzlü yaşlı adam, sırttan kadın var ama Dom yok. Ve işte geliyor, *geliyor* ve ben kaçamıyorum.

“Bildiğiniz gibi,” diyor Kaptan Kat ojeli elini bize doğru sallayarak. “Oğullarım yükselen son nesilden mezun oldular. Görevimize, Ventura’da gerçekleştirmeye çalıştı-

ğımız her şeye tutkuyla inanan biri olan oğlum Ezra hayatına, amacına mümkün olan en kısa zamanda başlamaya karar verdi. Biz de bu sebeple kumandanlık ailesi olarak oğlumun yeni geliniyle iki hafta sonra yapacağı Birleşme kutlamasına sizleri davet etmek istiyoruz.”

“Ne?” Kendimi tutamıyorum, şansıma sadece Ezra duyuyor beni. Bana bakıp parmaklarını parmaklarımdan geçirip elimi sıkarak susturuyor ve sahte bir gülümsemeyle öyle bir bakıyor ki ben de yüzümü aynı şekle sokmaya çalışıyorum. Ve insanlar alkışlıyor, o kadar coşkulu değil ama yağmur gibi patır patır bir ses geliyor.

“Burada talim salonunda, arayışımızın sembolü olarak, evrenimizdeki varlıklarla iletişim kurma görevimizin bir sembolü olarak bu genç insanların hayata başlamalarını kutlayacağız. Ümit ediyorum ki sizler de bize katılırsınız. Dilerim bu kutlamada da, yaşam biçimimizin temeli olan diğer tüm Birleşmelerde de desteğinizi esirgemezsiniz.”

Bunlar olurken güçlükle nefes alıyorum, *hayır, hayır, hayır, hayır* deyip duruyorum ve Ezra elimi daha da sert sıkıyor, bu işi onun için, Kaptan için, hepimiz için rezil etmememi istiyor benden. Ama ona bakamıyorum, artık hiçbir şeye söz veremem, şu an her şey hâlâ her yöne gidebilir. Hırıldayarak zar zor nefes alıp tam anlamıyla bir panik atak geçirirken herkes ama herkes benim bir ucunda kaldığım tünelin ya da dibinde kaldığım koca çukurun diğer ucundan kayboluyor.

On Yedinci Bölüm

Bu öğleden sonra yemekhane görevim var ama gitmiyorum, öylece odamda kalıp uzanıyorum ve yokmuşum gibi davranıyorum. Bir ara gözlerimi açıyorum ve büyükbambam şapkası elinde karşımda durmuş bana bakıyor, sonra tavana bakıyor, ardından yine bana.

Ne diyor bilmiyorum. Öyle bir şeyler. Ivır zıvır. Dırı bırı. Vesaire vesaire. Ama, “Hislerini saklamayı hiçbir zaman beceremedin Seren,” dediğinde dikkatimi veriyorum. Yatağımın kenarına otururken iç geçiriyor ve ellerini dizlerine koyuyor. Konuşmaya devam edene kadar geçen süre sonsuz gibi geliyor. “Bizim gerçekliğimizde, hayvanlar gibi bazı şeyleri şansa bırakma lüksümüz yok. Hayvan değiliz. Askeri bir operasyon yürütüyoruz ve hoşuna gitsin gitmesin bir bütün olarak hareket etmemiz gerekiyor. Çiftleştirme programı da tıpkı diğerleri gibi yapmamız gereken bir görev.” İç çekiyor. “Bu bilgiler ışığında bunu belirtmek istedim. Üzüntünü saygıyla karşılıyorum ama kendi yapacağın seçimin hiçbir koşulda uygun olmayacağını bilmen gerekiyor.”

Kalkıyorum. “Bu ne demek oluyor?”

“Teknisyen Suarez, hizmetini tamamlayalı bir yıldan fazla olmasına rağmen neden hâlâ evlenmediğini söylemedi mi sana?”

“Annelise tıp eğitimine öncelik vermek istemiş.”

Gülümsüyor. “Seren evli bir kadının, üreme döngüsüne girmeye karar verene dek kariyerini sürdürmemesi için hiçbir neden yok. Sebebi bu değil.”

Boğazımdaki sıkıntıyla yutkunuyorum. “Peki o zaman sebep ne?”

“Teknisyen Suarez’in Islah programını bitirene dek evlenme izni yok. İki yıl önce üzücü bir şiddet olayına karıştı ve rehabilitasyonunu henüz tamamlamadı.”

“Üzücü bir şiddet olayı mı?”

“Demek sana söylemedi.”

Durumu idare etmeye çalışıyorum. “Ah evet, söyledi. Elbette söyledi.”

Büyükbabam kaşlarından birini kaldırıyor. Sonra burnundan sertçe soluyor. “Biliyor musun? Sana baktığımda hep Grace’i görüyorum.”

Büyükbabam annemden nadiren bahseder, hatta hiç bahsetmez, bu yüzden nefesimi tutup bekliyorum, düşen kaşlarıyla kenetlenmiş ellerine bakışını seyrediyorum. Konuşmaya başlamadan önce biraz kekeliyor ki hiç yapmadığı bir şeydir. “Sen... Sen...” Hafifçe öksürüyor. “Sen tıpkı ona benziyorsun, birçok yönden. Ve onun girdiği yola senin de girmeni istemiyorum. Bazı şeyleri olduğu gibi kabul edememe, sahip olduğu güzellikleri görmeden her şeyi sonuna kadar sorgulama gibi.” Başparmağının kenarıyla yanağıma dokunuyor, sadece bir kez ve yemin ediyorum bu bana ilk dokunuşu.

O anda el terminalime bir arama geliyor ve ekrana baktığımda Dom olduğunu görüyorum. Büyükbabam beni izliyor, hiçbir şey demiyor ama elbette biliyor ve “Bunu arkanda bırakman gerek Seren,” diyerek el terminalimi elimden alıyor, gözlerini kısarak bakıyor ve aramayı kapatıyor. “Sana hepsinden ayrı olarak çiftleştirme programını engelleme ceza gerektiren bir suç olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Özellikle sicilinde daha önce suçu olanlar için çok ciddi cezalar oluyor.”

Ayağa kalkıyor, şapkasını takıyor.

“Sana bunları söylüyorum, çünkü seni seviyorum ve üzülmeni istemiyorum.”

El terminalimi masama bırakıyor ve çıkıyor.

Dom şu an ikinci oturumda çalıştığından, vardiyasını bitirip yemeğini yedikten sonra onunla Seyir’de buluşacağını söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Uyanmak için alarmı kuruyorum, ama alarm yastığımın altığında çalarken ben zaten hâlâ uyumamış haldeyim. Uyumam gereken üçüncü vardiyaya geçilmesine rağmen saatler geçmiş ve ben hâlâ uyanığım. Karanlıkta üstümü giyiyorum ve gizlice odadan çıkıyorum. Vardiyasına giden ya da vardiyasından dönen birkaç insan haricinde koridorlar boş sayılır. Gece vardiyası koşucuları yanımdan geçiyor ve birkaçı elini kaldırıp selam veriyor. Bazı şeyler nasıl da çabuk başka bir hayata aitmiş gibi görünebiliyor.

Seyir olabildiğine sessiz, boş ve ıssız. Her şeyin farklı olduğu, insanların Huxley-3’ü seyretmek istediği, Dom’un yalan söylemediği zamanlarki halinden eser yok. Seyir’e vardığımda o da orada ve camdan şimdiden hafifçe değiş-

miş görünen ve daha uzaktaki yıldızların ve karanlığın dahil olmaya başladığı manzaraya bakıyor.

Asıl tuhaf olansa Dom'un artık bana farklı görünmesi. Dudağındaki o güzel kıvrım artık daha önce hiç fark etmediğim şekilde biraz sinsice sanki. Ben mi bilmiyorum yoksa kendine biraz fazla mı güveniyordu? Biraz baskıcı, hatta belki biraz pespaye değil miydi? O bana göz kırıp elini boynumun yanına koyuşu?

"Duyduğuma göre tebrikleri kabul ediyormuşsun?" Önemsememeye çalışarak gülümsüyor, beceremediğini görünce beni kollarına alıyor. Gerçi bir şeylerin ters gittiğinin, ona direndiğimin farkında, her ne kadar yere bakıyor olsam da yüzümü görmek için eğiliyor. Konuşmadığımı anlıyorum, tek kelime edemiyorum.

"Konuş benimle," diyor omuzlarımı sıkarak, dudakları şakağıma yakın duruyor, sonra yeniden sarsıyor omuzlarımı.

Bir an acaba hiç konuşacak mıyım, bir daha hiç konuşabilecek miyim diye düşünüyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde ağzımdan birkaç kelime çıkarmayı başarıyorum. "Bana neden söylemedin?" Önce bir saniye tereddüt ediyor, biraz geriye çekiliyor, kaşlarını çatıyor ve görüyorum, anladığını anlıyorum ve onun ne dediğini duymak için nefes bile almadan bekliyorum.

"Sana söylemeyi o kadar istedim ki *estrellita*..."

"Bana böyle seslenme."

O anda yumruğumu kaldırmışım gibi biraz geri çekiliyor ve ellerimi tutuyor ya da tutmaya çalışıyor diyelim çünkü ellerimi çekiyorum. O da vazgeçerek şapkasını çıkarıyor ve derin nefes alıyor.

“Sana kim söyledi?”

“Büyükbabam.”

“Bak sana ne söyledi bilmiyorum ama olay hiç de göründüğü gibi değil. Beni tanıyorsun Seren, beni herkesten daha iyi tanıyorsun. On altı yaşımıydım ve gerçek şu ki o çocuk... Bak şimdi bu konuya girmek istemiyorum ama affedilmez bir şey yapmıştı. Affedilemez ve korkunç, acı verici, çirkin, iğrenç, korkakça bir şey ve hiç de... Üzgün değildi. Özür dilemedi, umursamadı ve işin en kötü yanı önceden gerçekten çok iyi arkadaşlık ve ben... Daha fazla dayanamadım işte. Etrafımda olmasına katlanamadım. Yüzüne bakamadım ve o... Sandığımdan biraz daha kötü yaralandı. İşler düşündüğümünden daha ileri gitti, hepsi bu.”

Bu konudan bahsederken o kadar üzgün görünüyor ki neredeyse ona sarılmak istiyorum, ona önemli olmadığını söylemek istiyorum. Ama bu bilmediğim bir Dom ve bir şekilde beni korkutuyor, çekip gitmeyi düşünüyorum. Bunu o da görüyor ve bana yaklaşıyor, ellerini aramızdaki boşluğa uzatıyor ama sonra bırakıyor. “*Estrelitta* lütfen inan bana, oldu ve bitti. Bir kere bir şey yaptığında olur ve biter. Bir daha geri alamazsın. Geri almayı ne kadar çok istesen de yapamazsın. Bunu ben de istiyorum. O günden beri her gün bunu diliyorum. Ama hiç şu an istediğim kadar istememiştım, şu an bana bakışını görüyorum ve bir daha benim için aynı şeyleri hissetmeyeceğin düşüncesi beni her şeyden daha çok korkutuyor.” Bu korkunç, baş döndürücü anda ağlamak üzere gibi duruyor ve bunun katlanabileceğimin ötesinde olduğunu biliyorum.

Derin bir nefes alıyor. “Ona ne oldu peki? O çocuğa?”

“O... Sağlık’a gönderildi. Başını bankın kenarına

çarpması tam bir şanssızlıktı. Beyin hasarı olabileceğini düşündüler ama olmadı. Şimdi iyi. Kendini biraz bile savunsa işler bu kadar büyümezdi ama yapmadı. Nasıl sonuçlanacağını biliyordu, ellerini kirletmek istemedi. Diğer insanlara neye mal olduğunu umursamadan kendini beladan uzak tuttu. O... Bak hiçbiri önemli değil. Artık değil.”

“Neden ona bu kadar kızgındın peki? Ne yaptı?”

“Söyleyemem...” Yere bakarak üzgünce başını iki yana salladı. “Bu benim hikâyem değil. Yaptığı alçakça bir şeydi, inan bana. Tam bir alçaklıktı.”

İnanıyorum, ona inanıyorum. Tanrı bilir bu gemide, türümüzün -artık o türümüz neyin nesiye- kalbinin en karanlık köşelerinden çıkan ne olaylar oluyordur. Ama önemli değil. İkimizin de iyiliği için yapmam gerekeni biliyorum ve kaçmaya çalışan kalbimi tutuyorum ve “Bura-ya her şeyin bittiğini söylemeye geldim,” diyorum.

Donup kalıyor, kaskatı kesiliyor, bana kısa bir süre güçlükle bakıyor ve ardından söylediklerimi kavırıyor. “Seren ciddi değilsin. Ciddi olamazsın.” Bu defa yaklaştığında ona müsaade ediyorum, ellerini omzuma koyuyor, kollarımın üstüne, bileklerime, ellerime ve “Böyle demiş olamazsın,” diye tekrar edip duruyor fısıldayarak.

Kendimden garip bir ses çıktığını duyuyorum; bir hıçkırık, boğazımda varlığından bile haberdar olmadığım sıkışıp kalan bir şey. Bu olanların hepsinden uzakta bir yerdeymişim gibi konuştuğumu duyuyorum. “Bana ne söylemek istiyorsun? Kurallara uymayan insanların başına ne geldiğini biliyorsun. İkimizi de İslah’a tıkacaklar. Belki daha da kötüsü olacak.”

“Hayır, olmayacak. Akıllıca davranacağız. Bir yolunu buluruz. Bir şekilde buluruz.”

Ama başımı iki yana sallıyorum, başparmağımı elinin üstünde gezdirip burnumun arkalarında büyüyen göz-yaşlarını durdurmanın bir yolu varmış ya da akmalarını engelleyebilecekmişim gibi dudağımı ısırıyorum. “Gerçek bir şey değildi Dom. Sadece... Büyükbabam bunun herkesin başına geldiğini söylüyor. Herkesin yaptığını. Herkes bir süre... Her şeyin farklı olmasını dilermiş. Sonra farkına varırlarmış. Her şeyin aslında hep olduğu gibi olduğunun farkına varırlarmış. Olması gerektiği gibi olduğunun.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor, ona bakmama zorluyor ama uzaklaşıyorum sonra başını eğip alnını benim alnıma dayıyor. “Bu konuşan sen değilsin, duyduğum sen değilsin.”

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı bırakıyorum, kafalarımız yan yana, onun nefesi dudaklarımda.

“Dom, dediklerini yapmazsak bize hayatı cehennem edecekler. Ne kadar zayıf olduğumu biliyorsun. Güçlü biri değilim ben. Sonumun annem gibi olmasını istemiyorum, yaşamıma devam edememek çok feci olur.”

“Seren doğru değil bu. Ona olan bu olamaz. İnanmıyorum. Onları dinleme.”

Ondan ayrılıyorum, seyir penceresine yürüyorum, cama dokunuyorum, ölü bir şey gibi soğuk. Gezegen bizim için orada duruyor, pencerenin alt kısmında yarım daire şeklinde görünüyor ama hâlâ yüzeyinin yeşil, mavi, mermerimsi, hafifçe dalgalı olduğu görülebiliyor. Eskiden bakınca sonsuz ormanlar, kumsallar görürdüm. Kulağa

ne kadar imkânsız gelse de eskiden onları *görebildiğime* emindim. Hatta orada insanları da görürdüm, bit kadar küçük kendimi görürdüm, Dom ve beni görürdüm. Çılgınlık. Her neyse artık görmüyorum, şimdi zehirli gazlar, sıcak kayalar, ölmekte olan ya da çoktan ölmüş şeyler ya da henüz oluşma aşamasında olan şeyler görüyorum. Sadece yanan, kupkuru şeyler görüyorum.

Dom elimi tutuyor, kendi elleri arasında sıkıyor. “Beraber olmanın bir yolunu bulabiliriz, aynen planladığımız gibi, yapabileceğimizi biliyorum.”

Ama başımı iki yana sallıyorum, bana bakıyor. “Keşke yapabilseydim,” diyebiliyorum sadece, o sözcükler çıkarken canımı acıtsa da, onları hiç bilmediğim büyük bir acı yumağı etrafına itsem de. Üzgün olmak hakkında her şeyi bildiğimi düşünürken yanıldığım gün gibi ortada.

On Sekizinci Bölüm

Ezra'yla sinemaya gitmek istemiyorum, orası hep benim yerim olmuştur. Babam ya da Pan ya da Em ya da bir başkası gitmek istemediğinde tek başıma giderdim. Her zaman yapmayı sevdiğim bir şey olmuştur; bir süreliğine kaçmak, buradan gitmek. Dom'la hiç gelmedim. Sanırım onu tanıyınca kaçmak istemekten vazgeçtim.

Burada, film seçme şanssı yok, ne gösteriyorlarsa o, kanıtlayamasam da hayatla ilgili istedikleri her neyse onu seçip koyduklarına dair bir his var içimde. Bana sorarsanız o kadar da ustaca bir propaganda değil bu. Gemide insanların moralleri bozulduğunda, keşke doğmasaydık demeye başladıklarında çok iyi hissettirecek bir şey koyuyorlar ya da Dünya'daki yaşam hakkında o kadar karamsar bir şey seçiyorlar ki Ventura'da hayat o kadar da fena değilmiş diye çıkıyorsun. Tahmin et deseler bu akşam Noel ile ilgili bir film olacak derdim; nitekim 365 günlük döngüde ne zaman gösterilse ki bu, ayda bire falan denk geliyor, her zaman herkesin keyfini yerine getirmiştir.

Her neyse, Ezra patlamış mısıır almaya gidiyor. Bense

olan biteni düşündüğümünden, aslında bir dolu şey düşündüğümünden pek konuşmayınca hâlâ mısır sırasındayken yan gözle beni süzüyor ve “En sevdiğin film hangisi?” diye soruyor.

Böyle hissederken iyiymişim gibi davranmayı beceremiyorum. Ağzımdan birkaç kelime çıkarmak için çabalıyorum, bir an tikanıp kalıyorum, sese benzer hiçbir şey çıkaramıyorum sonra, “*Sil Baştan,*”^{*} diyorum.

Bir şey, herhangi bir şey söylediğim için rahatlamış görünerek arkasına yaslanıyor ama hemen sonra yan tarafına bakarak dalıp gidiyor, sanıyorum düşünüyor ve “O filmi bilmiyorum, konusu ne?” diye soruyor.

Ben söylemek isteyebileceğim kelimeleri seçip düşünürken o kasada çalışan kızla flört ederek göz kırptıyor ve elinde kızın verdiği patlamış mısırla geliyor, kızın ona bakışını görünce gelmemiş olma isteğim iyice pekişiyor, ben de o yanıma gelmeden yürüyüp gidiyorum.

“Nereye gidiyorsun? Filmi anlat bana. Hani şu en sevdiğin filmi? Anlat haydi.” Ağzına bir avuç patlamış mısır atıp gülümsüyor, tuttuğu plastik kovayı bana uzatıyor ama istemiyorum.

“Kız arkadaşından ayrılmış bir oğlan hakkında, kız artık onunla ilgili hiçbir şey düşünmek istemediği için, her dakika onu düşünmeye dayanamadığı için, bu çok acı verdiği için onu hafızasından sildirmiş.”

Katur kutur yemeği bırakıp bana bakıyor, ona bakışma bakıyor ve başını sallıyor. “Tamam, sonra ne oluyor?”

“Kız... Sanırım kız...” Ama sonunda onunla bu konuda

^{*} Orijinal adı *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* olan, 2004 yapımı Amerikan filmi. (ç.n.)

konuşmak istiyormuşum gibi yapmayı sürdüremiyorum ve “Filme giriyor muyuz girmiyor muyuz?” diyorum.

Bir Noel filmi olacağı konusunda yanılmışım çünkü değil, aslında daha önce seyrettiğim bir film ve o zamanlar filmdeki günbatımlarına, göllere, uzun çayırlara, yaz mevsimine, ördeklere, ahşap evlere hep bir hasret duydım, bu defa seyredemiyorum bile, ekrana zar zor odaklanıyorum. Kendimi kaybetmek yerine o soğukta, karanlıkta, makine dairelerine yakın olduğumuzdan yerden gelen korkunç sesler içinde kaşındıran rahatsız koltuğumda sıkışmışım gibi hissediyorum.

Bittiğinde tuvalete gidip ağlıyorum ve belki de bu yüzden Ezra bana Seyir’e gidelim mi diye sorduğunda kabul ediyorum çünkü Dom’u son kez gördüğüm o yere gitmek bir şekilde aslında onunla berabermişim gibi hissettiriyor, kendimi daha iyi hissettiğim tek şey bu.

Seyir’e en son geldiğim zamandan farklı olarak şimdi birkaç kişi var ama yine de çok sayılmaz. Araştırma uçuşları yapılırken çok daha fazla kahkaha, çok daha fazla coşku vardı, şimdiyse buradaki insanlar şevklerini kaybetmiş gibiler ya da sadece ben öyleyim. Neyse, Ezra beni üçüncü sıradaki koltuklara yönlendirirken en önde, ama pencerenin sağında onu görüyorum. Dom’u. O gece olduğumuz yerde, tam olarak onu en son gördüğüm noktada, oradan hiç ayrılmamış sanki ama hemen yanında, kahkahasını bitirmekte olan Annelise duruyor.

Böylesi bir korku duymam çok tuhaf, bu kadar panik olmam; nefes alamıyorum, konuşamıyorum, sadece koşmak istiyorum. Hızlı hızlı soluyarak Ezra’ya dönüyorum, üniformasının önüne yapışarak nefesimi kontrol etmeye

Çalışıyorum, bakmamaya çalışıyorum ama yine de o kız sarı saçlarını kulaklarının arkasına atarken Dom'un ona baktığı, eskiden bana baktığı gibi baktığı yere bakmadan edemiyorum. Sonra onu görmek istiyorum, hayır istemiyorum, evet istiyorum, yok onunla konuşmak istiyorum, hayır istemiyorum, evet evet istiyorum, of bu ocuk hep böyle güzel miydi?

Ezra bileklerimden tutuyor, ona bakınca dudaklarının sessizce hareket ettiğini görüyorum, sonra ancak gerçekten ama gerçekten odaklandığımda duyabiliyorum dediklerini: "Ne oldu? Neyin var?"

Fakat tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak oluyor, güçlükle nefes aldığım dışarıdan çok belli oluyor olsa gerek çünkü herkes dönüp dönüp bana bakıyor, ben de dönüp o ikisine bakıyorum ve evet onlar da beni görmüşler. "Gitmek istiyorum," diyebiliyorum tek nefeste. "Götür beni buradan."

O da öyle yapıyor, kolunu bana sarıyor ve gidiyoruz.

Kalabalık olan Ana Geçit'ten çıkarken hâlâ doğru düzgün nefes alamıyorum, Ezra bana destek oluyor, dik durmamı sağlıyor, yüzümü kendine çeviriyor ve "Benimle birlikte nefes al," diyor, ben de öyle yapıyorum; onun göğüs hareketleriyle birlikte arka arkaya nefes alıyorum, duruyorum, nefes veriyorum, duruyorum ve onun hızına ayak uydurduğumda başını sallayarak onaylıyor.

"Seni eve götürmemi ister misin?"

şu an kendi düşüncelerimle baş başa kalmaya katlanamayacağımdan başımı olmaz diyerek gövdesine doğru sallıyorum ve "Uzakta başka bir yere gitmek istiyorum."

"Pekâlâ," diyor. "Sanırım o yeri biliyorum."

Ana Geçit boyunca taşıyıcılara doğru yürüyoruz ve doğruca güvertelere giden taşıyıcılardan birine biniyoruz. Ezra kartını okuyucudan geçiriyor ve giriş düğmesine basıyor, yapışmış gibi görüldüğüm göğsüne yaslayarak beni hızla kapıdan geçiriyor ve bana bakıyor.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum ama sadece gü-lümsüyor.

O kadar aşağı iniyoruz ki kulaklarım tıkanıyor, sadece biz ve Aşağı Batı’ya giden iki pilot varız, Ezra’yla ellerini tokuşturuyorlar ve ilerideki köşede durup bize bakıyorlar.

Deli gibi soğuk olan güvertede, Ezra birkaç çocuğa el sallıyor ve dev giriş kapısı açılıyor. Ucunu göremediğim uzun dar bir tüpün içindeyiz. Tüp boyunca ışıklar art arda yandığından ara ara olan boşluklarda başka geçitler olduğunu görüyorum ve işte o zaman buranın neresi olduğunu anlıyorum. Ezra elimi tutuyor, eli benimkinden daha soğuk, beni de içeri sokarak geçitlerden birine giriyor.

Burası inanılmaz derecede dar ve küçük bir yer, ışıklardan birini açtığında içerin beyaz olduğunu görüyorum, her birinde ikişer koltuk olan iki sıra var, duvarlar, zemin ve tavan kontrol panelleriyle ve kilitli dolaplarla kaplı. Ezra oraya çıkıyor ve ön taraftan bana sesleniyor, ben de onu takip ediyorum, yardımcı pilot koltuğuna oturup öndeki büyük pencereden dışarı bakıyorum. Şimdi geminin ortasında olduğumuz için Huxley-3’ü göremiyoruz, tek görebildiğimiz uzay.

“Gezgin-37’ye hoş geldin.”

“Bunu mu uçuruyorsun?”

“Ee hayır. Ben sadece, bilirsin işte gelip oturmayı seviyorum.”

Başımı sallıyorum, o ekranlardan birini kurcalayıp müzik açarken gözümün ucuyla ona bakıyorum.

“Ama nasıl uçurulacağını biliyorsun değil mi?”

“Uçuş eğitimindeyim.” Gülüyor. “Yani evet. Mekikleri, hizmet araçlarını, hatta Ventura’nın kendisini bile. Hepsi aynı işletim sistemini kullanıyor, yani sadece sistemi öğrenme meselesi.” Sonra müzik başlıyor, tanıdık bir şey, daha önce dinlediğimiz bir şey ama ne zaman dinlediğimizi bilmiyorum ancak birbirimizin hayatlarına ne kadar dahil olduğumuzu düşününce sayısız etkinliğin birinde olabilir.

“Hiç gerçekten birini uçurdun mu?” diye soruyorum.

“Henüz simülatörlerde öğreniyorum, Huxley-3’e gidecek son keşif araçlarından birini uçurmaya yetişemeyeceğim. Yine de bir sefer ekip içinde gittim.”

“Gerçekten gittin mi oraya?”

Şaşkınlığımı seyrederek kahkaha atıyor.

“Neye benziyordu?”

“Şey... Ne söylememi istiyorsun? Görüntüleri gördün, raporları duydu.”

“Biliyorum ama... Anlat işte, orada olmanın, gerçek bir gezegen görmenin nasıl olduğunu anlat.”

Kontrol paneline uzanıp beni çileden çıkararak yine bir şeylerle uğraşüyor, müziği değiştiriyor.

“Orada olmak...” Omuz silkiyor. “Acayıptı.”

“Acayıptı.” Papağan gibi tekrar ediyorum. “Acayıp mıydı?”

“Bak, ben öyle bir şeyleri tarif etmekte falan iyi değilim,” diyor. “Ama madem benimle konuşmaya başladın, sen bana bir şeyler söylesen nasıl olur? Mesela az önce seni üzen neydi? Üst katta?”

“Hiçbir şey,” diyorum iç geçirerek. “Anlatmaya geçecek bir şey değil.”

“Yani şu seksi karısıyla orada olan balıkçı çocuk Suarez’le bir ilgisi yok öyle mi?”

Kafatasım saçlarımın altında kaymaya başlıyor ama sakın kalmaya çalışıyorum ve muhtemelen bu durumla nasıl baş edeceğimi bilmediğimden sadece, “O onun karısı değil,” diyorum.

Zaten Ezra da gülüyor bu dediğime. “Tamam, peki, bak artık her neyi ise büyük ihtimalle sizi barlarda beraber görmekten, defalarca birbirinizin odalarınızda kalmanızdan pek hoşnut olmayacaktır. Ben hoşlanmadım mesela.”

Ona bakıyorum ama kucağındaki ekranla meşgulmüş gibi görünüyor.

“Bundan kimseye bahsettin mi?” diye soruyorum korkumu yutkunarak.

“Elbette hayır,” diyor. “Düşünmem gereken bir itibarım var ve hoşuna gitsin gitmesin sen de artık bunun bir parçasısın. Bu balıkçı çocuk faslını hiç olmamış gibi arkamızda bırakırsak hepimiz için daha iyi olacak. Sanırım hepimiz yapmamamız gereken bazı şeyler yaptık.”

Sessizliğin içinde rahatsız edici bir şeyler var ama yokmuş gibi davranıyorum; aslında ona ne demek istediğini sormak istiyorum ve cevabını merak ediyorum ama sormuyorum. Dışarıdaki dinginliği, bir yol gibi, daha gidilecek çok yol varmış gibi uzanan uzun galaksiyi seyre diyorum.

“Hiç buraya oturup bunu çalıştırmak istedin mi?”

“Hayır.” Gülüyor, yüzünü ekşitiyor. “Neden böyle bir şey yapayım? Kim böyle bir şeyi neden yapmak istesin?”

Nereye gideceğim ki? Delilik olur. Ayrıca firarileri vururlar, öldürmek üzere vururlar. Bu da çok gülünç bir şey olur.” Bir an beni inceliyor, ardından, “Yeniden keçileri kaçırmıyorsun değil mi Hemple?”

Onu yumruklayıp yumruklayamayacağımı merak ediyorum ama durumu kabulleniyorum. “Kapa çeneni Ezra, ne aptalsın ya!”

Ve Tanrım o kadar yorgun hissediyorum ki kendimi, resmen iliklerime kadar yorgun hissediyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum, başımı plastik koltuk başına yaslıyorum ve dalıp gitmeyeyim diye konuşuyorum, “Demek kızları buraya getiriyorsun.”

Ezra bir saniye kadar düşünüyor sonra yüzüme bakıyor. “Sen ne dediğinin farkında değilsin.”

“Her neyse Lomax, boş ver.”

Ezra eğiliyor, beni öpecekmiş gibi çeneme dokunuyor, ilk anda yüzümü çeviriyorum ama yeniden deneyince kendimi bırakıyorum ama sırf ona bir bakıma minnettar ve hem de üzgün olduğum için yaptığımı eminim.

Daha sonra Kuzey’e döner dönmez banyoda yüzümü yıkıyorum ve aynada kendi yüz ifademi yakalıyorum; bir an için başka biri olduğumu düşünüyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah boş günüm ve ben yemekhanede kahvaltı dağıtıyorum ama bir süreliğine tabaklara yumurta koymak, sonrasında da bulaşık makinelerini doldurmak iyi geliyor, saat on olduğunda da tüm işler bitiyor. Biraz uyumak için odaya döndüğümde Dom'u orada buluyorum. Üzgün, yakışıklı ve kendine has tarzıyla duvara yaslanmış duruyor. Beni görünce yavaşça doğruluyor, şapkasını çıkarıyor, bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi görünüyor ama ben önünde durup ona bakarken ağzını açsa da hiçbir şey çıkmıyor. Ben de dönüp uzaklaşıyorum ama elimi tutuyor.

“Ne yapıyorsun burada?” diye soruyorum yüzüne bakmadan.

“Ben şey istemiştim...” diye başlıyor ama cümlesini tamamlamıyor. Ona baktığımda sadece başını iki yana sallayarak delik açacakmışçasına başparmağını elimin üzerinde ileri geri gezdiriyor. “Seninle olmak için her şeyi yaparım Seren, unutma bunu. Yürüyemeyeceğini söyleyen sendin.”

“Hayatlarımıza devam ediyoruz,” diyorum Kaptan

Kat'ten alıntı yaparak, der demez de pişman oluyorum. Yine de kolumdan tutup ona yaklaşıp kadar çekiyor beni, dokunmuyoruz ama dokunmak üzereyiz. Kolunun sıcaklığı beni de ısıtıyor, boynumda soğuk nefesini hissediyorum ve *"Te extraño estrellita,"* diyor, "Tek yaptığımı seni özlemek, biliyor musun?"

"Evet tabii." Kahkaha atıyorum. "Görebiliyorum. Orada seni onunla görünce, tek yaptığının beni özlemek olduğu son derece açık şekilde görölüyordu."

"Seren, sen de *onunlaydın.*"

"Biliyorum."

"Ah sen olunca tamam ama bana gelince olmaz öyle mi?"

"Durmuş seni özlüyorum diyen ben değilim."

"Dün gece üzgün olduğunu gördüm Seren. Yanına gelmese miydin?"

"Evet. Ben iyiyim. Yanıma gelmeni istemiyorum tamam mı?" Sesim saçma sapan titrek bir hal alıyor ve ona fark ettirmeden gözlerimi yakan şu durdurulamayan aptal yaşları silmeye çalışıyorum ama işe yaradığı nerede görölmüş, değil mi? Ve ben orada durmuş deli gibi titrerken elini saçımın arkasına atıyor, atkuyruğumu tutup dudaklarına götürüyor, ağır ağır içine çekiyor. Bunu söylemek için ona bakmama gerek yok, biliyorum çünkü önceden de böyle yapardı. Sonra da yavaşça bırakıyor ve elini sırtımdan aşağıya bir hat gibi gezdirerek omzumu tutuyor.

"Sana onu öpüp öpmediğini sormak istiyorum," diyorum yere, önüme bakarak. "Sonra bana yeniden yalan söylemeni dinlemek istemediğimi fark ediyorum." Dönüp gitmeye çalışıyorum ama yine tutup beni kendine çekiyor,

kollarına alıyor ve titrememi durduruyor ya da daha kötü hale getiriyor, bilemiyorum. Köşede, makine dairelerinin sesinin geldiği yerlerden birinde, otomatlardan birinin soğuk kenarında duruyoruz ve neden sonsuza dek burada kalamayacağımızı merak ediyorum.

“Bana sadece onun sana iyi davrandığını söyle,” diyor sonra, ağzı kulaklarımın dibinde, sesi karnıma ağrılar sokacak, üniformamın önünü sıcak gözyaşlarımla ıslatacak kadar çatal çatal çıkıyor. “Tek bilmek istediğim sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmesi.”

Sonra debeleniyorum, dirseğimle onu itiyorum ve beni bırakıyor, işleri zorlaştırmıyor, sadece beni bırakıyor sonra dönüp bakıyor, son defa bakıyormuş gibi bakıyor. O anda öyle fena halde yakışıklı görünüyor ki... Çenesinden elmacıkkemiğine inen ve teninin koyuluğuna rağmen görünen kızarıklık ve gözlerinin parlaklığı kontrolümü kaybetmeme sebep oluyor.

“Sadece şunu bil,” diyorum kelimelerle boğuşarak. “Yürüyemeyeceğini söyleyen *ben* değildim. Hayattı. Bu yerdi. Sistemdi. O yüzden sakın ben olduğumu söyleme, hatta *düşünme* bile, çünkü ben değilim.”

Sonra tam dönüp gidecekken duruyorum. “Lütfen bana bir şey için söz verir misin?” Gözümün ucuyla başını salladığını görüyorum ve yutkunuyorum, elimle karnıma bastırıyorum, derin nefes alıyorum, bunu gerçekten söyleyebilecek miyim diye merak ediyorum ama söylüyorum. “Bir daha yanıma gelme, benimle konuşma bile. Artık öylece birbirimizin hayatlarında yer alamayız Dom belki de hiçbir zaman yer alamayacağız. Yapacak mısın? Yapabilecek misin? Bilmem lazım... Lütfen, bunu benim için yapar mısın?”

Sadece, “Seren, yapma lütfen,” dese de onun bunu kabul ettiğini biliyorum, ses tonundan biliyorum, burnunu sıkmasından biliyorum, bana yeniden bakmamasından biliyorum. Biliyorum ve ben de dönüp yürüyorum; geminin havalandırmalarının aşırı yüksek sesi kulaklarıma ulaşırken cumartesi günleri benim güzergâhımda çalışan Tamerlan adlı çocuk otomat makinesini Nutso barlarla doldurmak üzere yanımdan geçiyor ve bizi, beni ve sonra da diğer yöne giden Dom’u görüyor.

Yirminci Bölüm

Ezra'yla birlikte, Emme ve Leon ile çiftler buluşması yapacağımız bara gidiyoruz. Ama dördümüz de birbirimizi görmezden gelerek kırmızı yeşil renkte yanıp sönen Noel ışıkları altında öylece oturup karaoke yapanları seyrediyoruz. Bir ara Ezra ve Leon içecek bir şeyler getirmeye gidiyorlar ve Emme sıkıca elimi tutuyor.

“Çok heyecanlıyım,” diyor.

“Ne konuda?” diyorum boş boş bakarak.

Şok olmuş görünüyor. “Düğünün için herhalde!”

“Ha evet.”

Bu tepkisizliğim karşısında ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor ama devam ediyor. “Biliyorum Pan var ama başka bir nedimeye ihtiyacın olursa bana haber ver olur mu?”

Hiçbir şey demeden şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ne demem gerekiyor? Onun hiç bilmediği bir hayat yaşıyor gibiyim, onun hiç tanımadığı biri gibiyim, arkadaşlığımız artık var olmayan başka bir zamana ait sanki. Bunların bir kısmı yüzümden anlaşılıyor olsa gerek Emme geri çe-

kiliyor, uzaklaşıyor, oğlanlar gelirken dudağını büzüyor biraz.

Leon Hizmet'te yaptıklarından bahsediyor, atık bölümü korkunç bir yere benziyor ve bana Dom'u düşündürüyor. Bu sebeple bir süre sohbetten kopuyorum ama yeniden odaklandığımda yine düğünden bahsediyorlar. O konuya hiç girmek istemediğim için lafa dalıyorum.

"E siz ne zaman evleniyorsunuz peki?" diye sorarak durumu tersine çeviriyorum ve ikisinin oturdukları yerde huzursuzca kıyıdanıp birbirilerine bakmalarını izliyorum. Sonra Leon konuşmaya başlıyor. "Sanırım biz geleneklere bağlı kalarak Hizmet görevimiz bittikten sonra evleneceğiz. Birçok kişi bugünlerde çok daha sonra veya erkenden düğün yapmak istiyorlar ama ne diyebilirim ki? Ben geleneksel bir adamım." Uzanıp Emme'nin elini tutarak sıkıyor, Emme de ona yapmacık bir gülümseme ile bakarak tuhaf kaçan bir şekilde hafifçe parmaklarına dokunuyor. "Siz iki aşk böceği kadar bebek yapmak için ölüp bitmiyoruz." Sonra şu aptal kahaahalarından birini atıyor ve ben hariç herkes ona katılıyor; gurursuz davranmak için fazla meşgulüm zira.

Meğerse Leon, Emme'yle kendisini karaoke için yazdırmış ve sıra onlara gelince Emme çığlıklar atıp yarım dakika kadar oraya çıkmak istemiyormuş gibi davranıyor ama sonra çıkıp kalbini sevdiğine hediye etmekle ilgili olan şu Noel şarkısıyla düet yapıyorlar. Bir sağ ayaklarını bir sol ayaklarını kaldırarak hareket ederken birbirilerinin gözlerinin içine bakıp şarkının ritmini kaçıracak kahaahalar atmalarını seyrediyorum tuhaf tuhaf. Sonra, "Onların ileride mutlu olacaklarını düşünüyorum. İkisi

de olabildiğine sıradanlar,” diyorum. Ezra suratını buruştururken ekliyorum: “Bu arada ben bu karaoke yerlerinden nefret ediyorum. Ne kadar gereksiz oldukları düşüncesinden hiçbir zaman kurtulamayacağım. Çok iç karartıcı.”

Ezra başını iki yana sallıyor. “Hemple, sana göre her şey iç karartıcı.”

O sırada el terminalim, gelen bir aramayla bipliyor. Konuşan kişiyi dinliyorum ve “Gitmem gerek,” diyorum ona.

Sağlık’a geldiğimde nereye gideceğimi bilemiyorum. Bekleme odasına gidiyorum ki açıkçası burayı Doktor Mad’in ofisi haricinde pek görmedim ama o kadar korkmuş durumdayım ki galiba resepsiyondaki kız o ataklarımdan birini geçirdiğimi düşünüyor ve söylemeye çalıştıklarımı pek dinlemiyor. O sırada Emme’nin babası Doktor Wong, turuncu aydınlatılmış koridordan uzun adımlarla yürüyerek gelip sola dönerken ikili kapının yuvarlak penceresinden beni görüyor ve çok kısa bir an bana bakıyor, yanlış yerde olduğuma kanaat getirip tam dönüp gidecekken aklımdan geçeni okumuş gibi kapıya geliyor, yavaşça açıyor ve kolunun altında pusup kalmış olan bana bakarak başıyla koridoru işaret ediyor.

İşaret ettiği kapıya yürürken, “Korktuğunu biliyorum,” diyor arkamdan. “Ama onun senden daha fazla korktuğuna şüphem yok.”

Yaklaştıkça Pandora’nın sesini duyuyorum, bağırıyor, tıslıyor, çığlık atıyor, bir tür ayindeymiş gibi *ummm ummm ummm* diye inleyip duruyor. Birden kapılar açılıyor ve artık tamamen kontrolümden çıkmış bir dizi olay birbirini izlemeye başlıyor. Ama beni durduran bu düşünce

mi yoksa sadece korku mu bilemiyorum. Kan korkusu, acı çekme korkusu, ölüm korkusu, aniden kırılıp parçalara ayrılarak yok olabileceğimizi fark etme korkusu. Sonra şükürler olsun tam zamanında bir hemşire geliyor ve beni görüyor.

“Ablan mı? Ne güzel, o zaman al bunları içeri gel.”

Birkaç dakika sonra bu çirkin yeşil kıyafetler ve bir maske ile Pan’ın yanına gidiyorum. Bağırıyor, terliyor, küfürler ediyor ve bir dakikalığına sakinleşinceye dek yanındakinin ben olduğunu fark etmiyor bile. Sonra elini tutuyorum ve elimi sıkıyor.

“Ah Tanrım, şükürler olsun buradasın.” Ondan hiç duymadığım ve beklemediğim cümle. Bunu söylerken bir yandan da gözyaşlarıyla boğuşuyor, o güzelim dudakları kupkuru olmuş dişlerine bastırıyor. “Bana kalp atışlarını dinletiyorlar ama gitgide yavaşlıyor. Onlara artık duymak istemediğimi söyledim. Kızımın öleceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyorum ve *ımmm ımmm...*” O anda bir sancı daha geliyor ve diğer yöne dönüyor, böyle ortalarda bir yere bakıyor ama tam da bir yere bakmıyor aslında ve elimi öyle sert sıkıyor ki bıraktığında kırıldı mı acaba diye düşünüyorum.

Tam durulmuşken hiç olmamış gibi yeniden inlemeye başlıyor. “Neden biliyor musun? Bak şu kadını görüyor musun? Yan odadaki kadını. Az önce onun bebeğini aldılar ve öyle yüksek sesle bir çığlık attı ki aynısı bana da olsun istemiyorum, çünkü...”

“Tamam Pandora,” diyor hemşire ciddi bir ifadeyle. “Neredeyse tamamen açıldın. Bekleyecek zaman kalmadı, artık ıkınma zamanı.”

“İkinma zamanı mı?” diyor Pan. Dudakları o kadar solgun ki neredeyse mora dönmüş, ensesi ter içinde, gözlerini kocaman açıyor.

“Evet, ıkınma zamanı,” diyorum neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Bu güzel bir şey değil mi? Her şey biraz sonra bitecek demek. Çok yaklaştın artık.”

“Çok mu yaklaştım?” diye tekrar ediyor şaşkınlık içinde. “İyi ama Cain nerede? Nerede o?” Son birkaç saattir kimse ona el terminalinden ulaşamadığı için ben buradayım ya. Hiçbirimiz onun nerede olabileceğini bilmiyoruz, bu yüzden babanı meydanda ve bakabileceğimiz diğer yerlerde dolanıyor. Sancı yeniden başladığında elimi sıkıyor ve sona erdiğinde ise, “Yeter artık, istemiyorum!” diye haykırıyor ve ağlamaya başlıyor.

Cesaretlendirici bir şeyler söylemem gerek ama tek düşünebildiğim onun yerinde ben olsam benim de istemeyeceğim.

“Bir şeyler ters gidecek,” diye inliyor. Bir sonraki sancı neredeyse ikimizi birden öldürüyor. “Bebegin şekli bozulacak diye aklım çıkıyor.”

Gülüyorum. “Bebegin şekli falan bozulmayacak, neden bozulsun ki?”

“Sana hiç bahsetmedim.” Yüzünü buruşturuyor, çenesinden terler damlıyor. “Cain dışında kimseye söylemedim.”

“Neyi söylemedin?”

“Çok utandım.” Sonra yine başlıyor, bu seferkini tıslayarak atlatıyor ve gözlerini benden çevirmiyor, bittiğinde, “Bu bebek doğal,” diyor.

“Doğal mı? Ne, yani...”

Ağlamaya devam ediyor ve konuşurken biraz salyaları akıyor. “İmplantasyon için gittiğimizde beni kontrol için taramadan geçirdiler ve ben... Ben zaten hamileydim.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Tamam ama onu kontrol falan ettiler değil mi? Seni ancak bebeği test edip taramaları yapıp her şey yolundaysa salmışlardır öyle değil mi?”

Başını sallayarak onaylıyor ve bir sancı daha geliyor ve onu kırılan bir dalga gibi alıp götürüyor.

“O zaman her şey iyi olacak,” diyorum ve aramızda duran elini sıkıyorum, sonra gülmeye başlıyorum. “Hem bundan neden utanıyorsun ki? Bence çok güzel.”

Gözlerinden yaşlar akarken o da gülüyor. “Öyle mi dersin?” diyor ama hemen ardından, “Lütfen babama ya da büyükbabama söyleme.”

Yeşil kıyafetleri içinde içeri giren Doktor Wong’u konuşmaya başlayana dek tanımıyorum. “Seren baban burada. Cain’i bulamamışlar ama onu ya da Olivia’yı buraya getirmeni istiyorlar.”

Tam evet demek üzereyken Pan önlüğün üzerinden beni yakalıyor beni kendine çekiyor. “*Hayır!*” diye haykırıyor. “Hayır Seren, senin kalmanı istiyorum. Beni bırakma lütfen.”

Ben de elbette başımı sallıyorum ve “Bırakmayacağım, burada kalıyorum,” diyorum.

Kısa bir süre sonra, aynı anda hem saniyeler hem de binlerce yılmiş gibi geçen bir sürenin ardından hemşire Pan’ın bacaklarından birini yukarıya ittiriyor ve bana da aynısını yapmamı söylüyor; bacağının birini omzuma doğru çekip Pan’ın üzerine bastırmamı söylüyor. Sanırım bu, bebeğin çıkmasına yardımcı oluyor, neyse söyleneni

yapıyorum, başka ne yapacağım zaten? Bu çok acı veriyor olmalı ki Pan'ın alnında ve boğazında atan damarları görüyorum. O kadar uzun, o kadar uzun sürüyor ki bebeğinin başının görüldüğü noktada artık durmaları için onlara yalvarıyorum çünkü Pan o kadar yoruldu ki artık bunun doğru olmadığını, böyle olmaması gerektiğini düşünüyorum ve sonra olabildiğince çılgınca, aniden, şaşırtıcı ve mucizevi bir şekilde bebek geliyor. Yeğenim geliyor.

Yeğenim uzun ve ince, mor, pembe ve kırmızı-beyaz çizgili, Pan'ın göğsünde yatıyor. Pan ona dört elle yapışmış kendine çekiyor ve onun siyah ıslak saçlarına öpücükler kondurarak, “Merhaba tatlım. Merhaba tatlım,” deyip duruyor.

Neden insanların bu anın inanılmaz olduğunu düşündüklerini şimdi anlıyorum, çünkü burada hayatımıza katılacak, ailemizi devam ettirecek olan bu insanla tanışıyoruz ve şu anda bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, tek bildiğimiz tüm kafasının saçla kaplı küçük bir varlık olduğu ve... Ağlamadığı. Zaten o anda onu hemen kapıp anesinden uzaklaştırıyorlar ve meraklanmaya başlıyoruz.

“Kızım iyi mi?” diyor Pan, düşünmeden başımla onaylıyorum ama yine soruyor. “İyi mi?” Ben kendimden emin görünmeyince bağıırıyor, “Yanına gitsene!”

Ben de hızla bebeğin yanına gidiyorum, onun ağzını burnunu temizlerlerken seyrediyorum. Beyaz havlu üzerinde sümük gibi kıpırdanıyor ama yine de ağlamıyor ve Pan, “Seren konuşsana, söyle bana!” diyor.

Hiçbir şekilde emin değilim ama, “O iyi Pan, iyi!” diyorum ve başını zar zor sallayarak iyi olduğunu onaylayan hemşireye bakıyorum ama durumun hâlâ riskli olduğunu

dan çok eminim. Ama işte, her şey düzeliyor. Bu kadın, bu küçük, çiçeği burnunda Hemple kadını savaşmadan pes edecek biri değil. Nihayet onu kundaklayıp kucağıma verdiklerinde o mükemmel ağzına bakıyorum, uzun narin parmaklarına bakıyorum ve zaten tanıdığım biri olduğunu düşünüyorum; benim bir parçam olduğunu, anlamadığım bir şekilde benim kumaşımdan olduğunu. Sonra onu annesine götürüyorum, Pan'ın kollarına yatırıyorum ve olması gerekenden alakasız görünse de insanların bunu neden yaptığını, neden yapmak istediğini anlıyorum. Çünkü bu sonsuz bir şey, çok uzun soluklu bir şey; bunu Pan'ın bebeği yanına çekip de hiç tanımasa bile şimdiden sevdiği bebeğe, "Ah canım kızım, benim tatlı bebeğim," derken görebiliyorsunuz.

Kısa bir süre sonra babamla Olivia'nın girmesine izin veriyorlar ve ikisi de diken diken duran yumuşak koyu saçlı, harika küçük dudakları olan ve ablamın Deborah adını verdiği bebeğin yanında dikilip tuhaf sesler çıkarıyorlar. Babam çok duygulanıyor, nasıl duygulandığını tanımlayacak olursak; yani bir şeyler hissettiğini söylemek mümkün hatta gözleri biraz yaşıyor ama bakınca, Deborah'yı Olivia tutuyor, Pan'ın yüzüne bakıp doğumun nasıl olduğuyla ilgili bazı şeyleri Olivia soruyor. Sonra gitmek üzereyken benim kolumu tutup Cain'in nerede olduğuyla ilgili bir şey bilip bilmediğimi soruyor, uçuşta ya da başka bir işle meşgul (daha ziyade başka bir işle meşgul) olabileceğini söylüyorum, o da, "Bu ilk günlerde hepimizin Pan'a çok iyi bakması gerekiyor Seren, onu desteklemeliyiz. Annene olanları hatırlamalıyız, tamam mı?" diyor.

Bir yanım söylediklerinin tuhaf olduğunu düşünse de bir şekilde biri ilk adımı atıp bunu söylediği için rahatlıyorum.

Pan bebeği emzirdikten sonra odanın ışıkları kısıyor, Deborah verdikleri küçük plastik karyolada yatıyor ve uykusunda ağzıyla şu emme hareketini yapıyor. Kapı yavaşça aralanıyor ve biri, “Tak, tak,” diyor, bu hareketin bir insanın yapabileceği en aptalca şey olduğunu düşünmüşümdür hep. Döndüğümde gelenin Ezra olduğunu görüyorum.

“Ezra, gelsene.” Pan elini uzatarak onu karşılıyor, Ezra da onun elini alıp öpüyor ve “Tebrikler anne, harika bir haber.”

Pan resmen mırıldanıyor. Sonra Ezra, bebek yatağının yanına gidip Deborah’ya bakıyor, yüzünü görmek için battaniyesini biraz aralıyor, onu uyandırmayı beceriyor, Deborah da elini yumruk yaparak kavga sesleri çıkarmaya başlıyor. Ezra’nın ne kadar aptal olduğunu düşünürken o daha önce milyonlarca defa yapmış gibi bebeği kaldırıyor ve koluna yatırıyor, “İşte buradasın. İşte geldin küçük kız,” gibi anlamsız anlamsız şeyler söyleyerek onunla konuşuyor, Deborah da onun kolunda öylece yatıp ekrana bakar gibi Ezra’nın yüzüne bakıyor.

“Bunu daha önce yapmışsın,” diye mırıldanıyor Pan kaşlarını bana doğru kaldırarak. Bunu daha önce planlamışlar, prova etmişler gibi Ezra yanıma geliyor ve boşta olan kolunu omzuma atıyor. Nasıl olduğumu sorduğunda başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da beni öyle olağan şekilde bir kez öpüyor ama Tanrım, bilmiyorum, o an bir şey oluyor ve bir şekilde onun benim için doğru kişi olduğunu, vücutlarımızın birbirine uyduğunu düşünerek,

neredeyse eriyerek ona doğru hafifçe yaslandığımı fark ediyorum. Dom benim için fazla uzundu, en az otuz santimetre daha uzundu, her şey yanlış yere denk geliyordu ve ben onu kendime çekerken o kamburlaşarak eğildiğinde, benim boyuma gelmek için dizlerinin üzerinde ya da artık bir şekilde çöktüğünde boyunlarımız gerçek anlamda ağrıyordu. Sanki uymayan bir şeyler vardı.

Nihayet Cain arıyor ve Pan onunla el terminalinde konuşurken bile ağlıyor, biz de oradan çıkıyoruz artık ama tam çıkarken beni tutup kucaklıyor; belki dört-beş yıldır ilk defa.

“Seni seviyorum,” diyor ki bu da diğer bir ilk, sonra ekliyor: “Teşekkür ederim.” Kapıdan çıkarken ağladığını duyuyorum ve doğruca Ezra’nın yanına gidiyorum. Elini belime doluyor ve boynumu öpüyor, elini sırtımda gezdirirken, “İyi iş çıkardın Hemple,” diyor.

“Ah evet bu...” Ama elbette cümlemi nasıl bitireceğimi bulamıyorum, başımı iki yana sallamakla yetiniyorum ve sessizlik içinde buz kesiyorum. Bu yüzden o beni öptüğünde ben de onu öpüyorum ve en azından onun bu özelliğini seviyorum diye düşünüyorum. Hareketlerini seviyorum. Lastik kadar esnek tenini seviyorum. Avuçlarımdaki ağır, serin saçlarını seviyorum. Onu istiyorum aslında, istemiyor değilim. Bu da bir şeydir değil mi?

O sırada biri yanımdan, “Affedersiniz” diyerek geçiyor ve giderken bir kere daha bakıyor ki bunun biraz şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum ve ancak koridorun sonuna vardığında durumu kavrayarak bir kez daha dönüyor ve geçen kişinin Annelise olduğunu fark ediyorum, yüzünde hafiften gergin bir gülümsemeyle gözden kayboluyor.

Yirmi Birinci Bölüm

Düğünden bir gün önce, “Yarın geliyorsun değil mi?” diye soruyorum Mariana’ya yutkunmak zorunda kaldığım bulantı hissini görmezden gelerek.

Kumandanlık’ta, şifre çözme ofisinin yanında bulunan otomat makinesinin kirli kapağını ovmayı bırakıp yüzüme bakıyor. “Gelmemi istiyor musun?” diye soruyor.

“Elbette. Sen benim arkadaşısın.”

Kaşının birini kaldırıyor. “Bu durumda, gelirim tabii.” Yeniden makineyi fırçalamaya döndüğünde, “Sabırsızlanıyor musun?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum, ta ki o konuşana kadar elimdeki süngerin telli kısmına bakakalıyorum. “Doğrusunu yapıyorsun *amiga*. Kurallara uyuyorsun. Kalanı sadece hadinden fazla sorun demek.”

Yine sessizlik oluyor ve yandaki kapının altından gelen Epsilon sinyalinin fark ediyorum ve yıllardır bunun bize ne demeye çalıştığını merak ederek orada oturan insanları düşünüyorum.

“O nasıl?” diye soruyorum.

Ovmayı yeniden bırakıp iç geçiriyor ve süngeri yere koyarak bana bakıyor. “Ne dememi istiyorsun?”

Başımı iki yana sallıyorum çünkü ben de bilmiyorum. “İyi olduğunu,” diyorum yere bakarak.

Şapkasını çıkarıyor, koluyla alnındaki teri siliyor. “O zaman, o iyi,” diyor.

“Gitmem gerek,” diyorum sesimin çatallaştığını duyarak. “Sana bugün erken çıkmam gerektiğini söylemiştim.”

“Ah evet, neden peki?”

“Benim... Yumurtalarımı vermem gerekiyor.”

Konuşmadan birbirimize bakıyoruz.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye soruyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. “Yine de teşekkür ederim.”

Sağlık'ın bir üst katında bulunan Bilim'deki doğurganlık laboratuvarının dışında beklerken ellerim gevşekçe kenetlenmiş biçimde dönüp duran eğitim videolarını seyrediyorum. Videoda gülümseyen bir kadın, kusursuz gülümseyen iki çocuğu ve arkada çalan bir müzik var. En iyi yumurtalarınızın nasıl seçildiği, sizin için doğru zaman gelene kadar nasıl korunduğu, bütün riski, tehlikeyi ve acıyı nasıl ortadan kaldırdığı söylenip duruyor. Sonrasında da şu çiftin kamaralarında cilveleşmeye başladığı pespaye kısma geliyoruz ve sanırım artık düşük bir gebelik riski olduğu için kocanla çift olma yoluna girmen bekleniyor. Yüzde yüz değil çünkü yumurtalarının bir kısmını bırakıyorlar, bu da yüzde seksen beşten biraz fazla ediyor. İnsanlar zaman zaman doğal yollardan da hamile kalıyor, bu da fetüsün kontrol edileceği, gerekirse yok edileceği an-

lamına geliyor. Bunların hepsi bir yana biriyle yatman gerektiğini düşünmek zorunda olmamak en güzeli.

Sanırım Ezra'yı düşünüyorum ve ondan nefret etme fikrini gitgide aştığımı fark ediyorum. Sadece onunla konuşmayı, hayatımın kalanını onunla geçireceğimi düşünmeye başlayınca odada oksijen kalmamış gibi hissediyorum.

BİİP. Kırmızı harflerle adım çıkıyor. Sanki bu daha önce rüyamda olmuştu.

İçerisi soğuk, hatta her zamankinden daha soğuk. Bir kısmı açık Sağlık geceliği içinde, bacaklarım buz gibi metal düzenekte, tepemdeki büyük yuvarlak ışıktan kör olmuş şekilde duruyorum ve hemşire ameliyat maskesi ardındaki iki donuk gözle bana bakarken aniden umutsuzca hıçkırarak ağlıyorum.

“Evlenmek istemiyor musun?”

Ayak bileğimi öyle bir tutuyor ki resmen aşındırıyor. O sırada doktor içeri giriyor ve “Pekâlâ Bayan Hemple, sizi mutlu ve evli bir kadın olma yolunda hazırlayalım bakalım,” diyor ve bunun üzerine biraz daha ağlamamı seyrediyor.

Akşamı Pan’le geçiriyorum. Döndüğümde, elinde iki bardak kutlamalarda içtiğimiz köpüklü şarap ile bana bakıyor ve omuzları düşüyor. “Neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Hepsi evliliğin bir parçası. Haydi kutlayalım!”

“Cain nerede?”

“Uçuştan çocuklarla birlikte, Ezra'yı dışarı çıkardılar elbette! Özgürlüğünün ve her şeyin son günü.”

“Tabii.” Başımı sallıyorum. “Ne demezsin.”

“Onu çok geç bırakmayacağına yemin etti, merak etme!”

“Etmiyorum.”

“Hı hı tabii.” Kahkaha atıyor, tam bir aptal gibi dokuz ay hiçbir şey içmedikten sonra tek yudumla sarhoş oluyor ve muhtemelen bu sebeple, “Evet Seren, kayıt dışı konuşuyorum, Domingo Suarez ile aranda ne oldu gerçekten?” diye soruyor.

“Kayıt dışı öyle mi?” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Yani bu defa büyükbabama söylemeyeceksin.”

“Hiçbir zaman söylemedim!”

“Boş versene Pan.”

“Babamın söylediğini biliyorsun,” diyor mutfak bandında yanıma otururken sesini alçaltarak. “Senin için endişeleniyordu. Evet, neler oldu?”

Ona bakıyorum ve uzun bir süre bana dürüstçe bir soru sorup sormadığını merak ediyorum, dürüstçe cevap verebileceğim bir soru ama hayır, öyle sormuyor ben de iç çekerek yanıtlıyorum, “Hiçbir şey. Ne demek istiyorsun?”

İkimiz de yalan söylediğimi bildiğimizden bana bakıyor ve “Pekâlâ böyle söylediğine sevindim çünkü hiç de değmezdi,” diyor.

“Bu kimin düşüncesi acaba?”

“Benim düşüncem. Benim ve muhtemelen bu durumu anlattığın herkesin.”

“Çünkü?”

“Çünkü...” Bu soruyla şaşkına dönüyor ama hiç şaşırılmıyorum, bunu saklamayı kafama koysaydım bu soruları sormazdım ama elimde değil. Saçlarını kulaklarının arkasına atıp gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. “Çünkü bela mıknatısı gibi biri. Hep öyleydi... Eğitim’i bitirdiğimizde bile onunla ilgili büyük sorunlar vardı. Ne olduğunu

hatırlayamıyorum ama kesin iyi bir şey değildir. Şu tuhaf kuzeniyle ilgili bir şeydi. Güvenlik’le uzun bir süre bir dolu problemi olduğunu hatırlıyorum. Böyle olaylarla bağlantılı olmak istemezsin Seren, arkadaş olarak bile.”

“Bak Pan, tavsiyene ihtiyacım olursa sorarım tamam mı?”

Kahkaha atıyor. “Bak, kör değilim, çekiciliğini görebiliyorum ama bundan başka bir şeyi de yok emin ol.”

Kendimi kaybetmemeliydim ama kaybediyorum. “Onun hakkında sakın bu şekilde konuşayım deme. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun!”

Şok olmuş görünüyor ama yine de gülmeyi başarıyor. “Elinden gelenin en iyisi böyle hiç olmamış gibi davranmaksa senin de sorunların var demektir.”

Haklı elbette, o yüzden söyleyecek pek bir şey yok. Tek yapabildiğim, sessizlik büyürken içime işleyen bakışlardan kaçmak oluyor.

“Bana onunla yatmadığını söyle,” diyor kadehinde kalan azıcık şarapla oynayarak.

“Hayır tabii ki!”

“Emin misin?”

“Hayır dedim!” Duruyorum, biraz fazla duruyorum ve devam ediyorum. “Onu pek tanımıyorum, unuttun mu?”

Gülüyor ve bir saat kadar sonra yatağında Deborah ile birlikte uyuyakalıyor. Ben de onun mutfağında öylece oturuyorum, ceketim olmasına rağmen titriyorum ve onun şu hamilelik elbiselerinden birini alıyorum üzerime. Onun ekranında dışarının görüntüsünü veren kanallardan birini açıp önüne oturuyorum. Ekranın ortasında duran tek bir yıldız seyrediyorum, Eridani olduğunu bi-

liyorum ve hâlâ iki yüz altmış iki yıl uzaklıkta. Kendimi bir hiçmişim gibi hissettiriyor, sadece bir hiçmişim gibi. Köpüklü şarap bana bunu yapıyor işte. Herkesi mutlu ediyor, beni ise bir hiçmişim gibi hissettiriyor.

Yanağımdaki gözyaşlarımı silerken kapı çalıyor. Cain'in kapı kodunu girmekte zorlandığını düşünerek kapıya gidiyorum, açıyorum ve tam ona aptalın tekisin diyecekken gelenin o olmadığını fark ediyorum.

Dom.

"Bana gelmememi söyledin biliyorum ama..." Kapının pervazına yaslanarak özür diler gibi omuz silkiyor ve eline bakıyor. "Gelmek zorundaydım," diyor ve yüzüme bakıyor, ben ona bakarken o da bana bakıyor, ağlamaya başlayan bana bakıyor. Başını iki yana sallıyor. "Çok özür dilerim. Gelmemeliydim. Bencillik ettim." Gitmek üzere dönüyor.

"Gitme lütfen," diyorum, sesim iğrenç bir inlemeyle koridorda yankılanırken dönüyor ve bacaklarını artık kendini bırakırken beni yakalıyor.

Kapı kapanınca birbirimizin suratlarına bakıp söylemediğimiz sözleri duyarak ayakta duruyoruz. Elini tuttuğumu fark ediyorum, önüme doğru kaldırıyorum ve onun iri, güçlü ve kısa tırnaklı solgun elini iki elimin arasına alıyorum. O kadar güzel ki... Sonra dudaklarıma götürüyorum, o da elini yanağımda, çenemde, boynumun arkasında, saçlarımda gezdiriyor ve beni kendine çekerek dudağını alnımın kenarına yaslıyor, iç çekiyor.

"Bana onunla evlenmememi mi söylemeye geldin?" diye soruyorum hâlâ çatallı çıkan sesimle.

"Hayır," diyor. Sesindeki gerginliği göğsünde duyuyorum. "Sana onunla evlenmenin seni sevmeme engel ola-

mayacağını söylemeye geldim. Ya da seni özlememe. Ya da hayatımın kalanını benim olmanı dileyerek geçirmeme.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve “Ben seninim, her zaman da senin olacağım,” diyorum ve beni öpüyor; uzun, kararlı ve güçlü. Onu kendime çekiyorum, bir şekilde bir parçam yapabilecekmışim gibi bastırıyorum ve öpüşmemizin arasında, “Üzgünüm,” diyorum.

Beni kaldırıp mutfak bankına oturtuyor ve başını iki yana sallayarak, “Üzülme,” diyor.

“Sensiz yaşayamam.”

“Ben de.”

“Yaşayabileceğimi nasıl düşündüm bilmiyorum.”

Yanıma oturarak gülümsüyor ve bacaklarımı kucağına çekiyor. “Ben de bilmiyorum.”

“Dediklerimin aynısı söyleyip durma.” Gülerken kulaklarının üzerine gelen siyah saçlarını okşuyorum, parmaklarımı kirpiklerinde gezdiriyorum ve yanımda olduğu için birden bir mutluluk kaplıyor içimi.

“Dediklerinin aynısı söylemiyorum, sadece... Ben de aynısını hissediyorum. Her zaman yaptığın gibi benim düşüncüklerimi söylüyorsun.” Bunun ardından, gerçekten fazlasıyla çabalayarak bana epey uzun gelen öpüşmemizi nihayet sonlandırıyoruz. “Sana söylemek istediğim şeyleri kaç defa düşündüm biliyor musun? Sen, konuşmak istediğim tek kişisin. Herhangi bir gün. Her gün. El terminalimde seninle konuşmak istediğim konuların uzun bir listesi var.”

Gülüyor. “Nasıl yani gerçek bir liste mi?”

“Evet, çok mu garip?” Yüzümü buruşturuyorum, uzağı beni öpüyor ve dudaklarımın üzerinde mırıldanıyor.

“Hayır, çok hoş. Göstersene bana. Görmek istiyorum.”

“Önce sen bana bir şeyler söyle. Neler yaptığını anlat,” diyorum başımı bank üzerine uzanan koluna yaslayarak.

Başını iki yana sallıyor. “Hiçbir şey. Seni özlemekten başka hiçbir şey yapmadım *estrellita*. Yeğenini duydum.”

Ona gülümsüyorum ama sonra bu gülüşün solduğunu hissediyorum. Her zaman olduğu gibi ama bu defa öyle değil. “Burada olduğumu nereden biliyordun?”

“Mariana söyledi.”

Başımı sallıyorum ve kalbimin atmakta ne kadar zorlandığını, yutkunmaya çalıştığımı, zorla soluk aldığımı fark ediyorum. “Dom ne yapacağınız biz?”

O sırada yeniden kapı çalıyor ve kocaman açılan gözlerimizle birbirimize bakıyoruz. Kalkıp kapıya gidiyoruz, dahili telefonun tuşuna basarak, “Kim o?” diyorum, Cain’in cevap verdiğini duyuyorum. “Tanrım beni içeri al Seren.” Sarhoş olduğu belli.

Dom banktan kalkıp gelirken ben de kapıyı açma tuşuna basıyorum. Kapı açılır açılmaz Cain yüzüstü yere kapaklanıyor.

“İyiyim,” diyor sonra hâlâ yerdeyken.

“Gitmelisin,” diyorum Dom’a.

“Hayatta olmaz,” diyor başını iki yana sallayarak. “Seni bu sıkıntıyla baş başa bırakamam.”

Cain’i banka oturtana kadar onunla boğuşuyoruz, biraz su getirip içmesi için ikna etmeye çalışıyoruz. Gözlerini devirerek çok yüksek sesle konuşuyor, Deborah’yı uyandırmasın diye onu susturuyoruz. Biraz sonra elini Dom’un boynuna atarak, “Suarez burada ne yapıyorsun dostum? Sana kaç kere söylendi değil mi? Delinin tekisin adamım! Her zaman biliyordum deli olduğunu. Bu çocuk,” Dom’un başı-

nı çekip sıkıştırarak devam ediyor, “bu çocuk ve ben aynı nesiliz, biliyor musun? *Hermanos** gibi! Nesil 81 dostum! *Lo mejor,*** haksız mıyım? Bu çocuğu seviyorum. O yüzden senin de sevmen beni *hiç* şaşırtmıyor sevgili kız kardeşim. Hem de hiç. Keşke, ah keşke işler farklı olsaydı. Keşke değil mi? Ya da keşke herkes ben ve *Pan* gibi turnayı gözünden vurabilse. Biliyor musun *hermano?* O benim için hep bir tane olmuştur var ya, istediğim tek kişi, her gece içten içe dua ettiğim kişi. Ve şansım yaver gitti. Kaç kişi benim gibi şanslı olabiliyor? O rüyalarımın kadını dostum!” O anda öne doğru masaya yığılıyor ve alnını sürtüyor.

Onu izliyorum ve doğruları söyleme havasında olduğunu gördüğümünden ben de biraz kendi doğrularımı söylemeye karar veriyorum. “Cain, madem böyle hissediyorsun neden bu kadar berbat bir kocasın?” Bu, Dom’u biraz güldürüyor ama devam ediyorum. “Doğru! Berbatsın! Etkinlik odalarının birinde içeceğim diye kendi bebeğinin doğumunu kaçırdın!”

Cain başını kollarında yuvarlıyor. “Aah anlamıyorsun, yalan söylemenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Yalan, yalan ve daha çok yalan. Çünkü tutman gereken anlamsız sırlar var ve nedenini bile bilmiyorsun. Karımın, bütün hayatım boyu sevdiğim, hiç yalan söylemediğim, yalan söylemek bile istemediğim o güzel kadının yüzüne bakamıyorum, sadece *yalan* söylüyorum.” Doğruluyor, kötü bir şey tatmış gibi yüzünü ekşitip başını sağa sola sallıyor. “Yapamıyorum.”

Dom’la ben Cain’in iki yanına oturmuş birbirimize ba-

* İsp. Erkek kardeş anlamında. (ç.n.)

** İsp. En iyi, en iyisi. (ç.n.)

kıyıyoruz. Gerçeği duymaya korksam da, “Ne konuda yalan söylüyorsun Cain?” diye soruyorum.

“Ah... Çok güzel,” diyor.

“Kim çok güzel?” diyorum.

“Huxley-3,” diyor.

O anda elbette büyük bir şaşkınlığın yarattığı sessizlik oluyor, Dom ve ben birbirimize bakakalıyoruz. Aklıma ilk gelen şey, “Evet öyle Cain, her neyse,” demek oluyor. Çünkü anlamsız geliyor yani. Bir ilişkisi olduğunu düşünüyordum, içki problemi olduğunu ne bileyim işte ama bu... Düşünmek için biraz uçuk bir konu.

“Hayır, hayır ciddiym,” diyor. “Yalanlardan bıktım artık. Gerçek bu. Hep hayal ettiğin gibi, hatta onun da ötesinde. Kumsallar, inanamayacağın masmavi denizler, ormanlar. Orman gördüm, ağaçları, her şeyi. Hepsi var orada. Bugüne dek sadece duyduğumuz, bunca zaman özlemini çektiğimiz ne varsa Huxley-3’te var.”

“Ama... Ama bize dendi ki...” diyebiliyorum sadece.

“Biliyorum. Ne söylendiğini biliyorum. Bize, size böyle söylememiz söylendi. Lafları biliyorsun: İlk Temas, Epsilon Eridani ile iletişim vesaire vesaire bir dolu laf kalabalığı. Hiçbir şey programımızı, şunu bunu engelleyemez. Sanki... Bilemiyorum... Bize, birinin buranın böyle olduğunu, aşağıda acayip güzel bir yer olduğunu bilmesinin çok tehlikeli olacağı söylendi. Çünkü *elbette* herkes gidip görmek isteyecek, sonra da muhtemelen hastalanacaklar, biliyorsun ölümler vesaire.”

“Ölümler mi?”

“Evet, mikroplar, kimyasallar ve Bilim’in daha önce görmediği birtakım şeyler seni öldürebilir.”

“Seni öldürebilecek mikroplar öyle mi?”

“Evet.” Dudaklarını yalıyor, sağına soluna bakınıyor, sesini alçaltıyor, onca içmesine rağmen uzun süreden beri hiç olmadığı kadar odaklanmış durumda. “Ama durum şu ki bilmiyorlar. Bilim *bilmiyor*. Emin değiller. Peki ya bize söylendiği gibi değilse? Bunları sadece tahmin ediyorlar, biz de bu arada *karanlığa* doğru ilerliyoruz, gidiyoruz...” Elini arkamızda bir yere doğru sallıyor ve duvara vuruyor. “Off, gördüm, gerçekten. O kumsalın üzerinde uçtum.” Sesi ağlayacakmış gibi çatallaşıyor, yüzü acı içindeymişçesine buruşuyor. “Görmeniz lazımdı. Kumlar o kadar beyazdı ki tıpkı tuz gibi, o mavi deniz... Öylesine... Sanki beni çağırıyordu, beni öldürecek olsa bile. Sırf üzerinde ölmek için aşağıya inmek istedim. Orası... Ah hani bilirsiniz, bana böyle değebilirmiş, dokunabilirmiş gibi geldi.” Yüzü yine önüne, masaya düşüyor ve kendinden geçiyor.

Dom ve ben birbirimize bakıyoruz ve “Bunu herkese söylemeliyiz.”

Başını iki yana sallıyor, hüzünle gülümsüyor. “Söylemeyiz.”

“Neden?”

Başıyla Cain’i işaret ediyor. “Bize söyleyenin o olduğunu anlarlar.”

“Ama bu... Bu çok *büyük* bir olay. İnsanların bilmesi... Öğrenmeleri lazım.”

Dom iç geçiriyor. “Öğrenmeliler mi?”

Çenemi indiriyorum. “Elbette öğrenmeliler! Dom bu bizim hayatımız. Yaşayacağımız tek bir hayatımız var ve onlar bize yalan söylediler. Daha fazlasını istemeyelim diye harika bir şeyi, bu karanlıktan, bu soğuktan ötesi-

ni tecrübe etmemize engel oldular. Onları durdurabiliriz, onları geri döndürebiliriz.”

Kalkıyor, yanıma geliyor, beni kollarına alıyor ve çenesini başıma dayıyor. “Sonra ne olacak?”

“Onlar... Aşağıyı görmemize izin vermek zoruna kalacaklar.”

Başını olmaz dercesine salladığını hissediyorum. “Seren tek yapacakları insanların hayatlarını tehlikeye atacaklarını söylemek olacak ve gemideki çoğu kişi bunu göze alamayacak.” Başımın yan tarafını, saçımı, kulağımı, boynumu öpüyor. “Ventura’daki insanların çoğu hayatından memnun. Anlamadığını biliyorum çünkü sen farklısın. Diğer insanlar gibi değilsin.”

Uzaklaşarak ona bakıyorum, öyle uzun bakıyorum ki etraf gözümün önünden kaymaya başlıyor.

“Bu yeterli değil,” diyorum.

“Ne yeterli değil?” diyor başını yana eğerek.

“Sadece inip görmek yeterli değil. Hayatımız tehlikeye bile girse, neyi kaçırdığımızı bilmek onsuz yaşamaktan daha zor olur değil mi?”

Derin nefes alıyor, öyle üzgün görünüyor ki canımı acıtıyor. “Sanırım öyle,” diyor ve birbirimize bakıyoruz, parmaklarımızı kenetliyoruz, bana doğru eğiliyor ve beni öperken onu kendime çekiyorum, sertçe çekiyorum, daha sert çekiyorum ve gözlerimden yaşlar akarken kontrol edemediğimiz, söyleyemediğimiz, yapamadığımız, vazgeçmek zorunda kalacağımızı bildiğimiz, hiçbir zaman unutamayacağımız, daha azıyla yetinemeyeceğimiz bütün o şeyler karşısında gözlerimi kapatıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Düğün sabahı mutfaktaki bankta, yüzüm Dom'un boyunda bir saat kadar uyumuşum sanırım. Gözlerimi açtığımda yüzünü bana çeviriyor, dudaklarını dudaklarımın üstüne koyuyor ve "Günaydın," diye fısıldıyor. Rüya görüyordum; rüyamda uçtuğumu görüyordum, suyun üzerinde uçuyordum, cam kadar düz ve gökyüzünü yansıtan bir suyun üzerinde. Rüyamda korkuyordum ama olasılıklar nefesimi kesiyor.

Saçımı özenle okşarken gitmek üzere olduğunu biliyorum, beni öpüyor ve burnunu burnuma yaslıyor ve doğrucu gözlerimin içine bakıyor. Ne yapmam gerektiğini bilip bilmediğimi soruyor. İkimiz de bildiğimi bildiğimizden cevap vermeme gerek yok ama orada ayakta durmuş bir eli kapıyı açacak butonun üzerindeyken bile elini bırakmıyorum. Hâlâ elini tutuyorum, eline bakıyorum ve ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum, gerçekten gördüğüm en güzel el olduğunu, üzerimde dolaşmasını ne kadar istediğimi düşünüyorum, hem de her zaman. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum, ancak o zaman

onu gönderiyorum hatta biraz da itiyorum çünkü bu durumda olmak beni daha da korkutuyor. Etrafımdaki duvarlar birden çok yükseliyor, daha önce hiç olmadığı kadar yükseliyor. Onu kaybetmek üzereyim ve buna dayanabileceğime emin değilim.

Kültür, saçımı yapması için birini göndermiş; önce örüyor sonra ip gibi başımın etrafına doluyor ve o bunları yaparken ben titriyorum, öyle şiddetli titriyorum ki sonunda Pan bana onun olduğundan daha heyecanlı olduğumu söylüyor. Gelinliğim geliyor, beyaz ve ağır, tıpkı diğer gelinlikler gibi ama giydiğimde Pan ağlıyor, sonra resmi üniformasıyla babam çıkageliyor. Üretim'den getirdiği orkidelerden birini saçıma takıyor, diğerini de yakasına takayım diye bana uzatıyor. Öyle bir davranıyor ki, yani bilemiyorum, ya hayatının en iyi günü ya da en kötü. Artık hangisiyse gözleri gerçek yaşlarla doluyor ki bu da işleri daha da kötüleştiriyor.

Talim salonuna yürüyoruz, arkamızdan Kültür'den gelen bir kameraman geliyor ve Cain arkada Deborah'yı tutarken Pan da mavi nedime elbisesiyle takip ediyor. Tamam, yapabilirim, yürümeye devam edebilirim, kapıya gelene kadar bir adımımı diğerinin önüne atabilirim. Ve Dom'u görüyorum, sırtı dönük şekilde en son sırada ayakta duran Mariana'nın yanında, geldiğimi görünce hafifçe dönüyor ama bir anlık göz temasımız beni duraksatıyor, donup kalıyorum. Pan'a dönüp, "Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum çünkü Dom'dan burada olmasını istesem de, onsuz başaramayacağımı söylesem de birden orada, onun önünde ayakta durmak, bütün dünyaya başkasını sevdiğimi söyleme fikri imkânsız geliyor. Ama işte şu an

buradayım, başlayan müzikle birlikte boğazımdan yakıcı bir nefret yükseliyor, karnıma kramplar giriyor ve birden Mariana'yı yanımda görüyorum, soğuk küçük ama kuvvetli elleriyle kolumu tutuyor.

“İyi misin?”

“Hayır.”

Bana bakışından hissettiklerimi anladığını söyleyebilirim, Pan'a, “Onunla bir konuşayım olur mu?” diyor. Deborah ağlamaya başladığı için onun bir şey demesine fırsat kalmadan biraz uzaklaşıyoruz.

Talim salonunun kapısından on metre kadar ötede Mariana beni destek olsun diye duvara yaslayarak rahatlatıyor ve bir şeyler yazıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. “Ne oldu?”

Sadece başımı iki yana sallayıp, “Bunu yapamam,” diyorum.

Zaten ben demeden de ne söyleyeceğimi biliyor gibi görünmesine rağmen kolumu tutuyor, etrafına bakıyor, yerini değiştirerek iç geçiriyor. Sonra, “Ne düşünüyorsun? Böyle hissedenden bir tek sen değilsin biliyorsun. Ayrıca mücadele etmeye çalışmanın sana ve sevdiğin insanlara sıkıntıdan başka bir şey getirmeyeceğini de biliyorsun. *Amiga*, ben de senin yaşadıklarını yaşadım, gerçekten birini sevdim ve bunun bedelini ödedim. Bunun senin de başına gelmesini istemiyorum. Ya da kuzenimin. Lütfen ne yapman gerekiyorsa onu yap Seren, hepimiz için. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin burada sıkışıp kaldık biliyorsun. Gidecek başka hiçbir yerimiz yok.”

“Bunu, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor-muşsun gibi söylüyorsun. Ama öyle düşünmüyorsun. Öyle

yapmadın da... Neden benim yapmamı söylüyorsun ki?" Yüzünü inceliyorum; siyah gözlerinin altındaki morlukları, ne diyeceğini düşünürken dudağını ısırmasını.

"Çünkü hayatımın çoğunu yaptığım seçimleri keşke yapmasaydım diyerek geçirdim. Belki yapmasaydım etrafımda bu kadar üzüntü, sıkıntı olmazdı."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayatın o kadar kötü değil. Hayatını birlikte olmak istemediğin biriyle geçirmek tene yalnız geçirmek daha iyi."

Geç gelen insanlar yanımdan geçiyor, bizi görünce gülen yüzleri bir anda soluyor ve içeriye girerken omuzlarının üzerinden dönüp dönüp bakıyorlar.

"Sende işe yaradıysa..." Onun elini tutuyorum, "Neden bende de işe yaramasın?"

Mariana başını onaylamayarak sallıyor. "Bende işe yaradığını mı düşünüyorsun gerçekten? Peki, o zaman nerede o? Sevdığım adam nerede? Sana nerede olduğunu söyleyeyim, ondan bekleneni yaptı, şimdi evli ve çocukları var. Hayatını yaşıyor, bense..." Başını sallıyor.

Tam o sırada başımızın üzerindeki lambaları fark ediyorum, yanıp yanıp sönüyorlar ve bana Pete'i düşündürüyorlar. Bakım'dan tanıdığım bu adamın otuz küsur yıldır her gün, gün boyu yaptığı iş ampul değiştirmek, Ventura'da dolanıp neredeyse ampuller Üretim'den çıkar çıkmaz onları değiştirmeye başlıyor. Bu işin ne kadar anlamsız olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez.

Mariana'nın o soğuk eli yine kolumda, beni ona bakmaya zorluyor. "Bak Seren, oraya git ve yapman gerekeni yap. Lütfen. Seni önemsiyorum, Domingo'yu önemsiyorum ve sana şu an doğru olanı yapman için yalvarıyo-

rum, kalanı daha sonra hallolur.”

Nasıl olduğunu açıklayamıyorum ama Mariana’nın bakışları bir şekilde nefes almamı sağlıyor, dik durmamı sağlıyor ve bir dakika kadar sonra Pan Deborah’yı hafifçe sallayıp beni gözleriyle sorgularken yeniden oraya doğru yürümeyi başarıyorum. Başımı tamam dercesine sallıyorum, Deborah’yı Cain’e veriyor ve gidiyoruz.

Çalan müzikle ön tarafa yürüyorum, Jonah cübbesiyle orada duruyor. Tabii ki Kaptan Kat töreni onun yönetmesi için her yola başvurmaktan alıkoymamıştır kendini. Jonah gülümsüyor ama bunu yapacağıma pek de emin değilmiş gibi bir korku var gözlerinde. Sonra ayakta duran Ezra’ya bakıyorum ama bana bakmıyor, sadece ensesini görüyorum. Ancak gidip de karşısına geçince dönüp şöyle yan gözle bir an bakıyor. Bu yaptığının bir anlamı yok biliyorum ama birazdan ne yapacağımı işte o zaman fark ediyorum; kim ne düşünürse düşünsün, Dom’la ne konuda anlaşmış olursak olalım, üzerimize cehennemden ne yağacaksa yağsın. Hayatımı keşke başka yerde olsaydım diyerek geçirmeyi reddediyorum. Hayatımı Dom’u özleyerek geçirmeyi reddediyorum.

“Bunu yapamam,” diyorum. Ezra anında, “Ne?” diyerek dönse de insanların olan biteni algılaması biraz daha uzun sürüyor. Dom’un olduğu yere dönüyorum, kalabalığın içinde onu buluyorum, yüzü korkuyla kaskatı kesilmiş, bir şey diyecekmiş gibi bir ifadesi var. Onun benimle olduğunu bilmek beni rahatlatıyor ve Ezra’ya dönüyorum yeniden, “Ben burada durup yalan söyleyemem. Sen bu konuda rahat olabilirsin ama ben değilim.”

“Sen ne... Ne?” Gerçekten kafası karışmış görünüyor ve bir an onun için üzülüyorum.

Kültür bunların hepsini kameraya çekiyor ve Kaptan Kat en ön sırada otururken gülümsemesi kayboluyor, gözleri yana kayıyor, çoğu insan şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış şekilde seyrediyor, Ezra'nın omzu üzerinden Emme'nin fal taşı gibi açılmış gözlerini görünce neredeyse sendeliyorum.

Bu arada Kaptan Kat, bir hortlağınki gibi soluk gözlerle kalkıyor, ağzından birkaç kelime çıkarmak için kendiyile cebelleşiyor ama çok uzun sürmüyor, dönüyor ve kalabalığa sesleniyor. “Maalesef, gelinimiz heyecandan dolayı kötü bir an yaşıyor, bu sebeple yeminlerini biraz erteliyoruz. Lütfen onun bu tereddüdünü affedin, çoğumuzun hatırlayacağı gibi Birleşmelere adım atmak çok zorlayıcı olabiliyor.”

Daha bu sabah erkenden yapabileceğimiz tek şeyin bu durumu kabul etmek, bunu kabul edip yapmamız gerekeni yapmak, beraber olmak için bir plan yapana kadar sabırla beklemek olduğu konusunda anlaşmıştık ve ben Dom'un bana yapma dediği her şeyi yapıyorum, bize sadece acı ve sıkıntı getirir dediği her şeyi yapıyorum ve görünüşe bakılırsa o haklıymış.

Şu an, rahiplerin her pazar ayın için hazırlandıkları yandaki bu küçük odadayım; asılı cübbeler ve duvarda duran haç dışında klasik gri ofislerden biri. Jonah bir şey yapması gerektiğini anlayınca beni buraya getiriyor. Buraya ilk geldiğim anda o kadar şiddetli ve hızlı nefes alıp veriyorum ki doğru düzgün görememeye başlıyorum, Jonah elini koluma koyarak pat pat vuruyor, bana sinirlendiği öyle açık ki yüzüme bile bakmıyor.

“Başka şansım yoktu,” diyorum ona nefes alıp verirken.

Bana bakıyor. “Tamam Seren, madem böyle düşünüyorsun,” diyor bir adım çekilerek. Perdeyi hafifçe aralıyor ve dışarıda mırıldanan öfkeli kalabalığa bakıyor.

“Peki *sen* ne düşünüyorsun?” diye soruyorum midem bulanmaya başlarken.

İç geçiriyor ve bu aniden çok ürkütücü geliyor; Ezra’nın yapıp söylemeyeceği şeyler yapan ve söyleyen ikinci bir Ezra duruyor karşımda. “Bir konuda yeterince uzun süre mutluymuş gibi yaparsan sonunda mutlu olacağını düşünüyorum. Bu noktada biraz geç bir tavsiye oldu tabii, değil mi?”

Ona bakarken kulaklarımda bir dalgalanma oluyor ve sadece motorların sesini duyabiliyorum, kalan her şey sessizliğe bürünüyor, bu da ya birazdan bayılacağım ya da kusacağım demek oluyor. Mor perdelerin arasından Dom çıkıyor, sadece kısa bir an durup bir kez daha Jonah’a bakıyor ve sonra yanıma geliyor.

“Neden yaptın bunu?” Başımı ellerinin arasına alıyor, başparmakları çenemin üzerinde duruyor ve beni biraz sarsıyor. Öfke ve acıyla karışık bir biçimde o yumuşak dudakları büzüşmüş, kaşları çatılmış. “Bunu yapacağın konusunda anlaşmıştık. Neden böyle yaptın Seren?”

Ellerimi onun dirseğinin iç kısmına geçiriyorum ve bağıriyorum. “Çünkü içinde senin olmadığın bir hayat yaşamak istemiyorum. Bunu yeniden yapamam!”

Beni kendine çekiyor, içinden, göğsünden tenime gelen inlemeyi duyabiliyorum, dişleri ve dudakları alnımın kenarını ıslatıyor, başım hâlâ ellerinin arasında, değerli bir şeymiş gibi onu sıkıca tutuyor, beni öpüyor, gözyaşlarımı öpüyor, onun gözyaşlarıyla karışmaması için çabalıyor ama başaramıyor.

Bizim için geldiklerini biliyorum, burada olduklarını biliyorum, bu konuda yapabileceğimiz bir şey olmadığını biliyorum. Her zaman böyleydi.

Kaptan Kat perdelerin arasından girince bizi görüyor ve yüzünde dehşet ifadesiyle bir an geri çekiliyor sonra yeniden belli belirsiz bir havayla öne bir adım atıyor. Arkasından Ezra görünüyor, Dom'la ikimizi görüyor ve yüzünü elleri arasına alarak duvara yaslanıyor.

"Bu oyunu bu kurallarla oynamak istemiyorum," diyorum onlara. "Biriyle sırf benim için o uygun görüldü diye evlenmeyeceğim. Özellikle de sevdiğim bir adam değilse."

"Sevmek mi?" Bakışları benden Dom'a kayıyor. "Seren itiraf ettiğin şeyin ceza gerektiren bir suç olduğunun farkında mısın?"

"En azından biri bu yerde doğruları söylüyor!" diye bağıyorum Kaptan'a, Dom kollarımı tutup çekiştiriyor, çekiştirmesiyle buz kesmem bir oluyor ve aynı anda kadının tek kaşını kaldırışını izliyorum. Bu yüzden de cevaplamasını istediğim onca şey varken sadece, "Seninle evlenmem Ezra," diyorum ve ona baktığımda sanki ağzından çıkacak kelimeler söylenemeyecek kadar korkunçmuşçasına hafiften hırılıyor. Yanına gidiyorum, elini tutmaya çalışıyorum ama itiyor, ben de, "Gerçek aşkın nasıl olduğunu bilmeseydim yürürdü belki. İnsanların bunu neden yaptığını anlamıyorum demiyorum, anlıyorum ama gerçek şeylerin nasıl hissettirdiğini bir kere görünce her şey değişiveriyor, bir daha geri dönemiyorsun," diyorum.

"Bunu dinlemek zorunda değilsin Ezra," diyor Kaptan Kat ama o çoktan dönüp gidiyor ve Kaptan'a geriye bana ters ters bakıp onun peşinden gitmek kalıyor, giderken de

büyükbabamın yanından geçerek ona ciddi bir bakış atıyor.

“Seren,” diyor büyükbabam, kelime kendi içinde karanlığa verilen bir tür emir, böyle dile getirilmemesi gereken sihirli bir kelime gibi, gökten cehennem yağacağını habercisi sanki. Elini omzumda hissediyorum ve anında omzumu silkeleyerek elini çekiyorum.

“Hayır!”

“Seren Dr. Maddox’a gitmen gerekiyor. Hepimiz senin için endişeleniyoruz. İyi değilsin.”

“Hiçbir yere gitmiyor,” diyor Dom beni göğsüne, sadece kalp atışlarını duyabileceğim bir yere, orada kalıp asla ayrılmak istemediğim bir yere doğru çekerek.

“Teknisyen Suarez, ellerini torunumun üzerinden çek, yoksa derhal karşılık vermek zorunda kalacağım. Onun adına karar verme yetkiniz yok, ne şimdi ne de gelecekte.”

“Onun adına karar vermek istemiyorum!” diyor. “Onun karar vermek için bana ya da size ya da başka kimseye ihtiyacı yok. Hepimizden çok daha akıllı ve yetenekli. Burada ona ne yapması gerektiğini söylemeyen bir kişi varsa o da benim.”

“Yine de Ventura İletişim’in ve Avro-Amerikan Uzak Ajansları Filosu’nun kanunlarını çiğniyorsun. Hassas bir akıl sağlığı olan genç bir kızdan faydalandın...”

“Hassas bir akıl sağlığı olan mı? Tanıdığım en akıllı başında insan o!”

“Hassas bir akıl sağlığı olan genç bir kızdan faydalandın ve çiftleştirme programı görevine müdahale ettin. Önceki cezaların da göz önünde bulundurularak çok büyük ihtimalle rütbeni kaybedecek ve Islah’ta oturup dakikaları sayacaksın.”

İşte o zaman kendimi kaybediyorum, parmaklarımın arasından kayıp giden bir ip gibi kaybediyorum. Büyükbabama dönüyorum, gri gözleriyle son derece soğuk bir biçimde bana baktığını görüyorum.

“Sana her şeyi yerle bir edebileceğini düşündüren nedir? Seni kim Tanrı yaptı?” diye soruyorum düşündüğümünden daha sakın bir ses tonuyla ama on kat daha öfkeli.

Kaşlarını çatıyor. “Seren Tanrı olmak gibi bir hezeyan içinde değilim ama Ventura’nın Güvenlik Şefi olarak diğer ekip üyelerini tehlikeye soktuğuna inandığım biri kanunları çiğniyorsa onu tutuklama yetkim var. Senin de bildiğin üzere senin büyükbabanım ve iyiliğinden sorumluyum. Ve sen iyi değilsin, tedavi olman gerekiyor. Dr. Maddox içeri gelin lütfen.”

Doktor içeri geliyor, doktor önlüğü, çatılmış kaşları, biri mozaik yapmış gibi her zamankinden daha kare ve düzgün kesilmiş sakalıyla büyükbabamın gölgesinden yürüyerek çıkıyor. “Benimle gel Seren, seni güvende tutabilirim.”

“Ben güvendedeyim!” Dev bir dalgaya yakalanan bir tek nedeymişim gibi kollarımı Dom’a sararak bağıriyorum. “Bizi rahat bırakın! Dom kendimi yanında güvende hissettiğim tek kişi.”

Büyükbabam yana kayıyor ve beş Güvenlik görevlisi içeri giriyor; buz taneleri gibi parlayan metal parçalarla donatılmış simsiyah üniformalarıyla her zaman olduğundan daha kötü görünüyorlar. Artık tamamen yıkılıyorum ama o anda babamın yüzünü görüyorum, kapının girişinde durmuş benden uzak bir noktaya, yere bakıyor.

“Baba?” diyorum rica edercesine, irkiliyor, bir an bana

bakıyor sonra başını çeviriyor.

Güvenlik görevlisi Dom'u kolundan tutuyor, onları durdurmak ve onlarla mücadele etmek üzere harekete geçiyorum ama Dom, "*Amor*, yapma, sorun yok," diyor.

Başını kollarımın arasına alıyorum, kendime doğru çekiyorum, onu benden uzaklaştırırlarken onu öpüyorum, "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Endişelenme. Seni seviyorum. Ne diyorlarsa onu yap lütfen," diyor.

Gözüm gözünde orada öylece kalakalıyorum, kalan her şey bulanıklaşıyor; o gidiyor, bense ağlamamı durdurabilecekmişim gibi yumruğumu dudaklarıma bastırıyorum, Dom'un az önce durduğu yerde şimdi büyükbabam duruyor. Onu bir şey demek üzereymiş gibi görünce çılgınlığı basıyorum, "Sakın benimle konuşayım deme!" O da konuşmuyor. "Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum. Asla."

Bunu neden yaptığımı merak ediyorsunuzdur muhtemelen, neden her şeyi daha da kötü hale getirdiğimi. Gerçek şu ki bilmiyorum, belki de bu sabah uyandığımda bütün bu sefil hayatımın ve içindekilerin hiçbir zaman bana ait olmadığını gördüm; her zaman başkasına ait olduğunu, bundan sonra da öyle olacağını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını. Kendimi yok etmekten başka.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sevgili Dom,

Buraya yanıma gelmene izin vermeyecekler, tüm yaptığım beklemek. Senin yanında olmadığım zamanlar tek yaptığım seni görmeyi beklemek oluyor, bu seninle tanıştığımız andan beri böyle. Ama şimdi, burada çok daha güç, bana gelemeyeceğini biliyorum. Artık her şey daha zor.

Sana daha önce o kadar güçlü olmadığımı söylemiştim. Bu, kendi hakkımda bildiğim şeylerden biri, bununla yaşamayı ve bunu kabullenmeyi öğrendim. İtiraf edeyim, beni buraya koyacaklarını, burada tutacaklarını ve seni görmeme izin vermeyeceklerini söylediklerinde çileden çıktım. Başına gelene kadar böyle bir durumda nasıl hissedeceğini bilemiyor insan. Bir hayvan gibi kafese kapatıldığını bilmek seni böyle davranışlara itiyor.

Ama işte buradayım, nasıl konuşulduğunu unuttum, biraz daha böyle devam edersem kim olduğumu da unutacağım ve yeni bir şey olmaya başlayacağım. Böylece hiç tanımadığım bir insan olup çıkacağım. Uyumayan biri, uykusuzluğun metalik sarmallarında yaralanan biri. Böy-

le böyle ta ki sendeki yokluğunu fark edene kadar geceleri uyumanın oksijen kadar gerekli olduğunu anlıyorsun. Beni burada tuttukları için, beni senden uzak tuttukları için çok öfkeliyim ve bir o kadar da suçlu hissediyorum. Çünkü bütün bunlara sebep olan bendim değil mi? Yani olanlar için suçlanacak biri varsa o da benim, işte uyumam gereken zamanlarda soluk almadan yattığım yerde dönüp dururken bunları düşünüyorum. Dönüp dönüyorum ve öyle sıkışıyorum ki artık nefes alamıyorum, üşüyor muyum terliyor muyum bilmiyorum artık, yorgun olmanın nasıl hissettirdiğini bile hatırlayamıyorum.

Islah'ın iki bölümü olduğunu biliyorsundur herhalde, biri erkekler, biri kadınlar için. Ve her biri deliler ve suçlular olarak ikiye ayrılıyor. Tabii onlar böyle demiyorlar. Akıl sağlığı ve Islahhane diyorlar ama hepimiz aslında ne demek olduklarını biliyoruz işte.

Odamı Beth adında bir kadınla paylaşıyorum; kocası bir şekilde ölmüş, kendisi de canlı bir bebek dünyaya getirmeyi başarmış, daha önce üç tanesi ölmüş çünkü. Yani burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, gösteri devam etmeli. Ölüm gibi bir şeyin o değerli çiftleştirme programlarına zarar vermesine müsaade etmezler. O son bebeğin de hayatta kalması çok ironik. Kadın öyle dağılmış ki oğlunu sevemiyor, tutmaya bile katlanamıyor. Herkes onun neden depresyonda olduğunu merak ediyor ama gel gör ki roket bilimi değil bu, çok korkunç bir hayatı olmuş.

Dinlenme odasının bir yanında şu iki yönlü aynalardan var, sanırım diğer tarafında sürekli bir hemşire bulunuyor ve muhtemelen de en çok kafasının iki yanındaki saçları kazınmış, kolları dövmele Ronaldo adlı şu adam

duruyor. Orada dursun ki beynimizi duvarlara falan vurup parçalamayalım diye kontrol edebilsin, değil mi? Öyle şeyler yaptığımız da yok zaten. Onun yerine hastane gü-rültülerini dinliyoruz: Kapıların açılma sesleri, çığlıklar, nöbet değiştiren hemşirelerin konuşmaları insanı sanki başka dünyada hissettiriyor.

Sekiz saatte bir Ronaldo ya da başka biri gelip yaşı-yor muyuz diye bakıyor, tansiyonumuzu ölçüyor, ateşimize bakıyor, ilaçları yutturup mantıklı beyinlerimizi hapsedip bizi sersemlemiş bir uyuşuklukla baş başa bırakıyor. Bu yetmiyormuş gibi bir de ilk oturumda gelip spor ayakkabılarımı giymemi ve koşturmanı istiyor. Yani ben de yapıyorum, çünkü yanımda o bile olsa koşmak buradan çıkmak demek oluyor; terli dirseği yol boyu benimkine değe değe koşuyoruz, nefesinin düzensizliğini duyabiliyorum ve koşuda milyonlarca defa gördüğüm insanlar benden hastalık kapacaklarmış gibi aramızda ufak bir mesafe koyuyorlar. Ama sen de biliyorsun birden Seyir'de ve Ana Geçit'te olmak lüks gibi geliyor, ben de koşuyorum işte, koşmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Sen de benim bulunduğum durumda olsan tıpkı uçmak gibi her şeyden çok daha doğal hissedersin ve bu, zihnimin içine kapanmayı ve kendini tüketmeyi durdurduğu tek zaman.

Bana daha en başından beni görmene izin vermeyeceklerini söylemişlerdi, çok endişeleniyorum ve seni düşünüyorum. Tek yaptığın hayatını yaşamakken, kendin olmakken, bana âşık olmakken bu suçlamalarla karşı karşıya kalınca ne hissettiğini merak ediyorum.

Ben izliyorlar; beni izlemeye devam ediyorlar. Duş alırken Ronaldo kapının yanında dikiliyor. Saat kaç olursa

*olsun uyandığımda battaniyeleri göğsüme çekerek onları senin kolların olduğuna, derin bir rüyada olduğuma inan-
dırıyorum kendimi, kameranın açısının değiştiğini duyu-
yorum, beni hemşire odasındaki ekranlardan seyrettikleri-
ni biliyorum.*

*Bir sabah Pan geliyor ve ben Deborah'yı dizlerimin üze-
rinde tutarken dinlenme odasında oturuyoruz. Benden
konuşmamı istiyor ama ne konuşmam gerektiği konusun-
da onun da bir önerisi olmayınca ben de konuşmuyorum.
Deborah'ya öyle uzun uzun, öyle derinden bakıyorum ki
muhtemelen dışarıdan bakıldığında tuhaf görünüyordur
ama onu çok merak ediyorum, nasıl büyüyeceğini, deli olup
olmayacağını.*

*Babam geliyor ve sadece oturuyor, yanıma oturuyor ve
zayıfladığımı söylüyor. Bundan başka da bir şey olmuyor,
sadece o sırada görevli olan diğer hemşire Sandra o gittik-
ten sonra gelerek babamın ne kadar tatlı bir adam olduğunu
söyleyip duruyor; muhtemelen insanların babam hakkında
söyleyeceği türden bir şey bu. Ben de kendimi bunu ciddi
ciddi düşünürken buluyorum, böyle düşününce de hayatım
için elimde ne yaptığımı gösterecek hiçbir şey olmuyor.*

*Büyükbabam gelmiyor. İstenmediğini bildiği yere gel-
meyen türde bir adamdır.*

*Mariana da gelmiyor, sanırım olanlar için beni suçlu-
yor, benim gibi o da bana kızgın.*

*Her neyse, bak, artık birinin gelip beni gözaltlarımda-
ki siyah torbalarla, ölü, hareketsiz, katı, mumla kaplı gibi
ve soluk bir ölüm maskesini andıran kireç gibi yüzüm ve
cildimle görmesini istediğimden bile emin olmamaya baş-
lıyorum.*

Yemek yemiyorum, daha birkaç hafta geçmesine rağmen erimeye başlıyorum, bu dünyada gitgide daha az yer kaplamaya başlıyorum. Burada, uzayın derinliklerinde yıldızların arasından sürüklenirken geminin diplerinde bir yerde kapana kısılmış bir şekilde mi öleceğim diye merak etmeye bile başlıyorum. Beni senden koparmalarının beni oksijenim kesilmiş gibi öldürdüğünü görmüyorlar mı?

Daha önce bu şekilde hissettiğimi hatırladığım ilk şeyin vücudun ve tenin olduğunu, kokunun şu ana kadar beni yatıştıran ilk koku, kalp atışının beni evimde hissettiren ilk ses olduğunu sana daha önce hiç söylemedim sanırım. Benim için uygun görülmedin ama her bir hücren benim için yazılmış. Bu da bize zaten bildiğimiz bir şeyi kanıtlıyor; bazı şeylerin laboratuvarda yapılamadığını.

Ben de kaçabilmenin yollarını düşünerek zaman geçiriyorum. Ama endişelenme çünkü bu defa her şey farklı. Seni tanıdığımdan beri önceden düşündüğüm şekilde, annemin yaptığı şekilde, kaçmayı düşünmüyorum. Onun yerine buradan çıkmanın, sana kavuşmanın yollarının, sana gelebileceğim bir yol bulmanın hayallerini kuruyorum aşkım.

*O yüzden bekle beni,
Tüm sevgimle,
Seren*

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kâbus gibi. Bu sabah hiç uyanmamışım gibi, hâlâ öfkeli hayaletlerin başına üşüştüğü şu korkunç, terletici sabah rüyalarını görüyorum. Ronaldo bana ziyaret saati olduğunu ama ziyaretçilerimin bugün odama geleceğini söylemeye geldiğinde aynen böyle hissediyorum işte. Sonra Beth'i alıp dinlenme odasına götürüyor. Bu odada gerçekten yalnız kaldığım ilk anlardan biri; biraz tuhaf geliyor açıkçası. Daha yeni giydim üstümü ve giyinirken kalçamın ve bacaklarımın ne kadar zayıfladığını fark ettim. İşgalci bir ordu gibi gelerek soğuk hava dalgasıyla etrafımı sarıyorlar, tepemde yükseliyorlar ve beni öyle korkutuyorlar ki olduğum yere sinip elimle başımı korurken kim olduklarını anlıyorum.

Kaptan Kat, Ezra ve büyükbabam.

Büyükbabam yatakta yanıma oturuyor, diğer ikisi de duvara monteli çelik banka oturuyorlar ama oturlurlarken hiçbiri kısa bir süre yüzüme bakmıyor. Kaptan Kat duvarlara bakıyor, büyükbabam yere bakıyor, Ezra da boynunu eğmiş dizlerinin arasında döndürdüğü ellerine bakıyor.

“Nasılsın Seren?” diye soruyor Kaptan Kat, hâlâ bana bakmıyor ve elbette cevap vermiyorum, suratımı asarak öylece oturuyorum ve titrememeye gayret ediyorum.

Büyükbabam iç çekiyor. “Seren, buraya bir çözüm bulmaya, herkes için iyi olacak bazı şeyleri halletmeye geldik.”

“Hayır, gelmediniz,” diyorum başımı iki yana sallayarak. “Onun için gelmediğinizi biliyorum.”

Kaptan Kat melodik bir tonla iç geçiriyor. “Seren gerçekten mi? Neden işleri her zaman bu kadar zorlaştırıyorsun? Sen ve Ezra birbirinize aitsiniz. Hastalığın buna engel teşkil etmiyor.”

Büyükbabama bakıyorum. “Herhangi biriniz ağzımdan çıkanları dinledi mi acaba? Hiç dinledi mi?”

Büyükbabam şapkasını çıkarıp eline alıyor ve iç geçiriyor. “Bu işi çözecek bir yol bulmamız için toplumumuzun kurallarıyla çalışmamız gerekiyor.”

Kalkıyorum, elimde değil. “Böyle konuşmayı kes artık. Bu saçmalıklardan bahsedeceksen seninle konuşmak istemiyorum.”

Kaptan Kat de ayağa kalkıyor, kalkarken de üzerime üzerime çöküyor. “Sana oturmanı ve bu konuda veya bahsedeceğin herhangi bir konuda senden daha fazla bilen insanları dinlemenı öneririm.”

“Önemli konular hariç olsa gerek,” diyorum ona ve gözlerimi öyle bir dikip bakıyorum ki gözlerim yanıyor.

Ezra duvara yaslanarak burnunu ovuşturuyor. “Size bunun boşuna olacağını söylemiştim.”

“Ezra bu konuda sen de suçsuz sayılmazsın,” diyor annesi. “İkinizin oturup beraber olmanın bir yolunu bulmanız, görevinizin ne olduğunu, nereye bağlı olduğunuzu ve bun-

lara uygun davranmanız gerektiğini anlamanız gerekiyor.”

“Balıkçıyla yatan ben değilim.”

Kaptan Kat neşeyle kahkaha atarak yeniden yerine oturuyor. “Ah büyü biraz, onun bu konuyla kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Konu dışı. Yakında hiçbirimiz için bir sorun teşkil etmeyecek.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye soruyorum. “Ne demek bu?”

Kaptan Kat gözlerini bana çeviriyor. “Yaşamımızı devam ettirmemiz için koyulan kurallara riayet etmeyerek görevi tehlikeye sokan birinin gerçekten bunun bir parçası olabileceğini mi düşünüyordun? Olduğumuz her şeyi, yarattığımız her şeyi yıkmayı isteyen birini hoş görme lüksümüz yok.”

“Dom hiçbir şeyi yıkmaya çalışmadı. O... ona ne yaptınız?” Yüksekten düşen bir şey gibi acı verici ve durdurulamaz bir şekilde gitgide panikliyorum. Titremeye başlıyorum, öyle şiddetli titriyorum ki dişlerim birbirine vuruyor. Büyükbabam bileklerimden tutmuş olmasa üzerine yürüyüp boğazına yapışacağım. “Bana onun nerede olduğunu söyleyin.”

“Bu kadar çocukça davranma,” diyor. “Hasta olduğunu biliyorum ama kendini utandırıyorsun.”

“Söyle!”

“Ne önemi var ki? Önemli biri değil o.”

“Kaptan Lomax, ısrar etmeliyim ki...” diyor büyükbabam.

“Neye ısrar etmelisiniz?” diyor tıslayarak.

Büyükbabama dönüp siyah üniformasının önünü çekerek bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum ama başarisiz

oluyorum. “Lütfen, büyükbaba lütfen, bana onun iyi olduğunu söyle. Ona bir şey olmasına izin verme. Lütfen, lütfen.”

“Teknisyen Suarez kısıtlı erişim emriyle kefalette.”

“Bu ne demek?”

“Ayak bileğine elektronik bir kelepçe takıldı, Huxley-3’ün yörüngesinden çıkar çıkmaz yapılacak duruşmasından önce Batı’yı terk etmeye çalışırsa bizi uyaracak. Bu bir ÇP (Çiftleştirme Programı) ihlali, geçmişe dönük suçlarını göz önüne alınca büyük ihtimalle İslah’ta hapis yatacak.”

“Ama ne... O yanlış bir şey yapmadı ki! Benim suçumdu, hepsi. Benim suçum.”

“Sen hastasın. Hastasın ve on altı yaşındasın. Bundan sorumlu tutulamazsın.” Büyükbabam yüzüm yerine yere bakıyor.

Kaptan Kat iç geçiriyor. “Devam edebilir miyiz?”

“Evet devam edelim. Kurallara bağlı kalalım.” Büyükbabam üzerine yorgunluk çökmüşçesine yanağını ovuşturuyor. “Buraya bir plan yapmaya geldik. Herkesin iyiliğine olabilecek bir plan. Seren, iyileşmek ve uzlaşmaya varmak için burada ne kadar kalman gerekiyorsa o kadar kalacaksın.”

“İyi de bende bir sorun yoksa beni burada tutamazsınız.”

Hepsi, tıpkı geldikleri anda yaptıkları gibi sağa sola bakıyorlar bir bana bakmıyorlar.

“Durum şu ki Seren,” diye başlıyor büyükbabam elini uzatıp birkaç kere hafifçe vuruyor elime, çekiyorum kendimi. “İşin aslı seni bırakamayız. Bazı şeyler... Yerli yerine oturana kadar bırakamayız.”

“Yerli yerine oturana kadar mı?”

“Sen... Burada... Güvende olduğun bu yerde kalacaksın... Ta ki evlenene, hatalarını fark edene ve görevine başlamaya hazır olana kadar. Topluluğumuzun bir üyesi olarak sorumluluklarını yerine getirmen için.”

Ona bakıyorum, geri çekildiğimi hissediyorum, Kaptan Kat’e ve Ezra’ya homurtuyla dönerken yüzümü buruşturuyorum. “Burada hiçbir seçeneğim yok yani öyle mi?” Ezra bana bakmayınca bağıriyorum, “*Öyle mi?*”

Sonunda baktığında solgun görünüyor, çökmüş gözlerle, “Sence benim seçeneğim var mı?” diye cevaplıyor.

Söyleyecek çok fazla şey olmayınca hepimiz uzun süren bir sessizlik içinde nefes alıp vererek öylece oturuyoruz.

“Benim için kolay mıydı sanıyorsun? Hepimiz için?” diyor Kaptan Kat, bakışları daha önce hiç görmediğim kadar mesafeli. “Kiminle eşleştiğini öğreniyorsun ve bundan olabildiğince keyif almaya çalışıyorsun. Ben de Marshall’la birleştirildiğimden mutlu degıldim.”

Ezra duruşunu değıştiriyor.

“Üzgünüm tatlım,” diyor annesi. “Ama doğru.” Omuz silkiyor. “Doğru. Uzun bir süre zordu. Ama halkıma, kültürüme, Ventura’daki yerime inanıyordum. Sonra Marshall’ı kaybettim, ben...” Bir anlığına başını eğiyor, sonra tekrar kaldırıyor, saçlarını savuruyor. “Gel gör ki on bir yıllık bir beraberliğin ardından şimdi onu özlüyorum. Tahmin ettiğimden çok daha fazla özledim, hâlâ da özlüyorum.”

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bu tuhaf an boyunca insan oluyor, gerçek bir insan oluyor. Birkaç saniye sonra bunların hepsinin onun oyununun bir parçası,

tiyatrosunun, sayesinde hayatını devam ettirmeyi başardığı tiyatrosunun bir parçası olduğunu anlıyorum.

“Yapamam,” diyorum, hepsi aynı anda bana bakıyor. “Senin gibi olamam. Üzgünüm, ben... Yapamam.”

Bana bakıyor, ona bakarken beni izliyor. “Bana Gracie’yi hatırlatıyorsun.” Bana bakışları öyle yoğun ki neredeyse başımı çevireceğim ama sadece derin bir nefes alıyorum. O da ayağa kalkıyor ve o uzun boyuyla başını eğerek yukarıdan bana bakıyor. “Ama iyi bir şekilde değil,” diye ekliyor. Konuşmaya duygusuzca devam ediyor, böyle elinde bir liste var da odanın içinde turlarken yaptıklarının üzerini çiziyor sanki. “Önünde iki seçenek var Seren. Ya işbirliği yaparsın ve daha iyi bir hayatın olur. Ya da yapmazsın ve elinde hiçbir seçeneğin kalmayana dek özgürlüğünün son demlerini yaşarsın. Bunun nasıl olacağına karar verecek olan sensin ama esas olarak nasıl sonuçlanacağına karar veren değil tabi. Öyle ya da böyle sonunda Ezra ile evleneceksin ve onun çocuklarını doğuracaksın. Bunu ya kendi isteğinle yaparsın ya da başka yollarla, bu değiştirilemez, hep de öyle olacak. Haydi tatlım, gidiyoruz.”

Ezra ilk başta hareket etmiyor, parmakları saçlarının arasında öne doğru eğilmiş duruyor. Annesi kapıyı açmadan bir kez daha ona bakıyor ve dönüp çıkıyor. Ancak ondan sonra Ezra başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı olmuş; hiçbir şey söylemiyor ama aramızda çok fazla şey oluyor ve hiçbiri de iyi şeyler değil. O da girdince arkalarından kayarak kapanan kapıya bakakalıyorum ve içimde karşı koyulamaz şekilde yükselen bir şey hissediyorum. Büyükbabam nereden bildi diye sormayın ama odanın diğer ucundaki metal çöp kovasını alıp tam

zamanında önüme koyuyor ve sıcak, ekşi bir kusmukla dolduruyorum kovayı, en sonda da ince sarı bir salya çıkararak öksürüyorum.

Dizlerimi göğsüme çekerek duvara dönüp titrerken onun iç çektiğini duyuyorum, gitmeye hazırlanarak kıpırdanıyor.

“Seren, işler böyle yürüyor. Farklı olamayacağını biliyorsun. Sağı solu tekmeleyip canını acıttığın tek kişi yine kendin oluyorsun.”

“Sana klişelerin işe yaradığını her kim söylemişse yanlışmış.” Karnım düğüm düğüm bir şekilde gözlerimden yaşlar gelerek öksürmeye devam ederken tükürükler saçarak konuşuyorum.

“Seren, sen... Acaba hiç bana kulak verip tavsiyelerime uyma ihtimalin var mı? Ventura’nın Güvenlik Şefi olarak değil, seni seven büyükbaban olarak?”

Cevap vermiyorum, nasıl olsa devam ediyor. “Hayatın bazen adaletsiz göründüğünü biliyorum ama her şeyin bir sebebi var. Altmış bir yaşındayım. Senden çok daha fazlasını gördüm geçirdim ve bu zamanın çoğunda görevim hepimizi güvende tutmak, yaşam tarzımızı muhafaza etmek, değer verdiğimiz şeyleri korumaktı. Vermek zorunda kaldığım kararlardan, yapmak zorunda olduğum şeylerden... Memnun olmadığım zamanlar oldu ama yine de yaptım. Bu şekilde, planlı aile birimleri içinde yaşamak bu görevin temel taşı. Önemi yadsınamaz. Yine de hepimiz hâlâ...” diyerek derin bir nefes alıyor ve devam ediyor. “...insanız. Bu sebeple de yok saymamızın zor olduğunu gördüğümüz... Güdülerimiz var. Sen ilk değilsin ve üzülerek söylüyorum ki son da olmayacaksın. Ama inan

bana bu güdülerinin peşinden gidenlerin başına iyi şeyler geldiğini görmüş değilim. Şunu demek istiyorum Seren, şu an dönüp Teknisyen Suarez’le birlikte içinde bulunduğun duruma bir bak. Değdi mi sence?”

Çığlık atmak istiyorum. Çığlık atmak, çığlık atmak, hiç durmadan çığlık atmak istiyorum. Ona burada olmanızın tek sebebinin o ve onun kuralları yüzünden, bu yer ve buranın gerçek ve doğru olan hiçbir şeye itibar etmemesi yüzünden, seçimlerimiz ve özgürlüğümüz olmaması yüzünden olduğunu, onun görev dediğine benim kölelik dediğimi söylemek istiyorum. Ona elbette değdi demek istiyorum.

Ama söylemiyorum. Dönüp ona bakmıyorum bile. Gitmeden önce bir süre orada öylece ayakta durup yere baktığını biliyorum, hatta bu o kadar uzun sürüyor ki neredeyse yüzüne bakacak oluyorum ama yapmıyorum. Bilerek yapmıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Birkaç gün sonra Ronaldo beni dinlenme odasına getiriyor, o sırada Dr. Mad Beth'i Noel süslerini tamir etmeye zorluyor ve onunla öyle yüksek sesle konuşuyor ki kız ırkılarak geri çekiliyor, ben de araya girip, "Beth depresyonda Dr Mad, sağır değil," diyorum.

"Ah Seren," diye iç çekiyor. "Bakıyorum da eski halinde dönmüşsün."

"Rahatsız edici ve iğneleyici demek istiyorsunuz herhalde."

Başını kaldırıyor. "Senin mizah anlayışını hep sevmişimdir biliyorsun," diyor ki bariz yalan, ben de bir şey demeden yüzümü ekşitiyorum. "Hemşire Benitez size bugünkü etkinlikleri açıkladı mı?"

"Ne etkinliği?" diyorum koyun gibi süklüm püklüm görünen Ronaldo'ya bakarak.

"Sorun yok," diyor Dr. Mad. "Endişe edecek bir şey yok. Ben sana öfkeni yönetmekte ve süreç boyunca en az sıkıntı çıkaracak şekilde yönlendirmende yardımcı olacağım. Şimdi buraya, yanıma otur da konuşalım." Banka oturu-

yor, benim de oturmam için eliyle metale çın çın vuruyor.

“Ne süreci?” diyorum oturmadan.

Çın çın.

“Ne süreci?” diyorum sesimin yükseldiğini duysam bile.

Dr. Mad iç geçiriyor ve dalgın dalgın keskin kesimli sakalının kenarını kaşıyor. Üniforması içinde komik görünen gürühtan kendisi. Dünya’da gördüklerime ve psikiyatrların orada giydikleri türdeki kıyafetlere dayanarak onların giydiklerinden giyse kesinlikle çok daha mantıklı olurdu. Ellerini önünde birleştiriyor ve bana şu bildiğim bakışından atıyor. Hayal kırıklığı. Bu bakışı çok kullanıyor.

“Anladığım kadarıyla yakın zamanda yatıştırılman gerekmiş?”

Cevap vereceğim diye yüzümü inceliyor ama herhangi bir cevap alamayınca, başını sallıyor.

“Buna yeniden başvuracağımı düşünmek istemezdim. Bugün işbirliği yapacağını umuyorum.”

Tanrım üzerine atlayıp yakasına yapışmak istiyorum. “O zaman bana neden bahsettiğini söyle!”

“Güvenlik ofisine çağrıldın. Çiftleştirme Programı İhlali konusunda yazılı ve sözlü ifade vereceksin.”

O zaman oturuyorum işte. Sertçe. Hoş, onun yanı yeri-ne iki metre kadar uzağına oturuyorum.

Önce bir süre beni seyrediyor sonra konuşuyor, “Avukatın olarak yanında bulunacağım.”

“Avukat her ne demek ise avukatım falan olmanı istemiyorum.”

Doktor yavaşça başını iki yana sallıyor. “Seren istiyorsan mücadele edebilirsin ama bensiz katılmanı kabul etmeleri demek tam bir duruşma sürecinden geçeceksin

demek. Durum öyle olunca da kendini ıslahevinde bulabilirsin.” Başıyla bölümün diğer tarafını işaret ediyor. Bulduğumuz duvarın ötesinde ama ara sıra sesler duyamayacağımız kadar da uzak değil. Daha çok parçalama sesleri, bazen de çığlıklar. “Bütün içtenliğimle böyle bir sonla karşılaşmamı ümit ederim,” diyor.

“Davada kim var?” Gözlerimi ayaklarımdan çekemiyorum bir türlü.

“Merak ettiğin buysa Şef Sherbakov değil. Kendini çıkar çatışmalarından çekti.”

Başımı sallıyorum, gitgide yavaşlıyorum ve duruyorum sonra ona başımı ona çeviriyorum. “Pekâlâ, ne zaman gidiyoruz?”

İlk oturumun ortasında olduğumuzdan etrafta pek insan yok ve bir sebeple bu boşluk dengemi altüst ediyor, sanki olağan zaman çizgisinden çıkıp alternatif bir gerçekliğe geçiyorum. İnsanlar benden kaçıyormuş, köşelere saklanıyormuş gibi hissediyorum ama Dr. Mad paranoyaklaştığımı söylüyor, büyük ihtimalle haklı ama yine de...

“Dur,” diyorum yukarıya çıkan taşıyıcılardayken. “Ne için ifade vereceğim? Kimin davası için? Benim mi yoksa?..” Dom’un adını bile söylemeye cüret etmiyorum.

“Neden?” Adam kaşlarını yay gibi kaldırıyor. “Vereceğin cevapları mı etkileyecek?”

Duruyorum. “Yani ben...” Omuz silkiyorum.

Dr. Mad gerçekten kısa biri o yüzden elini omzuma koyduğunda yüzü ciddi anlamda yakınımı geliyor. “Serren gerçeği söylemen gerekiyor. Yalan söylediğin ortaya çıkarsa üstesinden gelemeyeceğin sorunlara neden olursun. Başkalarını geçtim, en azından kendini düşünmeli-

sin. Lütfen bana bunu anladığımı söyle.”

Cevap vermiyorum ama nabzımın beynimde attığını hissediyorum.

Taşıyıcıdan iner inmez doğruca Güvenlik İstasyonu’nun kapısına gidiyoruz. Nereden biliyorum? Çünkü daha önce büyükbabamla birlikte burada bulunmuştum; öndeki ofis meydanı tam yukarıdan görüyor ve camın önündeki masada her kim oturursa oradan öyle bön bön her şeyi seyrederek ve olursa dövüşmek, içkiyi fazla kaçırarak, yanlış insana âşık olmak gibi yapmaman gereken şeyler yapman durumunda seni yakalayiverirler. Eliyle dirseğimi tutarken Dr. Mad’in önünden içeri giriyorum ve o, masa başına gidip oradaki adamla aşırı sessiz bir şekilde konuşurken ben doğruca cama yürüyorum. Onu tanıyacağımı biliyordum, büyükbabam sayesinde birçoğunu tanıyorum ama şu an tuhaf bakışlardan bir türlü kaçamıyorum. Meydanda hayat her zaman olduğu gibi devam ediyor. Şu saatte aşağıda çok kişi yok, haliyle açık olan ekranlar genellikle boş masalara, sandalyelere oynuyor. Sadece Eğitim öncesi yaşındaki bebekleriyle gülümseyen gruplar halinde birkaç anne var ve bebekleriye etraflarında öyle dolanıyorlar. Annelerin arasında duran Pan’ı daha yeni fark ediyorum, saçını örgü yaparak tepesinde toplamış, üniformasının bir omzu açık, Deborah’yı emziriyor. Yüzünü yandan görüyorum, biriyle konuşuyor, gülüyor. Açıklayamıyorum ama o anda ihanete uğramış gibi hissediyorum hatta o kadar ki başımı çeviriyorum.

İstasyonun ana bölümüne giden kapıdan geçiyoruz ve içerideki Güvenlik görevlisi adam elimi sıkıyor.

“Yardımcı Teknisyen Seren Hemple değil mi? Ben Gü-

venlik Memuru Elijah Bradman. Bu davayla ben ilgileniyorum.”

Ona bakıyorum, tabii ki tanışıyoruz, büyükbabamın evinde olabilir ama o tanışmamışız gibi davranınca ben de öyle davranıyorum. Ayrıca Mariana’nın hayat arkadaşının ağabeyi olduğundan eminim ve belki de hatta muhtemelen Annelise’in partisinde vardı. Bu sebeple ona cevap vermiyorum ama sorgu odasına giderken ana istasyon bölgesinde bir dolu parazitli güvenlik kamerası arasından geçerken fena halde panikliyorum. Sonra, adam yirmili yaşlarının sonunda görüldüğünden ve böyle insanlar o tarz yerlerdeki partilere gitmediğinden beni görmesinin pek de mümkün olmadığı konusunda kendimi ikna etmeyi başarıyorum.

Sorgu odası dedikleri, dar metal bir masa etrafında karşılıklı duran yere monteli sandalyelerin olduğu gülünç küçük bir kabinden başka bir şey değilmiş. Masanın üzerinde metal bardaklarda su duruyor. Dr. Mad ve ben masanın bir tarafına, Elijah diğer tarafına geçiyor.

Konuşmaya başlamadan önce el terminalini masaya koyuyor ve kayıt için ayarlıyor, sonra hangi gün ve saatte, kimlerle görüşüldüğünü belirten bir giriş yapıyor ve bacaklarım masanın altında ciddi anlamda titremeye başlıyor. Bunu saklamak amacıyla bacaklarımı aşağı yukarı sallamaya başlıyorum.

Elijah girişi bitirdikten sonra o siyah gözleriyle uzun bir süre kılını kıpırdatmadan bana bakıyor. “Şu an bir avukatın var ve istediğin zaman senin adına konuşmasını isteyebilirsin ama Seren senden tek istediğim bana doğruları söylemen tamam mı?”

Başımı sallıyorum.

“Tamam.” Duvara gömülü bir ekrana dokunuyor ve her birine farklı numaralar verilmiş “Hemple-Suarez Çiftleştirme Programı İhlali Dosyası Kanıtları” etiketli bir dolu farklı dosya açılıyor; o kadar çok var ki boğazım sıkılıyor sanki. “Bunlar, Üretim’in Çiftlik ve Su Ürünleri bölümünde çalışan on sekiz yıl beş ay yaşında olan Teknisyen Domingo Suarez ile karıştığınız iddia edilen uygunsuz durumlar. Bu, Sınıf 3 ÇPI ile devam ediyor ve iki yıla kadar hapis cezası hükmediliyor. Suçlamaların bu şekilde olduğunu göz önüne alarak birkaç sorumu cevaplandırmak ister misin?”

İstemem elbette ama ağzımı açamadığımdan başımla onaylıyorum.

“Teknisyen Domingo Suarez ile ilk nerede tanıştınız?”

“Biz...” Sesim çıkmıyor, öksürüyorum ve yeniden başlıyorum. “Biz birbirimizi kısmen Eğitim’den tanıyordumuz. O benden üst nesilde...” Omuz silkiyorum. “Ben tam hatırlamıyorum ama o hatırlıyor. Ablamın on altıncı yaş günü partisinde konuştuğumuzu söylüyor.”

Söylediklerim havada asılı kalıyor. Elijah bir an beni incelerken kafama dank ediyor. Neden böyle söyledim ki? İçimden alevler yükseliyor, Güneş’in yüzeyinden daha sıcak hissediyorum. Tanrım!

“Burada herkes birbirini tanıyor!” diye atlıyorum. “Yani tam olmasa da bir şekilde tanıyor. Burası bir uzay gemisi, ne kadar anonim kalabilirsin ki?” Kahkaha atıyorum, sonra bir bakıyorum benden başka kimse gülmüyor.

Dr. Mad seğiren bacağımanın üstündeki elime hafifçe pat pat vuruyor. “Sorun yok Seren,” diyor. “Sakin ol ve

soruları cevapla. Senden tek istediğimiz bu.”

“Teknisyen Domingo Suarez ile daha yakın zamanda hiç sohbetiniz oldu mu?” Elijah kaşının birini kaldırıyor.

Bir an kalakalıyorum. “Sohbet mi? Nasıl yani? ‘Selam nasılsın? Affedersin acaba benimle sohbet edecek zamanın var mıydı?’ gibi mi?”

Elijah kelimenin tam anlamıyla hareketsiz duruyor ve bana bakıyor. Sonra, “Pekâlâ, sana farklı bir soru sorayım o zaman. Teknisyen Suarez’le olan ilişkinizi nasıl tanımlarsın?”

Daha sert tavırlarla omzumu aşağı yukarı sallıyorum. “Yani, sanırım arkadaşız. Onu öyle ara sıra görüyorum.”

“Son on iki hafta içinde onunla yan yana bulunduğun zamanları kısaca anlatabilir misin?”

“Bakın.” Gülüyorum. “Hafızam o kadar da iyi değildir. Onu birkaç yerde gördüm, birkaç partide olabilir. Kuze-niyle beraber çalışıyorum. Yani... Bu kadar işte.”

“Bu kadar mı?” Elijah masaya eğilerek gözlerimin içi-ne bakıyor. Başımızın üzerindeki parlak ışıktaki gözleri ta-mamen gölgede kalıyor. “Bana anlatabileceğin başka bir şey yok mu?”

Biraz düşünüyormuş gibi yapıyorum sonra başımı iki yana sallıyorum. Elijah öyle kuvvetli iç çekiyor ki bıraktığında soğuk nefesi masanın karşısından parmaklarıma ulaşıyor. Ekrana dönüyor ve ses dosyalarından birine çift tıklıyor ve dosya açılıyor.

“... tuvaletten çıktığımda, oradalardı ve yani nasıl desem duvara yaslanmış tutkulu bir şekilde sarılıyorlardı. İkisi de böyle tek seferlik bir şeymiş gibi davranmaya çalıştı ama öyle olmadığı açıktı. Bu öyle...”

Durduruyor. “Eklemek istediğin bir şey var mı?”

Arnold Witney. Lanet olsun.

“Konuşanın kimden bahsettiğini bilmiyorum,” diyorum titrek bir sesle. “Ama ben değilim.”

“Bu durumda yalan söylemenin seni ve Suarez’i içinde bulunduğunuzdan çok daha kötü bir duruma sokacağını biliyor musun?” İyice öne eğiliyor, masaya çöküyor ve gözlerini bana diyor. “Bunu anlayabiliyor musun Seren?”

Başımı sallıyorum.

“O zaman Teknisyen Suarez ile olan ilişkin hakkında benimle paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Emin misin?”

Yine başımı iki yana sallıyorum.

Tekrar ekrana dönüyor ve yumruk büyüklüğünde bir taş yutkunuyorum. Başka bir ses dosyasını açıyor. Hoparlörden bir ses çıkıyor, ilk başta biraz bozuk ama birkaç saniye sonra sesi tanıyorum. Dom’un oda arkadaşlarından, aynı zamanda gruplarında çalan biri.

“Bak, öyle açıkça resmetmek istemiyorum ama... Ne zaman odaya girsek yatakta beraber oluyorlar, takılıyorlar. Off yani olay şu, ona bunun sonunun iyi olmayacağını söylemeye çalıştık. Ama işler boyunu aştı gibi. Kendisinin de, o kızın da bir hayat arkadaşı olduğunu ona kaç kere söyledim ben de bilmiyorum ve günün birinde...”

Elijah durduruyor ve bir sessizlik oluyor. “Ee?” diyor. “Hâlâ söylemek istediğin bir şey yok mu?”

Başımı iki yana sallayarak omuz silkmeye çalışıyorum ama beceremiyorum. “Hayal gücü aşırı kuvvetli biri gibi geliyor kulağa sadece.”

“Pekâlâ.” Avucunu masaya koyuyor ve ileri uzatıyor. “Sana şunu sorayım: Teknisyen Suarez ile özel olarak bir buluşma ayarladınız mı? Ya da el terminalinden onunla konuştun mu?”

“Ben...” Düşünüyor gibi yapıyorum. Dr. Mad’in yanımda bir şey sezmiş gibi gerildiğini hissediyorum. “El terminalinden? Sanmıyorum. Muhtemelen hayır.”

Elijah duruyor, sessizlik öyle yoğunlaşıyor ki sanki dünya duruyor. O anda yalan söylemenin ne kadar aptalca olduğunu fark etme şansım oluyor ama fazlasıyla geç kalmışım gibi hissediyorum. Bir an bana bakıyor ve video dosyasına dokunuyor, hepimiz ne geleceğini çok iyi biliyoruz.

Dom’un, yarısı gölgede kalan yüzü beliriyor ve yemin ediyorum video açılırken büzüşüp küçük bir kabuk kadar kalıyorum.

“Selam benim. Biliyorum seni aramam gerekirdi ama... Biliyorsun işte... Sadece... Seni, dün geceyi, her şeyi düşünmemek çok zor, hatta imkânsız. Tanrım bana ne yapıyor-sun sen böyle? İşin biter bitmez gel, ne zaman olursa. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Dünyada hiçbir şey ekranda onun yüzüne bakmak, sesinde boğulmak kadar suçlayıcı olamaz sanırım, dudaklarımı sertçe ısırp onu deliler gibi özleyerek gözlerimi kırptıştırıyorum ve gözyaşlarımı savuruyorum. Video bitince orada öylece oturup söyleyeceklerimi bekliyoruz. Ağzımı açana kadar ben de ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

“Evet sanırım...” Bir damla gözyaşımı silerek yutkunuyorum. “Ben... Sanırım bu bir taneyi unuttuğum.”

“Elimizde bundan daha fazlası var Seren,” diyor Elijah. “Göstermemi ister misin?”

Bütün kalbimle göstermesini istiyorum ama başımı hayır anlamında sallıyorum.

Elijah'ın eli havada kalıyor. "Devam etmeden önce, bunu güvenlik memurlarına yalan söylemenin kanunlara karşı gelmek demek olduğunu ve savunma esnasında olumsuz etkileri olacağını hatırlatmak istiyorum. Şimdi Seren, Teknisyen Domingo Suarez ile olan ilişkinin niteliği konusunda bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Ve bu aşamada, neden diye sormayın ama ben sadece... Ben tam canınız cehenneme deme noktasındayım. Derin bir nefes alıyorum, sonra bırakıyorum ve doğruca adamın gözlerinin içine bakıyorum, "Kesinlikle sizinle paylaşmak istediğim bir şey yok," diyorum.

O anda Elijah ve Dr. Mad bakışıyorlar, sonrasında Dr. Mad ve ben kalkıyoruz ve Elijah bizi izlerken ağır adımlarla kapıya yürüyoruz. Elijah, "Seren," diyor sonra.

İstemesem de durup dönüyorum.

"Bak istersen..." Diyeceğine kendi de inanamıyormuş gibi kucığına bakarak başını iki yana sallıyor. "Yirmi dört saat içinde bana farklı bir hikâye ile gelirsene itiraz etmem. Hani olur ya..." Omuz silkiyor. "Yaşı büyük erkek, genç savunmasız kız, belki böyle bir durumda kalmışsındır. Sonuçta şiddet geçmişi olan birinden bahsediyoruz. Böyle birini ele vermeye çekinmen kimseyi şaşırtmaz. Böyle şeyleri daha önce gördük..."

"Ama bu sefer göreceğiniz şey bu değil tamam mı?" diyorum.

Kımıldamadan bana bakıyor, ben de onu işaret ederek tekrar ediyorum, "Bu sefer böyle bir şey görmeyeceksiniz."

Dr. Mad beni kapıdan çıkarıyor, ana ofise, doğruca onlarca ekranın olduğu yere götürürken sorgu odasının önündeki banktan yavaşça ayağa kalkan tanıdık bir yüz görünce yavaşlayıp duruyorum.

“Seren,” diyor Emme hayalet görmüş gibi.

“Ne yapıyorsun burada?” Söylenebilecek tek şey bu.

“Şey, onlar...” Omuz silkiyor. “Beni şahit olarak çağır-dılar.”

Kahkaha atıyorum ve rahatlayarak ona doğru bir adım atıyorum. “Ah harika.” Ellerini tutuyorum. “Tanrı’ya şükür. O zaman onlara anlatırsın, onlara yanlış bir şey yapmadığımızı, hiçbir şey olmadığını söylersin ve...”

Garip görünüyor, o kadar garip görünüyor ki konuşamıyorum, duruyorum.

Dengesini diğer ayağına alıyor. “Benimle, sizi beraber gördüğüm zaman hakkında konuşmak istiyorlar.”

“İyi de çok saçma... Komik! Çünkü görmedin, yapmadın böyle bir şey.” Başımı iki yana sallıyorum. “Gördün mü ki?”

Gözlerini kocaman açarak gülüp geçiştirmeye çalışıyor ama başaramıyor. “Seren,” diye iç geçiriyor yere bakarak. “Eğitimimin, bu yaşta Bilim’deki yöneticilik işinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Büyük bir fırsat bu. Riske atamam. Tek söylemem gereken sizi bir arada gördüğüm. Yani, bu çok da fazla bir şeyi değiştirmez sonuçta değil mi?”

Oluşan sessizlikte ona zar zor bakıyorum.

“Arkadaşlığımız sana bir şey ifade etmiyor mu?” diye soruyorum, onun bir kenarı büzülen dudığına bakarken o da beni süzüyor, zayıflamış, solgun yüzüme, yıkanma-

mış saçlarıma artık beni tanıımıyormuş gibi bakıyor. Gerçi sanırım ben de onun büzüşmüş dudaklarına ve sıkıca toplanmış saçlarına aynı şekilde bakıyorum.

Bunun onu son görüşüm olacağını bilerek dönüp yürüyorum.

“Ezra’yı hiçbir zaman hak etmedin,” diyor arkamdan, bir kez daha dönüp ona bakıyorum.

“Tam bir... kuklasın,” diyorum ona istasyondaki herkesin durup bizi dinleyeceği kadar yüksek sesle. “Sen hiç kimsesin, bir hiçsin, bu çöplüğün bir ürününden ibaretsin. Onun da ötesindesin. Benimle sakın konuşma. Bir daha yüzüme bakayım bile deme.”

Dr. Mad beni kapıya itekliyor, kapı vızıltıyla açılıp da biz içeri girerken Emme çöken gözleriyle bakakalıyor.

Taşıyıcıyı beklerken derin nefesler alıyorum ve Dr. Mad beni yürürken seyredip ellerini kaldırarak sakinleştirmeye çalışıyor ama başaramıyor. Konuşmuyor, gerçi konuşmayacak da, ne kadar sinirli olduğunu biliyorum.

Taşıyıcıya bindiğimizde, “Seren, normalde bunu yapmam,” diyor gülerek. “Ama korkarım avukatın ve psikiyatrin olarak baktığımda, senin bu kendine zarar verme sürecin artık öyle bir noktaya geldi ki ve ciddi bir gerçeklik kontrolüne tabi tutmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Gerçeklik kontrolüne mi?” Yüzüne yerden yansıyan ışıkları seyrediyorum.

Bu aptallığım karşısında şok olmuş görünüyor. “Sorgun esnasında Güvenlik memuruna baştan sonra yalan söyledin.”

“Ee?”

“Ee’si bu çok ciddi bir suç; akıl sağlığın yerinde olsun olmasın.”

“Ee?” Artık kırmızı görüyorum.

Bu şekilde bir yere varamayacağını fark ediyor ve yön-temini değiştiriyor; sırtını arkaya yaslayarak gözlükleri-nin arkasından beni inceliyor. “Tamam, bak en azından şuna cevap ver. Charles Darwin adlı adam hakkında ne biliyorsun? Evrim teorisi hakkında?”

Taşıyıcı duruyor ve kapı açılıyor ama ikimiz de çıkmı-yoruz.

“Yeter,” diyorum ona gözlerimi ayırmadan.

Asansörün kapısı yeniden kapanırken konuşmaya de-vam ediyor. “Tamam, peki lafı uzatmadan şöyle söyleye-yim, bazen bazı genetik bağların aktarılmaması devam etmesinden daha iyidir. Binlerce yıldır süregelen bir şey bu, *doğal seçim* deniyor. Bugünlere kadar böyle geldik. Bak, işin aslı, Ventura’da bir erkeği kaybetmek bir kadını kaybetmekten daha kolay. Bu yüzden seni tutmak için bu kadar çaba sarf ediyoruz. Gelecek nesillerimizi üretmek ve beslemek için kadınlara ihtiyacımız var. Demek iste-diğim, şöyle düşün, biyolojik anlamda konuşacak olur-sak erkekler tamamen gereksizdir. Bununla birlikte bazı ender durumlarda bazı erkeklerin etkili bir çiftleştirme programı için zararlı olabileceği varsayılır ve sonuç ola-rak da bu sistemden çıkarılır.”

Onun söylediklerini düşünürken beni izliyor.

“Sana söylemeye çalıştıklarımı anlıyor musun Seren?”

Konuşmamı beklemesine rağmen hiçbir şey söylemiyo-rum.

Yere bakarak başını iki yana sallıyor. “Şöyle diyelim,

sen daha doğmadan önce ben Ventura'da psikiyatrdım ve bu süre boyunca gemide, tırnak açıyorum, intihar oranı nüfusa göre tamamen orantısızdı, tırnağı kapatıyorum. Ne ben ne de bu bölümdeki diğer meslektaşlarım insanların bu insanların benzer bir durumda bu tarz belirtiler gösterdiğini görmedik.”

Asansör hâlâ kapıları kapalı bir şekilde içinde bizimle beraber olduğu yerde duruyor. Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. “Peki... Siz... Yani ne demek istiyorsunuz?”

“Yani Domingo Suarez’in vazgeçilmez olduğunu düşünme hatasına düşme diyorum Seren. Bilim bu olasılığa karşı hazırlıklı. Ve tabii ki öyle olacak. Onun yerine kullanabilecekleri benzer donörleri var. Annelise Gutchenmeyer ile ilgili bildiklerimi düşününce onun bir hayat arkadaşı edinme konusunda endişelendiğinden şüpheliyim, kaldı ki öyle bile olsa ona uygun başka seçenekler olacaktır.”

“Yani?” diye bağıryorum artık ona. Dediklerine inanıyorum ama inanmak istemiyorum.

Elini yumruk yaparak asansörün duvarına yıldırım gibi patlayan bir çekiç misali vuruyor. “Yani diyorum ki ne yaparsan yap, ne kadar yalan söylersen söyle, arkadaşının var olmamasının daha iyi olacağına kanaat getirirlerse artık var olmayacaktır. İkinizin burada gerçek bir tehdit teşkil etmeniz için bir meydan okuma bu. Kumandanlık en temiz seçeneği değerlendirecek olursa onu öldürürler ve bu konuda da yapacağın hiçbir şey olmaz.”

Güçlkle ve titrek titrek solurken kapı açılıyor ve Ronaldo orada duruyor.

“Her şey yolunda mı Dr. Maddox?”

İkimiz de ona bakmıyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Sonra bunu bana yaptıran ne bilmiyorum ama çıkıyorum ve Ronaldo'yu geçerek koridora giriyorum ve koşuyorum, nereye gidiyorum bilmiyorum ama buradan çıkmaya, onlardan uzaklaşmaya ve bir şekilde Dom'un yanına gitmeye fena halde ihtiyacım var.

Ancak daha üç metre gideden Ronaldo arkamdan kolumu yakalıyor ve beni aniden durduruyor, gerçi topuklarımla kavalkemiklerini tekmelememe rağmen bir şey olmuyor ve beni havaya kaldırıyor.

Doktor, "Ona yatıştırıcı verin Başhemşire Benitez," diyerek nefesini bırakıyor ve taşıyıcının kontrol panelindeki bir tuşa basıyor.

Ronaldo ve Sandra beni dinlenme odasının zeminine mıhlıyor ve yatıştırıcı verirken kullanılan küçük bir tabancayla bacağımın üst kısmından vuruyorlar. Birkaç küfür savuruyorum ama bu nane içinizdeyken yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığından bu yaptığım anlamsız kaçıyor, batan bir gemi gibi öylece dibe sürükleniyorsunuz.

Bir süre Beth'in burnumun dibinde duran ayakkabısına bakıyorum, ardından Beth yere çömeliyor ve kalkıp banklardan birine oturmama yardım ediyor.

"Ne oldu?" diye ağır hareketlerle sorarken ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum ve başımı iki yana sallıyorum.

"Sadece daha fazla saçmalık," diyorum uyuşmuş ağzımla.

Beni seyrediyor. "Bazen keşke senin kadar cesur olsaydım diyorum Seren," diyor. "Çoğunlukla da olmadığımı seviniyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Koşu güzergâhında Batı'ya doğru gidiyoruz ve acaba Dom orada olur mu diye merak ediyorum ve belki onu görürüm diye sürekli etrafıma bakıyorum. Koşarken Ronaldo birden duruyor, kalanları koşmaya devam ederken Ronaldo dirseğini tutan kişiye dönüyor ve “*Mira hombre...*”^{**} diyor.

Artık karşısındaki kimse o da, “*Hâgame un favor, tio,*”^{**} diyor.

Ve bu sesi hangi dilde olursa olsun tanırım. Ona dönüyorum, sarılıyorum, nefeslerimiz karışıyor çünkü bu Dom, Dom, Dom ve burada.

“Sensin, Tanrı'ya şükür sensin,” diyorum yüzümü ceketine gömerek, ağlayacağımı biliyorum.

Islak gözlerle gülümseyerek yanaklarımı avuçlarının içine alıyor ve beni kollarıyla sıkıca sarıyor ve Ronaldo'ya dönüyor. “*Cinco minutos, vale?*” ve Ronaldo bundan rahatsız görünse de sağına soluna bakıyor ve başını sallayarak onaylıyor ve biraz uzaklaşmamıza izin veriyor. Dom beni kendine çekerken ben de onun yüzünü yandan izliyorum.

* İsp. Bak dostum. (ç.n.)

** İsp. Bana bir iyilik yap dostum (ç.n.).

“Nasıl yaptın da?..” diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor ve “Benitez’le benim bir geçmişimiz var diyelim, bana bir iyilik borçluydu, artık söyleme bir şey.”

Ronaldo yukarıda bir aşağı bir yukarı yürürken biz de Seyir’de oturuyoruz ve Ronaldo bize sadece beş dakika verdiği ve muhtemelen de buna bağlı kalacağı için hızlı, daha hızlı, öyle hızlı konuşuyoruz ki zar zor yakalıyoruz birbirimizi. İlk olarak, “Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Sen haklıydın, yaptığımı yapmamam gerekiyordu,” diyorum, sonra devam ediyorum, “Nasılsın? Lütfen bana iyi olduğunu söyle.” O sırada bacağını kaldırıyorum ve ayak bileğini kucığıma koyarak bileğindeki kalın siyah plastik takip kelepçesini kanserli bir tümörmüş gibi inceliyorum. Ama elimi ittiriyor ve kendi eline alıyor, ona bakıyorum ve ancak o zaman elmacıkkemiğindeki ve kaşındaki morlukları, yaralı cildini fark ediyorum. Elimini dokunmak üzere uzatıyorum ama daha ulaşmadan elimi ellerinin arasına alıp bastırıyor.

“Kim yaptı sana bunu?”

“Yok, o kadar da önemli bir şey değil.” Başını iki yana sallıyor. “Sadece...” Başını yine sallıyor, neredeyse gülüyor. “Annelise’in babasıydı.”

“Tabii ya,” diyorum rahatlayıp rahatlamadığıma emin değilim gerçi ama bunu düşünmenin yeri ve zamanı değil.

“Beni dinle *estrelitta*,” diyor. “Umudunu kaybetme. Ne yapman gerekiyorsa, senden ne isteniyorsa onu yap.”

“İyi de sen iyi misin?” diye soruyorum.

“Beni merak etme,” diyor. “Güvenlik seninle konuştu mu?”

Ellerini göğsüme, kalbimin yanına koyuyorum ve “Evet,” diyorum.

“Ee?”

“Her şey için seni suçluyorlar.”

Gülümser gibi oluyor ama böyle soluğu kesilmiş, paniklemiş bir gülümseme. “Bu iyi Seren, bu olabilecek en iyi ihtimal. İyi haber yani.”

“Ama sana... Sana ne olacak?”

“Merak etme,” diyor yüzünü acıyla buruşturarak. “Beni merak etme. Başım daha önce de derde girmişti hatırlarsan ve iyi şekilde çözümlendi.” Ona artık inanmıyorum, ikimizi de ikna etmek için yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözle-
rimin içine bakıyor, “Kendin için doğru şeyi yapmanı istiyorum *estrellita*, benim için savaşmanı istemiyorum.”

“Bu, duracağım anlamına gelmiyor,” diyorum ona. “Senin için savaşmayı hiçbir zaman bırakmayacağım. Asla.”

Elleri hâlâ yanağımdayken başını iki yana sallıyor ve “Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, her zaman da seveceğim ama ne diyorlarsa onu yapman gerekiyor. Lütfen beni dinle. Bu defa sözümü dinleyeceğine söz ver lütfen. Çünkü diğer türlü...”

Ona bakıyorum, anlamadığım bir şekilde çektiği yü-
züne, uzaklaştırıp yere yönelttiği bakışlarına, mücadele edişine. “Diğer türlü ne?” diyorum ve boğazıma toplanan koca bir korku yumağını yutkunuyorum ve bana bakmasını bekliyorum. “Diğer türlü ne Dom? Sana ne dediler? Ne yaptılar?”

Ama Ronaldo merdivenlerden iniyor ve “*Vamos,** Seren,” diyor.

* İsp. Gidelim. (ç.n.)

O anlık hisle, “Hayır,” dediğimi duyarak Dom’un üniformasının kenarına yapışıyorum, onu kendime çekip öpüyorum, sarılıyorum, Ronaldo kolumdan çekerken bile bırakmıyorum ve “Beş dakika daha. Sadece beş dakika daha lütfen,” diyorum.

Kollarımı sıkıca Dom’a doluyorum ve yüzümü onun göğsüne, bana ait olarak gördüğüm yere, kendimi gerçekten ait hissettiğim o tek yere tam göğüs kafesinin altına yashıyorum. O anda bir hareketsizlik oluyor, başımın üzerinden bakıştıklarını fark edebiliyorum, o hissedemese bile Ronaldo’nun beni götürmek zorunda kalması konusunda ne kadar kararsız kaldığını hissedebiliyorum.

Sonra kısa bir an gözlerimi açıyorum ve onu görüyorum, dörtlü camdan gök mavisi rengini görüyorum. O kadar güzel ki...

Huxley-3.

Ronaldo’nun arkamdan, “*Venga, guapa,*” dediğini duyuyorum ve yeniden kolumu çekiyorum.

Ondan kopup giderken Dom beni öpüyor. “Lütfen, kendin için doğru olanı yap *estrellita*. Her şey yoluna girecek.”

“Kendine dikkat etmen gerekiyor,” diyorum ve Ronaldo’nun ellerinden silkinirken içimde yükselen korkuyu hissediyorum. “Güvende olduğunu bilmem lazım.” Ronaldo’ya dönüyorum. “Lütfen yapma bunu.”

Şaşırmış görünüyor. “Kuralları ben koymuyorum,” diyor ve “*Vamos* yoksa geç kalacağız ve ters bir şeyler olduğunu anlayacaklar. Haydi gidelim.”

Sadece görülmekten ve bunun Dom’a zarar vermesinden korktuğum için beni götürmesine, Dom peşimizden

* İsp. Haydi güzelim, anlamında. (ç.n.)

gelip ben de son ana kadar arkama bakarken beni çekirtmesine izin veriyorum. Dom, Ana Geçit'te ellerini saçlarına geçirmiş duruyor ve biz gözden kaybolana dek bizi izliyor.

O zaman Ronaldo'ya dönüyorum ve onun da bana baktığını görüyorum. Tam konuşacakken beni durduruyor.

"Hiçbir konuda bir şey bilmek istemiyorum," diyor ellerini kaldırarak. "Sana sadece bir süredir bildiğim bir şey söyleyeceğim, Domingo Suarez'ın her şeyi kendisi ve onu seven insanlar için olması gerekenden daha karmaşık hale getirme gibi bir alışkanlığı var."

"Bunu neden söylüyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. Cevap vermiyor ama ben de pes etmiyorum. "Birbirinizi tanıyorsunuz değil mi?"

"Eğitim'den."

"O zaman Mariana'yı da tanıyorsun."

Duruyor, beni de durduruyor ve dar koridorda birbirimize bakıyoruz. "Bana neden Mariana'yı soruyorsun?"

Yüzündeki ifadeyi, dudaklarının gerginliğini görünce öyle şaşıyorum ki doğru düzgün konuşana dek biraz kekeleyorum. "Hiç... Yani, sebebi yok. O sadece... İyi bir arkadaşım. Yani öyleydi."

Kaşlarını çatıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Gelip beni görür zannettim ama gelmedi."

Birkaç saniye daha bakıyor bana, konuşmuyor, yukarıdaki lambadan dolayı gözleri tamamen gölgede. "Sanırım konuşmaya başlamadan önceki seni yeğledim. Şimdi yürü bakalım. Geç kalıyoruz," diyor ve koşmaya başlıyor.

Aşağı inen asansörlerden birini beklerken Mühendis-

lik'ten kısa boylu, kızıl saçlı bir kadın görüyoruz, üzerinde hamilelik üniforması var. Ronaldo durup onu öpüyor, duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde konuşuyorlar. Kadın gittiğinde, "Hayat arkadaşın mı?" diye soruyorum.

Başını "evet" der gibi sallıyor ve bir an için her şeyin, yani normal günlük yaşam gibi şeylerin benden ne kadar uzak olduğunu düşünüyorum ama emin olamıyorum, ne zaman o kadar yakın olmuştu ki zaten?.. Bana her zaman uzaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

O gece uyumuyorum. Nasıl uyuyabilirim? Sadece Dom'u düşünüyorum; nerede olduğunu merak ediyorum, güven-de olup olmadığını merak ediyorum.

Eh tabii, sıfır uykunun ardından haliyle kalkmak istemiyorum ve bu Islah'ta tüm suçlara son noktayı koyan bir suç. Canlarını en çok sıkan şey. Gerçekten, burada yatağında yatarken herhangi bir şeye ya da birine bir etkin olabiliyormuş gibi seni uyandırıp yatağından kaldırmak için ellerinden ne geliyorsa yaparlar. Ronaldo'nun vardiyası başlar başlamaz onu içeri gönderiyorlar, o da yatağımanın karşısındaki banka oturuyor ve gözlerini bana diyor.

“*Mira*, kalk da çık artık ha? İşleri zorlaştırmayı bırak. *Vamos*,” diyor, sesinde öyle gerçek bir heyecan yok gerçi. Suratını asıp yere bakıyor ve kuru avuçlarını birbirine sürtüyor.

“Neyin var böyle?”

“Başını derde sokan bir tek sen değilsin *guapa*. Dün gece adamın biri öldü. Hem de tüm ekranların önünde.”

Buz kesiyorum. “Ne oldu?”

“Atık kanalında bir kaza oldu. Adı Lucas Brent, amcamın arkadaşıydı.”

“Üzıldüm.”

Ben de onun hatırına kalkıyorum. Ayağımı sürüye sürüye yürüyorum, o ayağıyla kapıyı tutarken yüzümü yıkamaya çalışıyorum, o da göz ucuyla bana bakıyor. Üzerimi giyinirken, “Acele et, haydi!” diyor.

“Neden?”

“Ziyaretçin var.”

“Kim?”

Ama cevap vermiyor, sadece omuz silkiyor ve ben dinlenme odasına gitmek için acele edip biraz da soluk soluğa kalırken o giriyor içeri: Mariana.

Ona koşuyorum, sarılıyorum, bana ne kadar kızgın olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

“Çok özür dilerim,” diyorum saçlarının arasından. “Her şeyi mahvettiğimi biliyorum, çok aptalcaydı ama seni kaybetmek istemiyorum.” Yüzüne bakabilmek için birkaç adım çekiliyorum; o güzel gözleri şimdi çok üzgün bakıyor ve başını hafifçe iki yana sallıyor.

“Burada üzgün olması gereken biri varsa o da benim. Daha önce gelmeliydim. Ama gelemedim işte. Bencillik ettim ve ne kadar bencil olduğumu fark etmem biraz zaman aldı. Ama bugün, bu olanlardan sonra... Seni görmem gerekiyordu.” Ellerinin ellerimin içinde titrediğini fark ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, onu banka oturtup ellerini kucağıma alıyorum. “Anlatsana ne oldu?” Konuşsun diye uğraşıyorum ama o etrafına bakmıyor, köşelerde bulunan iki sabit kameraya bakıyor, hemşire istasyonundaki çift

yönlü aynaya bakıyor, sesi bangır bangır açık olan ekranın başında oturan ama esasında bizi seyreden Beth ve Jean'e bakıyor.

"Hikâye uzun," diye fısıldıyor. "Özellikle şu an anlatamayacağım cinsten. Ama sana daha önce söylemiştim ya, hani ben de... Seninkine benzer bir olay yaşamıştım."

Başımı sallıyorum.

"İşte, en az buradaki herkes kadar şu an o kişiden kaçmaya çalışıyorum. Ve buraya gelmek demek onu görmek demek."

O zaman anlıyorum durumu. Elbette ya! Ronaldo.

Anladığımı gözlerimden görüyor ve başıyla onaylıyor sonra da yere bakıyor. "Bak kulağa saçma geldiğini biliyorum, zaten o yüzden şu an buradayım."

Ellerini sıkıyorum. "Teşekkür ederim, seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Başını iki yana sallıyor. "Sanırım olanları... Sana daha önce söylemeliydim. Bazı şeyleri farklı bir açıdan görebilirdin."

Başımı hayır diyerek iki yana sallıyorum. "Pek zanetmiyorum."

"Domingo'nun da bu işe nasıl karıştığını görünce sana bunu borçlu sayılırım."

Kaşlarımı çatıyorum ve ikimiz birden Beth ve Jean'e bakıyoruz ama onlar bizi izlemekten sıkılıp yeniden ekrana dönmüşler.

İç geçiriyor, sesinin seviyesi neredeyse işitme sınırında. "Bak nasıl olduğunu bilirsin; bu yerde kimse kimseye bir şey anlatmıyor. Büyüyoruz, bizim için bir kişi seçiliyor, seveceğin kişi, daha sonra şişenin birinde küçük

mükemmel bir bebek yapıyorlar ve zamanı geldiğinde de içine koyuyorlar, işte bildiğimiz kadarıyla hayat bu. Âşık olmaman gereken birine gerçekten âşık olduğunda nasıl hissedebileceğini söylemiyorlar. Hislerinden ya da onların peşinden gittiğinde olabileceklerden söz etmiyorlar.”

Sonra anlatmak istemiyormuş gibi duruyor, bir kez daha kameralara bakıyor ve devam ediyor. “Doğal yollar-dan izinsiz hamile kalmanın ve o çocuğunun yok edilmesi gerektiğinin söylenmesinin nasıl hissettireceğinden kim-se söz etmiyor. Bunun insanı ne kadar yalnız hissettirdi-ğinden... Özellikle de erkeğin yürüyüp gitme, bu sorunlar ona yük olmadan yeni bir hayata başlama şansı varken ve sen ona bu şansı tanırken.”

Omzunu silkiyor, o kadar da önemli bir şey değilmiş edasıyla mırıldanıyor, halbuki onun yüzüne bakarken so-rularla dolup taşıyorum. Hepsini duymak istemeyeceğini biliyorum, yine de kendimi tutamıyorum, “Hamile olmak, bebeğinin yok edilmesi; hepsi çok...”

Başını iki yana sallıyor, bir şey söylemiyor, sadece kenet-lenmiş ellerimize bakıyor. Sonra, “Hemle, bu hâlâ başıma gelen en kötü olay ve her gün bunu düşünüyorum. Dürüst olmam gerekirse, bu kısım bunun için dokuz ay Islah’ta geçirip, adamın adını açık etmemekten daha zordu.”

Çenemin aşağıya düştüğünü hissediyorum. “Mariana, ben... Ben hiç bilmiyordum.”

“Burada değil bu arada.” Hüzünle gülümsüyor. “Yan tarafta. Gerçi çok da bir farkları yok.” Etrafına bakıyor. “Burası biraz daha sakin, daha az çığlık var.” Omuz sil-kiyor. “Bu zihnimde bir hasar sınırlandırmasıydı. Onun da hapis cezası çekmesinin ne anlamı vardı ki? Her ney-

se, bu sebeple Domingo... O yaptığı şeyi yaptı. Sadece boş veremedi. İşin bu kısmı, sadece bana değer verdiği için başının bir dolu belaya girmesi, kalan her şeyden daha kötü hissettirdi hep bana. Ama Domingo böyle bir adam. Sevdiği insanlar için her şeyi yapar.” Gözleri yaşla dolunca yüzünü çeviriyor.

Öyle şok olmuş durumdayım ki bir an afallıyorum. “Mariana, ben...”

Elini kaldırıyor. “Özür dilerim,” diyor. “Bu... Sana söylemem gereken bir şey daha var. Bunu sana kadar getirmek istemezdim ama onun için çok endişeleniyorum.”

“Dom için mi?” Kalbim gözümü, kulağımı tıkayarak kafamda atmaya başlıyor. “Ne oldu?”

Yutkunuyor, zaten alçak olan sesi iyice fısıltıya dönüşüyor. “Lucas Brent’i duydun mu?”

“Dün gece atık kanalındaki kazayı mı?”

Gözlerime bakarak başını sallıyor. “O Dom’un vardiyasıydı. Onun göreviydi. Atık istiflerini hep o yapar. Son iki yıldır her vardiyada bunu yaptı. Sadece dün gece Lucas yaptı çünkü Dom elini incitmişti ve kaldırıcı kullanamazdı.”

O anda etrafımdaki her şeyden kopuyorum. Duyamıyorum, göremiyorum, sadece kalbime çekiçle vurur gibi konuşmayı sürdüren Mariana’nın sesini algılıyorum belli belirsiz.

“Orada Domingo’nun olması gerekiyordu. Sistem arızası dediler ama hepimiz ne olduğunu biliyoruz. O önemsemiyor ama ben tesadüf olmadığını biliyorum. Seren, lütfen yardım edebileceğin bir şey olmalı, konuşabileceğin biri... Onu kaybedemem, senin de aynı şekilde hissettiği-

ni biliyorum. Sence büyükbaban seni dinler mi? Seren?”

Hiçbir şey demediğimi, hareket etmediğimi, tamamen kaskatı kesilmiş bir halde orada öylece oturduğumu, bedenimde dolaşan soğuk korku dalgalarından başka bir şey hissetmediğimi ancak şimdi fark ediyorum.

İşin komik yanı, insan kendi hissedene dek diğer insanların korku hakkında söylediklerine asla inanmıyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bu konuyu düşünüp durmaktan alamıyorum kendimi. Yapamıyorum. Kafam dizlerimde öylece oturuyorum. Onu öldürecekler, onu öldürecekler, onu öldürecekler. Bu yüzden öğle yemeğimi getirdiklerinde yiyemiyorum. Çiğneyip yutkunmaya çalışırken boğazımda gerçekten somut bir acı hissediyorum ve zerre kadar tat alamıyorum. Ve bu yüzden beni Doğurganlık'a götüreceğini söyleyince Sandra'ya yenik düşüyorum.

“İyi de neden oraya gidiyorum?”

Kadın dudağını içten içten ısıırıyor ve dudakları çizgi halini alıyor, sonra da iç çekiyor. “Seren, bana burada öyle her bir küçük sırrı vermiyorlar biliyor musun? Tek bildiğim el terminalime seni derhal Doğurganlık'a götürmem gerektiğini söyleyen bir emir geldiği ve dürüst olmam gerekirse tek bilmek istediğim de bu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey, haydi gidelim.”

Dirseğini tutuyor, “Bana dokunma!” diye bağırarak ittiriyorum.

Elleri kalçalarında yere bakarak başını iki yana sallıyor. “Bak Seren, yapma artık, bunu daha önce de yaşadık. Benimle tartışırsan sana yatıştırıcı vermek zorunda kalacağım. Özellikle öğünlerinden birini yemediğini yazmak zorunda kalmışken.”

Beni izliyor, yenilgiyi kabul etmemi bekliyor ama hiç o havada değilim. “Gelmiyorum.” Başımı iki yana sallıyorum, beni duvara yaslıyor ve bacağımdan ilaç veriyor.

İnsan yatıştırılınca bazı işler daha rahat hallediliyor. Böyle enkaza döndüğünüz için falan değil, normalde çok fazla dert ettiğiniz konular bile olsa artık hiçbir şeyi kafanıza takmadığınız için.

Durum şu, beni Doğurganlık’a götürüyor ve ölü gibi bakan gözlerimi, zayıflamış vücudumu şöyle bir süzüyorlar ve ürkerek geri çekiliyorlar. Ayrıca, deli olduğunu düşündükleri insanlarla konuşan korkmuş insanların çıkardığı türde sesler çıkarıyorlar. Sağlık üniformalı bir kız ve bir erkek var, birbirilerine kaş göz edip ufak yorumlar yapıp duruyorlar, fark etmediğimi düşünüyorlar ama farkındayım.

“Seni şimdi oraya götüreceğiz Seren ve implantasyon için uygun olup olmadığına bakacağız.” Konuştuğumuz dili anlayamıyormuşum gibi ayrıntılarla açıklıyorlar.

“İyi de ben daha Birleşme’mi bile yapmadım, nasıl olacak?..”

Kadın söze giriyor. “Bugün implantasyon yapmayacağız. Sadece hazır olup olmadığından emin olmak için birkaç test yapacağız, tamam mı?”

Bu dünyadaki en kötü şey değilmiş, her şey gayet harikaymış gibi keyifleri yerinde. On altı yaşındaki kızla

rızası olmadan dölleme hakkında konuşmuyorlarmış gibi. Kadına bakıyorum, yumurtalarımı alanın o olup olmadığını merak ediyorum. Maskeli kadın sözde hafif eliyle bacağıma neredeyse bir delik açıyor.

Beni laboratuvara, tedavi odasına, bilemiyorum işte bir yere götürüyorlar. Artık adına her ne derseniz deyin bu gudubet yerler hep aynı işte. Orada öylece sırtüstü yattarken beni muayene ediyorlar; görüş açımı girdiklerinde, birkaç gün sonra özel bir törenle olacağını öğrendikleri Birleşme'den hemen sonra implantasyon yapılabilsin diye "rahminin hazır olması" amacıyla içime ilaç koyacaklarını söylüyorlar.

Anlarsınız ya, bu bilgiler üzerime üzerime akarken o noktada yatırılmış olduğum için yıldızlara şükrediyorum.

Onların kirli perdelerinin arkasında üniformamı giymekle cebelleşirken kapının çaldığını duyuyorum ve gelen sesi çok iyi tanıyorum. Perdeyi yırtarcasına açıyorum ve Ezra elleri kalçasında bana bakıyor.

"Sen," diyorum.

"En son bildiğim kadarıyla evet," diyor olabildiğince pişkin bir şekilde ama yüzünde en az benim kadar güçsüz olduğunu gösteren bir ifade var.

Doktorlardan biri olan şu adam, "Şimdi size implantasyon öncesi bir bilgilendirme yapmak istiyoruz, lütfen oturun," diyor ve masa ile bankı gösteriyor. "Sorularınız ve endişeleriniz hakkında konuşabiliriz, ayrıca cinsiyet atamanızı söylemekten de büyük heyecan duyarız. Dünyaya bir kız mı yoksa erkek mi getireceğinizi öğrenebilirsiniz!" Adam o beyaz dişlerinin görüldüğü yapmacık

gölümsemesiyle falan hafiften televizyon şovu sunucusu havasına giriyor. Bunu milyonlarca defa yapmış gibi görünüyor. Kaç tanesi bu şekilde olmuştur merak ediyorum. Bunun gibi derken şöyle yani, Ezra ve ben orada oturmuş yüzümüzde azıcık bir gülümseme bile olmadan sessizlik içinde adama bakıyoruz.

“Bu... Gerçekten... Hiç fark etmez,” diyorum doktora.

“Oh!” Gözlüklerini düzeltiyor, el terminaline göz atıyor, sonra bana bakıyor. “Nasıl yani?”

“Ciddi misiniz gerçekten?” diye soruyorum ona. “Daha bunu isteyip istemediğimizi bile sormadınız bize?”

O sırada kadın söze giriyor. “Siz ikinizi biraz tanıyalım, ne dersiniz?”

“Hayır, teşekkürler,” diyorum, aynı anda Ezra da benzer bir şey söylüyor.

“Yine de,” diyor kadın adamın kolunu çekiştirerek. “Beş dakika kadar konuşmanız iyi olacaktır.” Kapı vızıltıyla açılıyor ve gidiyorlar.

Ezra burnunun üstünü sıkıyor ve muayene masasına uzanıyor, ben de metal borulardan tutarak bacağımı kolçağa koyuyorum ve Ezra gözlerini dikip ters ters bana bakarken, “Neye bakıyorsun?” diyorum.

Kaşlarını çatıyor. “Sen... Ben sadece... Böyle olmasını istemediğimi biliyorsun.”

Söyleyecek çok bir şey yok gibi, o yüzden ben de bir şey söylemiyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve dik durmaya odaklanıyorum.

“İyi misin?”

Ağzımı açıyorum. “Elbette iyi değilim!” Sinirle ona bakıyorum. “İyi olabileceğimi nasıl düşünebilirsin? Hiçbir

şey iyi değil. Hiçbir şey iyiye yakın bile değil.” Tanrım sonra bana ne oluyor bilmiyorum ama birden ağlıyorum.

“Hemple, Tanrım off.” Muayene masasından iniyor ve birkaç adımda yanıma geliyor. Ondan o kadar hızlı kaçıyorum ki duvara çarpıyorum. “Sakin,” diyor vahşi bir hayvanla konuşuyormuş gibi.

“Çekil!” diyorum dişlerimin arasından. “Seni yanımda istemiyorum tamam mı? Hiçbir zaman.”

İşte o anda olanlar oluyor. Öyle bir şey oluyor ki üzerine doğru gidiyorum, gelgitle çekiliyormuşum gibi onun göğsüne doğru düşüyorum sonra yana sendeliyorum, oda kendi ekseninde öyle fena kayıyor ki malzemeler bağlı oldukları yerde zangırdıyor, geminin uzak kısımlarına doğru yankılanıyor.

Ezra gülümsemeden, “Bunu yapmadan önce gerçekten uyarmaları gerekiyor, sence de öyle değil mi?” diyor.

Cevap vermiyorum, hiçbir şeye cevap vermiyorum; bu olay bir şekilde çok fazla anlam ifade ediyor, tek bir yön kayması ve momentum, içinde çok fazla hikâye barındırıyor. Tüm organlarımı tam ortama topluyor, ruhumu ayaklarıma doğru çekerek beni resmen sıvılaştırıyor. Galiba bu yüzden yere çöküp oturuyorum, öne eğilip başımı dizlerine koyup kendime gelmeye çalışırken Ezra sanki önemsizmişçesine, “Sanırım Huxley-3’ten dolayı,” diyor, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Kafamı kaldırıp ona bakarken parmaklarımı saçlarıma geçirerek kafa derime bastırıyorum. İlaç yüzünden uyuşuk olduğumdan kelimeleri yuta yuta konuşuyorum. “Senin yalanların yüzünden.”

Kaşlarını çatıyor. “Benim yalanlarım mı?”

Biraz zorlanarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve parmağımı onun yüzüne doğrultuyorum. “Biliyordun. Oraya gittin. Yalan söyledin. Bize yaşanmaz olduğu söylendi, kayadan, lavdan, gazdan başka bir şey yok dendi. Oysa hepiniz orada kumsallar, ormanlar olduğunu, çok güzel olduğunu biliyordunuz.”

Şimdi bakın, şayet yatıştırıcı etkisi altında olmasaydım bunların hiçbirini hiçbir şekilde söylemezdim ama söylüyorum işte ve şansıma bunları nereden bildiğimi anlamış görünmüyor, başını yana eğerek uzun bir süre öyle bakıyor sonra, “Doğru bile olsa sonuçta ne fark eder ki?” diyor.

“Bilmiyorum. Belki de fark ederdi. Belki de... Bilmiyorum... Buradan gidip... kaçırdım. Ve bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Neyse ne Hemple!” Gülüyor. “Daha yabancı bir gezegende nasıl hayatta kalınacağını bile bilmiyorsun.”

Onu dinlemiyorum bile çünkü aniden benim o karışık, bulanık kafamda tıpkı mükemmel bir yapboz gibi her şey tek tek yerli yerine oturuyor. Birden her şey o kadar açık ve net hale geliyor ki, “İşte bu ya! Olması gereken bu!” diyorum.

Şaka yaptığımı zannederek gülümsüyor ama yüzüme bakar bakmaz gülümsemesi sönüyor. “Sen ne...” Daha da sessiz konuşuyor. “Sen neden bahsediyorsun?”

Ama düşünmekle çok meşgulüm, zihnim bulutlu ama hızla açılıyor, adeta fırlıyor. “Sen. Senin uzay araçlarına erişimin var.”

İşte o anda ellerini havaya kaldırıyor ve birkaç adım geri atıyor. “Yo, yo, yok, hayır, olmaz. Seninle böyle bir konuyu tartışmam bile. Mümkün değil. İmkânı yok.”

Gel gör ki gerçekten kulak asmıyorum ve odanın diğer ucuna, yanına gidiyorum. “Bizi oraya sokabilirsin. Hem yokluğumuz senin iyiliğine olur.”

Onu tokatlamışım gibi şaşkına dönüyor. Dudakları kırmılıyor ama bir süre hiç ses çıkmıyor, sonra, “Şayet... Şayet bu bir dolu hiç olmayacak şey olsa bile... Firariler öldürülür.”

Dönüyorum, gözlerini yerden kaldırıp bana doğrultuyor. “Ne fark eder?”

“Ne?”

Tekrar ona bakıyorum. “Dedim ki *ne fark eder?* Şu an olan olayları düşününce, ha burada ölmüşüm ha orada.”

“Hiç de öyle bir durum yok. Sadece paranoya yapıyor-sun.”

“Ah gerçekten mi? Bu konuda emin misin? Neden bahsettiğimi bildiğini biliyorum o yüzden bilmiyormuşsun gibi yapma hiç.” İnsan gözleriyle birini yok edebilecek olsa tam şu an Ezra’yı yok ederdim.

Başını sallıyor ama susuyor, daire çizerek yürüyor sonra duruyor. “Durum şu ki burada herhangi bir iyi sonuç söz konusu değil,” diyor aramızdaki boşluğa bakarak. “Tam bir karmaşa. Ve bunu bu hale sokan da sen olunca şahsen benden bunu istemenin küstahlık olduğunu düşünüyorum.” Gülüyor. “Biliyor musun? Suarez’i gerçekten seviyorsan bunu gösterme şeklin cidden çok komik.” Onun gözlerine baktığımda neredeyse simsiyah olduklarını fark ediyorum, sadece kenarlarında ince bir halka mavi kalıyor.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şunu demek istiyorum: Onunla aradaki olay öğrenil-

diğinde böylesi bir bela fırtınası içine gireceğinizi bilmen gerekiyordu. Yani, Tanrı aşkına senin için yapabileceğim her şeyi yaptım, artık aş bunları ve halının altına süpür gitsin. Söz konusu olan ben ve gerçekten sevdiğim kız olsaydı, bu sırla ölürdüm. Ama senin hikâyen kırk beş şahitle sonuçlanıyor! Sen daha en başından kendini mahvettin Hemple ve şimdi onu da kendinle birlikte dibe çekiyorsun. Suarez ölürse sakın beni suçlama, hepsi senin suçun.”

Tabii ki gözüm dönüyor ve onu boş anında yakalayarak göğsünden sertçe itiyorum; arkaya, doktorların bıraktığı malzeme tepsisine doğru sendeliyor ve tepsi içindekilerle birlikte gürültüyle devriliyor. Doktorlar da sıkıntı çıkacağını düşünmüş olmalı ki gelip beni alması için Ronaldo’yu çağırmışlar. Bir saniye içinde o ve erkek doktor odaya da-
lıyor ve arkamızdan kollarımızı tutuyorlar. Ronaldo beni yakalarken, erkek doktor da Ezra’yı tutuyor. Bu olanlar beni sadece daha da delirtiyor ve Ronaldo’nun kavalkemiğini tekmiyorum ve ikimiz birden arkamızdaki banka çarpıyoruz. Beni yere yatırana kadar boğuşup bağırmaya devam ediyorum, tam altından kaçacakken tüm ağırlılıyla beni yere mıhlayıp kolunu da boğazıma dayayınca acıyla bağırıyorum.

Ezra’ya bakıyorum, hemen başımın yanında kule gibi duruyor ve erkek doktor hâlâ kollarını tutarken başını eğmiş bana bakıyor.

Ronaldo yüzüme yaklaşıyor ve “Biliyorsun, seni incitmek istemiyorum *guapa. Cálmate*. Lütfen.”

Başımı sallamaktan başka bir cevap vermiyorum; o anda titrememeyi dilerdim. Beni tutup kaldırıyor. O kadar kuvvetli ki yerden biraz yükseliyorum bile, kolumu

yuvasından sertçe çekince omzumda bir yanma hissediyorum.

Kolumu ovuştururken Ezra bir an bana bakıyor, sonra dönüp bir daha bakıyor ve “Şuranda biraz...” diyor ve sosisli sandviç yedikten sonra birinin yüzündeki ketçabı işaret etmesi gibi dudağının kenarına dokunuyor.

Parmağımı ağzıma götürdüğümde elime biraz kan geliyor, Ezra’ya bakmadan önce uzun bir süre kana takılıyor gözlerim. Yere düşerken dudağımı ısırmış olmalıyım. Nihayet boğazımdan kaçan bir ses çıkarıyorum; itici bir şekilde ince ve küçük bir kız sesi gibi dalgalı bir ses.

“Artık gidebilir miyiz?” diye soruyorum Ronaldo’ya, gitmek üzere döndüğümde Ezra, “Hemple, ben...”

Sesindeki bir şey beni durduruyor, bir an sırtım ona dönük ayakta duruyorum. Ama sadece sessizlik oluyor, ben de sonunda yürüyüp gidiyorum ama söylemediği şeyi merak etmekten alamıyorum kendimi. Belki her zaman düşündüğüm gibi bir ezik olduğu içindir.

Belki de hiç öyle biri değildir.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Neden tek yaptığının problem çıkarmak olduğunu sormayın ama yine de Ronaldo ertesi gün beni ikinci oturum koşusuna çıkarıyor. Öyle deli, öyle hızlı koşuyorum ki yanımda kalmakta zorlanıyor. Herkesin önünde, kulağımda son ses müzikle ter içinde koşarken meydanda dolaşan insanları atlatarak yığının arasından geçiyorum; tam Ronaldo'yu da atlatacakken beni kolumdan yakalıyor.

“Ne yapıyorsun?”

Kulaklıklarımı çıkarıyorum. “Anlamıyorsun. Dom'u görmem gerek, acil.”

“Suarez'i mi?” diyor. “İmkânsız.”

“Ronaldo lütfen,” diyorum nefes nefese, biraz da tükürerek. Konuşmak için nefesim tükeniyor, öne doğru eğiliyorum. “Sadece... Lütfen... Onu görmem gerek.”

Çantasını çıkarıyor, elini içine sokup bir şişe su çıkarıyor ve bana uzatıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan içiyorum.

“Lütfen,” diyorum sonra. “Tek istediğim beş dakika.”

“Nerede peki?”

“Bilmiyorum.”

Gülüyor. “O zaman sana yardım edemem *guapa*.”

“Bana el terminalini versen.”

Başını iki yana sallıyor.

“Lütfen. Ah... Lütfen... Tek bir şey.” Görmüş olmalı, yüzündeki baş döndürücü, dehşet verici, o derin korkuyu görmüş olmalı ki bana el terminalini uzatıyor.

“Yanıma gel,” diyorum Dom açınca. “Sana ihtiyacım var. Beş dakika, lütfen.”

İlk başta hazırlıksız yakalanıyor ama hemen durumu toparlıyor. “Ailemle beraberim. Bana sadece... Seninle buluşacağım tamam mı? Neredesin?”

“Meydan.”

“Sinemaya ne dersin? Batı’nın sınırları içinde kalıyor. İçeri gir, arka kenarda bir koltuğa otur. Ben elimden geldiğince çabuk gelmeye çalışacağım.” Ve kapatıyor.

Ronaldo ve ben hâlâ nefes nefese bir halde ve hâlâ ter içinde sinemaya yürüyoruz. Şükürler olsun ki insanların çoğu ortadaki koltuklarda ve ön taraflara doğru oturmuşlar o yüzden tüm arka sağ koltuklar boş. Arkadan üçüncü sıraya oturuyorum, Ronaldo da arkamda oturuyor, ekrana bakıyoruz. İnsanın kafatasını titreten aşırı gürültülü bir süper kahraman filmi var. Birkaç dakika sonra Dom geliyor, koridordan inip yanıma oturuyor, ön sıraya dizlerini koyarak kaykılıyor ve beni kendine çekiyor.

“Ne oldu?” diyor şapkamı çıkarıp terli saçlarımı yüzümden çekerek. “Sen iyi misin?”

“İyiyim, sorun yok. Sen?”

Başını sallarken gülümsüyor. Burun buruna duruyoruz, birini görünce insanın hem bu kadar mutlu hem üzgün hem de korkmuş olması ve bunları aynı anda hisse-

debildiğini anlaması ne tuhaf. Belki de bu yüzden konuşmam gerekirken, açıklamam gerekirken, bu *çalgınlığı*, belki de aklının hiç alamayacağı bu delice fikri ona anlatmak zorunda olduğum bu değerli zamanı kullanmam gerekirken ben kalkıp onu öpüyorum. Onu öpüyorum, o da beni öpüyor; tutkulu ve ıslak, ben onun üniformasının önünü çekiyorum, o parmaklarıyla yüzümdeki teri siliyor, ikimiz de güçlkle nefes alıp veriyoruz. Hiçbir yakınlık yeterince yakın olmuyor.

Sonunda tüm irade gücümle uzaklaşıyorum, o da beni itene kadar omzundan tutup onu itiyorum. Onun yüzünü görecektik kadar ayrıldığımızda ne kadar ciddi olduğunu, kaşlarının çatıldığını fark ediyorum ve biraz yatışana dek parmaklarımı alnına bastırıyorum.

Sonra, “Senin için ne kadar korktuğumu tahmin edemezsin. Lucas Brent olayını duydum.”

“Ah evet, o...” Başını sallıyor, yutkunuyor sonra başını iki yana sallıyor. “İki küçük çocuğu vardı.”

Onun elini tutup kucağıma koyuyorum, parmaklarımı elinin üzerinde dolaştırıyorum; işaretparmağı ve başparmağı boyunca damarlarının geçtiği yerlerdeki yaraları hissediyorum ve yüzüne bakıyorum. “Gitmemiz gerek. Kaçmamız gerek. Buradan gitmemiz gerekiyor, Huxley-3’e.”

Dediklerimi hazmetmek üzere birkaç kere gözlerini kırıştırırken yüzünde oluşan ışık oyunlarını seyrediyorum, ardından etrafına bakıyor ve kapüşonunu kafasına geçiriyor. “İyi de biz... Biz böyle bir şeyi yapamayız. Kaçaklar vurulur, vuracaklarını sen de biliyorsun. Vurulmasak bile nasıl yapacağız?” Bana bakarken ifadesini zar zor anlasam bile bana, birinin deli olduğunu düşün-

düğünde baktığın gibi bakıyor; bu bakışı hayatım boyu birçok defa gördüm ama Dom'un bana böyle baktığını hiç görmemiştim ki bu beni biraz kararsızlığa itiyor ama yine de zorluyorum.

“Yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Ezra bizi mekiğe sokabilir diye düşünüyorum.”

Öylece beni seyrediyor, hareket etmiyor, nefes bile almıyormuş gibi görünüyor, tamamen şoka girdi galiba. Ekranda karmakarışık bir savaş sahnesi oynarken bütün oda zangırdıyor. Dom bir şey demesini beklediğimi fark ediyor ve “Neden bunu yapsın ki? Sadece kendi çıkarları için oyun oynadığına eminim. Her zaman olduğu gibi.”

“Aslına bakarsan bizden kurtulmak için her şeyi yapar. Demek istediğim, gerçekten ölümle karşı karşıya olacaksak bizi uçurmaktan büyük mutluluk duyacaktır.”

“Dur bir saniye, o yüzden mi beni öğleden sonra dört kere aradı?”

Nefesimin kesildiğini hissediyorum. “Aradı mı? Ezra mı seni aradı? Ne dedi?”

“Hiç. Açmadım. Onunla konuşmak şartlı tahliyemi ihlal etmek demek. Benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm.”

“Ama o... Dom her geçen saniye Huxley'den uzaklaşıyor. Onunla buluşmanın bir yolunu bulman gerek.”

Ona bakıyorum, kapüşonunu taktığı için sadece bir kısmı görünen ve benden hafifçe uzakta kalan üzgün dudaklarına bakıyorum.

“Onunla bu konuyu çoktan konuştun o zaman?” diyor. “Daha benimle konuşmadan onunla mı konuştun?”

Kapüşonunu indirip avucumu çenesine koyuyorum. “Beni Doğurganlık'a götürdüler. O... Onun da orada olma-

sı gerekiyordu.” Gerildiğini hissediyorum, “Dom buradan gitmemiz gerekiyor. Hemen.”

“Ama bunu yapsak bile,” diyor. “Baban... Benim ailem ne olacak? Herkes... Hayatta kalsak bile bir daha onları göremeyeceğiz.”

“Ben... Biz... Bunu düşünemeyiz. Düşünemeyiz. Burada güvende değiliz, güvende olmadığımızı biliyorsun.”

Bana bakıyor, yüzünde benden sakladığı korkuyu görüyorum ve yüzünü kendi yüzüme çekiyorum.

“Sana ne yaptıklarını söyle bana. Söyle bana neler oluyor?”

Ama söylemiyor. Onun yerine beni öpüyor, ben onun saçlarını, ensesini, terim üzerimde soğuyup beni ürperirken onun güneşi vaat eden sıcak tenini okşarken beni kokluyor. Öpüşmemiz bittiğinde, “Sen ve ben beraber olduğumuzda her şeyi yapabiliriz gibi hissediyorum, her şey imkânsız görünse bile. Tek bildiğim bu,” diyor ve sesi biraz çatallaşıyor.

O anda Ronaldo beliriyor, koridorun yanında dibimizde dikiliyor ve tepemizden etrafa şöyle bir bakıyor. Dom’un üzerinden atlıyorum, atlarken ellerini kalçama ve yüzüme koyuyor, beni kendine çekip son bir kez daha öpüyor. Ronaldo, “Mira, hombre,” diyor öfkeli bir ses tonuyla. Dom o esnada kulağıma eğilip, “Bu işi halletmeye çalışacağım, deneyeceğim tamam mı?” diyor.

Ronaldo kolumu yakalıyor ve yürüyoruz, parmaklarım Dom’un parmakları arasından kayarak ayrılırken arkama sadece bir kez bakabiliyorum; Dom yavaşça ayağa kalkıyor ve beni izliyor ve karanlığın içinde gitgide küçülüyor. Yapması çok zor olsa da dönüyorum ve Ronaldo

tarafından hücreme götürülüyorum.

“Müziğin,” diye ısrar ediyor, ben de kulaklıklarımı takıyorum. Müzik çalıyor mu çalmıyor mu bilemiyorum, fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmış durumdayım ya da tam aksine fazla umursamazım.

Otuzuncu Bölüm

Noel arifesinde Mariana ziyaret saatinde gelene kadar hiçbir şey olmuyor. Mariana gergin ve tuhaf şekilde sessiz, haliyle ben de bana bir mesaj vermeye çalıştığını düşünüyorum.

“Bugün babanlara gideceğini duydum,” diyor sonunda. “Görünüşe göre ihtiyacın olanı aldığından emin olmalısın.”

“Ne aldığımdan?..” Sonra durumu anlıyorum. “Bu akşam mı? Gerçekten mi? Bu akşam mı?”

İç çekiyor. “Gitmem gerek.” Ve kalkıyor.

Ben de kalkarak kolunu tutuyorum, ona yaklaşıyorum ama tamamen doğaçlama yapıyorum o yüzden de çok belli olmadığını ümit ediyorum. “Bu akşam sen de şu Noel olayı için babamlara gelsene.”

Bana bakıyor, geçen gün kuzeninin yüzünde de birçok defa gördüğüm “ne oluyor yahu?” bakışıyla aynı. “Baban bir şey demez mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Elbette demez. Gel. Zaten onun seninle tanışmasını istiyordum.”

Suratını buruşturuyor. “Benimle tanışmasını mı istiyorsun?”

Omuz silkiyorum. “Tabii ki! İster inan ister inanma ama benim arkadaşımsın ve seni önemsiyorum.”

Kaşının birini kaldırıyor. “Sakin ol Hemple. O kadar da pohpohlama beni istersen.”

Eh evet, Noel arifesi olduğu için bir akşamlılığına Doğu yemekhanesinde babam ve Olivia ile yemek yemek, sonra da onların evinde Noel filmi seyredip oyun oynamak için iznim var. Olivia’nın ve çocuklarının bu akşam için babamın deli kızının yanlarında olması konusunda ne düşündüklerini Tanrı bilir ama benim sorunum değıl. Benim sorunum şu: şimdi Ronaldo beni oraya götürecektir, gece yarısından önce ekranlarda Ayin verilirken beni geri getirecek, işte dönerken bir şekilde onu ekmem gerekiyor. İşte başlıyoruz, hazırlanıyorum, ellerim titreyerek giyiniyorum ve olmayacağını bilsem de Dom’la konuşabilmeyi diliyorum.

Yol boyu Ronaldo, bir şeyler sezmiş gibi -muhtemelen seziyor da- hemen yanımda yürüyor. Yemekhaneye geldiğimizde her yıl olduğu gibi yine şu korkunç Noel şarkısı çalıyor ve yine bu zorlama cümbüş, kâğıttan taçlar takan insanlar, banyo gideri gibi kokan yemekler var ve Olivia bütün bunların arasından oturdukları yerden bize el sallıyor.

“Biraz zayıflasana da hâlâ küçük tatlı bir şeysin Seren. Haydi gel de bir şeyler ye,” derken babam yavaşça kalkıyor ve beni öpüyor. Olivia konuşmasını sürdürüyor. “Sen de kalmaz mısın Ronaldo? Bize katılsana!”

“Hayır!” diye cevaplıyorum, herkes utanmış görünüyor. “Çalışması gerekiyor,” diyerek toparlamaya çalışıyorum. “Öyle değıl mi?”

Ronaldo bana bakıyor ve “Evet,” diyor.

“Bu hiç de Noel ruhuna uygun değil Seren,” diye iç çekiyor babam onun gidişini seyrederken. Sonra oturuyor.

“Biliyorum, sadece başka birini davet ettim, bir arkadaşımı ve onlar pek geçinemiyorlar.” Etrafıma bakınıp Mariana’yı ararken onu görüp el sallıyorum. “Ah işte burada!”

Biraz ürkek ve sessiz görünmesine rağmen yemeği bitirip hep beraber Noel şarkıları söylerken ondan gayet hoşlanmış gibi görünüyorlar. Yatakhaneye geçtiğimizde ise çocuklar ona standart, küçük Noel ağacını gösteriyorlar, el terminallerindeki birkaç tuhaf oyunu oynamak üzere onu banka çekiştiriyorlar. Galiba o civarlarda Pan ile Cain geliyorlar. Güney’de Cain’in ailesiyle yemek yemişler, ikisi de biraz sarhoş ve birbirleriyle Cain’in Noel için demir atölyesinde Deborah’ya yaptığı bebek dönencesinden bahsediyorlar. Biri onu artık bir parça zannetmiş ve kırmış. Onun ne kadar çabuk büyüdüğünü düşünüyorum, burnu tıpkı Cain’in burnu olmuş. Bütün bu zaman boyunca Mariana, her an kapıdan kaçıp gidecekmiş gibi kocaman gözlerle bana bakıyor. Tam onun yanına giderken babam kolumdan tutuyor ve hediyemi vermek üzere beni yatak odasına götürüyor. Magnet üzerine basılı bir fotoğraf; baktığımda annem olduğunu fark ediyorum.

“Senin olmalı diye düşündüm,” diyor.

Magnete bakıyorum, anneme bakıyorum. Üzerinde hamilelik üniforması var, bana hamile, kucağında da iki yaşındaki Pan var, yirmi bir yaşında ve çok güzel. “Benim olup olabileceğimden çok daha güzel.”

Babam, “Ah onu bilemeyeceğim,” diyor, içten içe bana

hak verdiğini bilsem de böyle söylemesi hoş tabii. “Bu çektiğimiz son fotoğrafı sanırım,” diye ekliyor. “Ölmeden...”

Bu, babamın bu konu üzerinde şu ana kadar en çok konuştuğu an, tecrübelerime göre bunu fazla uzatmayacağına biliyorum. “Bunu bana neden şimdi veriyorsun?”

“Çünkü şu an bir yol ayrımındaymışız gibi hissediyorum,” diyor. Ben kaşlarımı çatarken o masasına oturuyor. “Onun hakkında düşündüğün şekliyle hayatına devam etmeni istemiyorum.”

“Peki... Onun hakkında nasıl düşünmeliyim?”

İç geçiriyor. “Büyükbabanın senden ve ablandan gizli tutmamı istediği bazı konular var ama yıllar sonra bunu yapmanın hâlâ doğru olup olmadığından emin değilim.”

Onu izliyorum. Diğerleri film izlemek üzere içeriden bizi çağırıyor ama babam beklemelerini söylüyor, kapıyı kapatıyor ve çatılmış kaşlarıma karşılık o da kaşlarını çatarak cevap veriyor.

“Ne gibi?” diye soruyorum.

Yeniden iç geçiriyor. “Bak, tek bildiğim, bana tek söylenen hava kilidine gittiği ve kilidi açtığı. Ama... Bilemiyorum. Bazı şeyler kafamda hiçbir zaman oturmadı. Bunlar olmadan önce çalıştığı yerde birkaç düşmanı vardı. Biliyorsun, Kumandanlık’ta çalışıyordu, muhaberede. Hayatın bizim için nasıl daha iyi olabileceği konusunda birçok fikri vardı. Burada fikirlerimizin görevi tehlikeye attığını düşünen de birçok insan vardı ve...” Ellerini kaldırıp açıyor. “Bak, bilmiyorum. Hiçbir şeyi hiçbir zaman kanıtlayamadım. Ama ne olur ne olmaz diyerek ağzımı kapalı tuttum. Düşünmem gereken kızlarım vardı.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Baba ne diyorsun sen?”

Duruşunu değiştiriyor, şapkasını çıkarıyor ve düşünürken yaptığı gibi saçlarını düzeltiyor. “Bilmiyorum. Hiçbir şey sanırım. Gracie’nin dibe vurduğu zamanlar olmuştu, o yüzden benimki sadece hüsnükuruntudur. Bizi bırakmayı seçmediğini düşündüğüm içindir. Ama sen de birçok yönden annen gibisin ve senin için çok düşündüm, işleri senin için ona olanlardan nasıl daha iyi hale getirebiliriz diye düşündüm.” İç çekiyor. “Seni korkutmak istemiyorum Seren. Sanırım senin için tek istediğim bu işe bir çözüm bulmak.”

Ona bakıyorum ve birden bunun bir tür uyarı olup olmadığını merak ediyorum. Boğazım sıkışıyor ama, “Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?” demeyi başarıyorum.

Duruşunu değiştiriyor, hafiften omuz silkiyor. “Sadece seni sevdiğimi ve herhangi bir risk almanı istemediğimi söylüyorum. Onların oyununu oyna. İstediklerini yap. Ben bir kez savaşmaya çalıştım ve anlamsız olduğunu gördüm. Sonunda mutlu olmanın bir yolunu bulacaksın.”

Ona bakıyorum ve kapının arkasından, her yıl gösterilen *Şahane Hayat** filminin sesini duyuyoruz. Bütün bu konuşmamız boyunca Dom’un adını söylemeye cesaret edemiyorum ama günün birinde babam geriye baktığında anlamasını istiyorum.

“Dom’la tanışmasaydım muhtemelen her şey dediğin gibi olurdu.”

Babam başını iki yana sallıyor, “Bu üzerine düşünmen gereken bir şey değil,” diyor ve ekliyor: “Hem onun iyiliği için hem de senin iyiliğin için.”

İç geçirerek elimdeki resme bakıyorum.

* Özgün adı *It’s a Wonderful Life* olan 1946 ABD yapımı film. (ç.n.)

“Sadece mutlu olmanı istiyorum Seren, bunu biliyorsun.”

Onun bana sarıldığı gibi ona hiç sarıldım mı bilmiyorum, bunca zaman boyunca onların benim için yaptıkları planlardan haberi olup olmadığını merak ediyorum ama tam sormak üzereyken bir anda bir anlamı olmadığını fark ediyorum. Hiçbir anlamı yok. Sonuçta hiçbir şey beni yolumdan döndüremez. Sarılırken boynunda, yükleme peronlardaki aşırı soğuk yüzünden oluşan yoğun kızarıklıkların üzerinde derin bir nefes alıyorum, onu şimdiden *çok özlüyorum*, gözlerim yanıyor ama o esnada Olivia’nın en büyük oğlu atlaya zıplaya geliyor ve “Jamie amca, annem diyor ki en sevdiğin kısım geliyormuş.”

Babam sırtımı sıvazlıyor, sonra da içeri gidiyor ve banka oturuyor, ben de bir saniye kadar daha buruşmuş alnımla fotoğrafa baktıktan sonra onun peşinden gidiyorum.

Bir süre sonra Pan ile kapının dışına çıkıyorum çünkü diğerleri artık seyretmeye katlanamadığım o filmi seyrederken Deborah kafa ütüleyen bir şekilde çığlıklar atıyor. Onu bir o kucığına alıyor bir ben; ama tek istediği uyumak olduğu için başını aşağı yukarı sallayıp duruyor. Abılamı bir daha göremeyeceğimi, Deborah’nın büyüdüğünü göremeyeceğimi düşünmemeye çalışıyorum, bunu yaparken de beni en çok huzursuz edenin bu olmasına şaşıyorum, bir yandan da dik duramamaktan, doğru düzgün düşünmemekten korkuyorum.

“Neyin var senin?” diyor Pan, kalp atışlarımı yavaşlatmak amacıyla derin derin nefesler aldığımı görünce.

“Hiç. İyiyim,” diyorum. “Sadece... Mutlu olmana seviyorum Pan. Ve babamın mutlu olmasına. Umarım siz

de benim için aynısını düşünürsünüz, hani olur da mutlu olursam.”

Bana gözünün kenarıyla bakıyor ve “Seren lütfen bu akşam tuhaflaşayım deme. Birkaç saat dayan. Başarmazsan seni İslah’tan hiçbir zaman çıkarmayacaklar, biliyorsun bunu değil mi?”

“Biliyorum.” Derin bir nefes alıyorum. “Tamam.”

“Orada sonsuza kadar kalmayı sen umursamıyor olabilirsin,” diyor yüzünü buruşturarak, “ama bu babamı üzüyor. Beni üzüyor. Beni gerçekten üzüyor.”

Ona doğru atılıyorum ve öyle sıkı sarılıyorum ki Deborah aramızda acıyla viyaklıyor. Pan kendini çekiyor, sonra da bebeği almaya çalışıyor ama onu tutuyorum ve “Ne olursa olsun bilmeni istiyorum ki ben... Sadece benim için endişelenme tamam mı? Benim için üzülme.”

Sonra Deborah’ya bakıyorum, aniden susuyor ve bana bakıyor, o küçük güzel yanağından öpüyorum ama Pan onu alıyor ve kaşlarını çatarak benden uzaklaştırıyor. “Onu gerçekten artık eve götürmem gerek, sanırım seni de birazdan alırlar.” Cain’i çağırmak üzere kapıyı açtığında onun, kafası babamın omzunda uyuduğunu görüyoruz. Onların ortalıkta dolanıp herkesi öpmelerini seyrederiyorum, sonra Cain gelip bana sarıldığında Pan onun omzunun üzerinden bana bakıyor ve “Yarın gelip seni görmeye çalışacağım, olur mu?” diyor ve gidiyorlar.

Ancak o zaman durup zamanı düşünüyorum. Maria-na’ya bakıyorum, herkesle kaynaşmış, yüzüne yansıyan filmin ışıklarıyla birlikte tamamen mutlulukla sarmalanmış durumda. Onu ellerinden tutup banyoya götürüyorum, kapıyı kilitliyorum ve korkuyla köşeye kaçıyor.

“Bak, Ronaldo’nun gelmesine az kaldı, yardımına ihtiyacım var.”

Kocaman açılmış gözleriyle yutkunuyor. “Sorun değil, Dom bana dün söyledi.”

“Söyledi mi?”

“Evet, neden bütün gece yüreğim ağzımda dolaştım sanıyorsun?”

Ona sarılmadan edemiyorum ama beni itiyor ve “Başarı oranı yüzde sıfır olan, dünyadaki en aptal plan olarak kayıtlara geçsin lütfen ama ikinizin de ne dersem diyeyim beni dinlemeyeceğinizi bildiğimden yardım etmekten başka şansım yok.”

Sonra kapının çaldığını duyuyoruz, birkaç saniye sonra babam sesleniyor, “Seren, Ronaldo geldi.”

Birbirimize bakıyoruz ve o anda beni bir titreme alıyor, güleyim mi ağlayayım mı bilemiyorum. Mariana, “Sana bunu yapma desem bir anlamı olur mu?” diyor ve başımı iki yana salladığımı görüyor. “Peki, o zaman Domingo’ya söylediğimi sana da söyleyeceğim... Size bir şartla yardım ederim.”

“Ne olursa.”

Yutkunuyor. “Beni de yanınıza alın.”

Öyle bir şok geçiriyorum ki oluşan sessizlik içinde sadece nefes aldığımızı duyabiliyorum, ikimiz de korku ve mutluluğun heyecanı ile neredeyse soluk soluğa kalıyoruz. Sonra onu kollarıma çekiyorum ve omzunda çığlıklar atıyorum çünkü bu, mükemmel bir haber. Elbette ya. En baştan beri böyle olmalıydı.

“Bu muhtemelen aldığım en aptalca karar ama buradaki hayattan nefret ediyorum ve siz ikiniz, yokluğunuz-

la yaşayamayacağım iki insansınız.”

Sonra babam kapıya geliyor ve dahili telefona basıyor. “Orada ne oluyor kızlar? Burada endişeleniyoruz biraz.”

Bir şey söyleyecek vakit yok çünkü kapının kilidine asılıyor, geriye kaydırıyor ve çatılan kaşlarıyla karşımızda duruyor.

Babam ona neden veda eder gibi sarıldığımı merak ediyor olmalı çünkü genellikle yapmadığım bir şey bu. Fakat sanırım bunu hassas ruh halime veriyor, nitekim Olivia’ya da sarılıyorum ve gidiyoruz; arkama bakmıyorum, bir kere bile.

Ronaldo ve Mariana’nın arasındaki bu korkunç ortam ve sessizlik içinde bu işin nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Dom’la buluştuğumuzda Mariana’yı sormamıştım bile, bu yüzden şu an tek yaptığım Dom’u aramak, şu aptal Noel şapkalarıyla yanımızdan geçen herkese bakmak ve ne zaman nasıl olacağını düşünmek oluyor.

Havuza ulaştığımızda tavanda dans eden su yansımalarına bakıyorum. Mariana, “Ronny seninle konuşmam gerek,” diyor.

İkimiz de nefesimizi tutup bekliyoruz ta ki Ronaldo, “Tabii ne vardı?” diyene dek.

Merakla etrafıma bakıyorum, her bir duyum o kadar üst seviyeye çıkmış durumda ki korkudan sinmeye yeltenmiyorum bile, Mariana’nın konuşmak üzere kendini toparlaması karşısında şaşıyorum ama başarıyor.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum, olur mu? Ben senin için zamanında bir şey yaptım, şimdi de karşılığında senden bir iyilik istiyorum.”

Ronaldo uzun bir sessizliğe bürünüyor, heykel gibi hiç

kıpırdamadan duruyor ve sonunda bu konuşmanın varlığını kabullenip, “Mari, seninle geçmişten konuşmak istemiyorum, hiçbir anlamı yok,” diyor.

“Katılıyorum. Ben de zaten gelecekten konuşmak istiyorum.”

Ronaldo el terminalini kontrol ediyor. “Bu hastayı geri götürmem gerekiyor. Haydi, gidelim artık.”

Ama biz hareket etmeyince o da duruyor, dönüyor, eliyle kaşına dokunuyor. Mariana, “Bunun senin başını belaya sokacağını biliyorum ama gitmemize izin vermen gerek.”

Adam kaşlarını çatıyor. “Gitmek mi? Nereye?” Elini kolunu kaldırıyor, biraz gülüyor sonra yüzümüze bakıyor ve gülüşü dudaklarında donup kalıyor.

“Orası önemli değil,” diyor Mariana. “Sana sadece şunu söyleyeyim: Ben, senin hayatını yaşamana izin verdim. Sen de aynısını benim için yapabilecek misin?”

Ronaldo yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. “Benden ne istediğini anlamıyorum.”

“Hiçbir şey,” diyor uzanıp benim elimi tutuyor. “Hem de hiçbir şey. Hepimiz buranın güvenlik kameralarının kör noktası olduğunu biliyoruz. Sadece birine gittiğimizi söyleyene kadar biraz bekle. Hepsi bu. Bunca şeyden sonra çok mu şey istiyoruz Ron?”

O zaman yüzü değişiyor, ayaklarına bakıyor. “Onu nereye götürüyorsun? Onu güvende tutmaktan ben sorumluyum.”

Mariana boşta kalan eliyle soruyu savuruyor. “O benimleyken iyi olacak, merak etme.”

Sonra dönüyoruz, önce yavaş yavaş gidiyoruz sonra

hızlanıyoruz ve servis merdivenlerine koşmadan önce son bir şeyi fark ediyorum, o da Ronaldo'nun Mariana'ya, Mariana'nın da ona bakışı. Birden Ronaldo'nun şimdiye dek aslında hiç ona bakmadığını fark ediyorum çünkü işte şu an her şey, yüzünden okunuyor; izin verilmeyen aşkı, olanlara hiç sebep olmamayı dilediği acısı, hiç dile getiremediği vedası, üzüntüsü, hepsi.

Ve sonra gözden kayboluyoruz.

Otuz Birinci Bölüm

Dom, uçuş bölümüne giden servis merdivenlerinde, sırtında çantası, üzerinde ceket, iyice yüzüne indirdiği şapkasıyla bizi bekliyor. Bana sarılıyor, dudaklarını dudaklarıma dokunduruyor, soğuk elimi tutuyor ve hızla koşuyoruz, o kadar hızlı koşuyoruz ki zar zor konuşuyorum, peşimden gelen Mariana'yı gücbele tutuyorum.

“Mariana da bizimle geliyor,” diyorum. Dom, “Biliyorum, harika değil mi?” Onu öpmek istiyorum ama öpe miyorum çünkü koşuyoruz, koşuyoruz, koşuyoruz ta ki Batı'nın servis asansörlerine varana dek koşuyoruz. Asansörün çağırma düğmesine basıyoruz. Orada durmuş asansörün geliş sesini dinlerken boş olması için dua ediyoruz. Dom beni kolunun altına, sıcaklığına çekiyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, “Her şey nasıl bu kadar hızlı oldu?”

“Dün bütün gece Ezra ile mekikteydim,” diye yanıtlıyor.

“Cidden mi?” Ezra'yı düşünmeye başlıyorum; bize aslında yardım etmesini gerektirecek bir durumu olmadığını ama yine de yardım ettiğini. Bir an ona asla teşekkür

edemeyecek olmam son derece üzücü geliyor. Veda edemeyecek olmam da...

Asansör geliyor ama asansöre bakmak yerine Dom'un yüzünden geçen ışıltıya bakıyorum, diğer koluyla kapıyı açıyor, boş olduğunu biliyorum.

"Batı Platformu'nu geçmeyi öğretti, nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama hepimizin anca hayal edebileceği bir nüfuzu var." O konuşmasını sürdürürken aşağıya iniyoruz, gitgide daha derine gidiyoruz, kat kat geçiyoruz ve ışıklı şeritler üzerimizden geçerken geride duruyoruz, uçümüz de hafifçe kenara doğru dönük durarak kimsenin binmemesini ümit ediyoruz. "Bütün gece oradaydık, bugün günün büyük bölümünde de öyle. Yaşam sistemlerini anlamaya çalışıp navigasyon bilgisayarını programladık. Uçurmak o kadar karmaşık görünmüyor. Okulda Temel Uçuş Eğitimi'nden B almıştım, yani o kadar da büyük bir dert değil."

Mariana gülerken yavaşladığımızı ve durduğumuzu fark ediyorum; mühendislik üniformalı orta yaşlı bir kadın hafifçe başını sallayarak asansöre biniyor, ön tarafta kenara yaslanıyor ve el terminalinden çocuklarını arıyor. Üç kat sonra inene dek uçümüzün de nefeslerimizi tutmuş beklediğimizi fark etmiyor.

Platformdaki kapıda iki adam var, camdan görebildiğimiz kadarıyla kahve içiyorlar ve ekranlarda gösterilmeye başlanan gece yarısı ayinini seyrediyorlar. Servis girişine doğru gidip içeri süzöldüğümüzü fark etmiyorlar bile.

"Bakım'da olmanın bir gün işe yarayacağını biliyordum," diyor Mariana gülümseyerek ve giriş kartını öpüyor. Platform'un dinlenme odasına giriyoruz; L şeklinde bir bank karşısında geçit töreni haberleri var, etrafa da

buruşturulmuş kâğıtlar saçılmış.

Diğerkapıdan çıkarak geniş ve alçak bir hangara giriyoruz, tavandan yankılanan ne olduğu belirsiz sesler var, *Silent Night*'ı söyleyen birinin de sesi yankılanıyor. Dom yönünü şaşırmış biçimde önüne arkasına bakınıp duruyor. Sonra platformlara giden giriş kapısını işaret ediyor ve bizi oraya, kenara doğru çekiyor, kartını okutuyor ve giriş açılıyor. Girişle birlikte ışıklar da kapılarla dolu uzun, upuzun koridor boyunca sırayla yanıyor. Kapı kapı geçerek koşuyoruz ve buradaki ışık masmavi, duvarlar bembeyaz ve aralıklarla gelen ürkütücü bir sinyal sesi var; birden öyle korkuyorum ki kalbim resmen yerinden çıkacak gibi, hatta neredeyse ama neredeyse gitmek istemiyorum diyeceğim; derken varıyoruz. Dom kapağı açıyor. Orada durmuş bir yandan onu seyrediyorum, bir yandan tir tir titriyorum. Mariana önce yukarı sonra da geçide bakıyor, başı sağa dönüyor, sonra sola, sonra yine sağa, parmakları istemsizce benim parmaklarıma dolanıyor. Dom dizlerinin üzerine çöküyor ve şöyle bir geçide bakıyor sonra dönüp elime uzanıyor, tutmayınca ilk Mariana gidiyor; Dom'un önünden emekleyerek ilerlerken Dom bana bakıyor ve "Geliyor musun?" diyor. O bana bakarken başımı iki yana sallıyorum. "Bu kadar ilerleyebileceğimizi düşünmemiştim."

Ayağa kalkıyor, yüzümdeki saçları çekiyor, "Ama ilerledik."

"Sonunda öleceğimiz bir hikâye bu."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bir gün evet ama bugün değil."

"Nereden biliyorsun?"

Benim gülümsememe karşılık o da gülümsüyor ve omuz

silkiyor. “Biliyorum işte. Haydi, neler olacağını göreceğiz artık. Sanırım işe yarayacak.” Şimdi ve tam burada onu neden sevdiğimi, neden hayatımı ondan başkasıyla geçiremeyeceğimi anlıyorum. Ben her zaman kötümserken, o her zaman iyimser oluyor ve beni öyle kolayca ikna ediyor ki uğraşmıyor bile ve bütün dünya farklı görünüyor. Bu şekilde kendimi Gezgin 37’nin içinde buluyorum; öndeki pencereden yıldızlara bakıyorum ve düşüncelere dalıyorum; ancak Dom, “*Amor*, yardımına ihtiyacım var, tamam mı? Yaşam sistemlerini çalıştır,” dediğinde kendime geliyorum. Solumdaki bir grup ekranı işaret ediyor, ben tam ekranlara dönerken kapağın açılma sesi geliyor, hepimiz donup kalıyoruz, yani düşünüyorum da... Tanrım neredeyse başarıyorduk.

Ve Ezra geliyor.

“Ne yapıyorsun burada?”

Cevap vermiyor, tepesindeki yuvarlak kapağı çekiyor, önce tek hareketle kaydırıyor, sonra düğmeye basıyor ve kapak arkasından kapanıyor. Pilot koltuğuna yöneliyor, Dom’u kenara çekiyor, kulaklıkları takıyor, bilgisayarı açıyor ve kontrolleri yapıyor. Dom bir an bana bakıyor ama sonra Ezra şalterleri gösterip navigasyon ekranında parmağını kaydırırken onun emirlerini yerine getiriyor.

“Burada ne yapıyor?” diye soruyor Mariana parmaklarını avucuna alıp sıkıca sıkarken. “Bu bir tuzak Hemple. Dom’u bu konuda uyarmıştım.”

Ona, o upuzun kirpiklerine, cildinin parlaklığına bakıyorum ve şu an hissettiğim tüm korkuyu onun yüzünde görüyorum.

“Tuzak değil,” diyorum ama sesim çok cılız çıkıyor ve beni yüzüstü bırakıyor; ben bile kendime inanmıyorum.

Başını iki yana sallıyor. “O zaman neden burada? Söylesene! Domingo onun bilgisayarı nasıl kullanacağını, sistemi nasıl kumanda edeceğini öğrettiğini söylemişti. Ne yapıyor peki burada? Başımızı belaya sokacak Hemp-
le. Bu bir oyun.”

Ön pencerenin üzerindeki geniş dışbükey aynadan, mikrofonlu kulaklığıyla sesli emirler vererek sistemi çalıştıran Ezra’nın yüzüne bakıyorum, ikide bir yaladığı dudaklarına, terli alnına bakıyorum ve sonra kan görüyorum, çok fazla değil; ağzının kenarında bir leke, ön dişinin sol tarafına doğru pembe bir çizgi. Yolunda gitmeyen bir şey var.

“Ezra.” Ben kendimi durduramadan adı ağzımdan çıkıyor. Haliyle bana dönüyor ve bakıyor; gözleri kocaman ve simsiyah, göğsü büyük bir hızla inip kalkıyor, gözlerimiz uzun bir süre birbirine kitleniyor, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama olmuyor.

Dom, “Ezra, bundan sonrasını ben halledebilirim dostum gitmemiz gerek.”

“Evet, tabii,” diye iç çekiyor, bir an için bizi bir daha hiç göremeyeceği için gerçekten üzgün görünüyor sanki. Yani orada öylece otururken görünen bu ama aslına bakarsan ne hareket ediyor ne yerinden kalkıyor ve o esnada telsiz çalışıyor.

Bing bong.

Duruyor; durunca hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Bing bong.

Kimse kılını kıpırdatmıyor.

Sonra Dom, “Onlara sen olduğunu söyle. Pratik yaptığını söyle,” diyor.

Ezra kakhaha atıyor ama düğmeyi indirip konuşana dek Dom gözlerini ona diyor.

“Kontrol, ben Kıdemsiz Pilot Lomax. Sınavım için biraz pratik yapmak istemiştım, tamam.”

Cevap geliyor: “Olumlu, Lomax. Kokpit deneyimi kazanma konusundaki azminiz ilham verici, tamam.”

“Teşekkürler kule, tamam.” Kulaklığını çıkarıp Dom’un kucağına fırlatıyor ve telaşla tuttuğu tüm nefesini bırakıyor.

“Şimdi nasıl kalkış yapacağız?” diyor Mariana başını sallayarak. “Bizi izliyorlar.”

“İzlemiyorlar,” diyor Ezra ona bakarak. “Kardeşimin eline yüzüne bulaştıracığı Ayin’i izleyecekler. Öyle yapacaklarını siz de biliyorsunuz. O sırada tuhaf bir şey fark edecekler...” Bir omzunu kaldırıp indiriyor.

“Teşekkürler dostum,” diyor Dom elini uzatarak ama...

Bing bong.

Yeniden telsiz. Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

“Cevap ver,” diyor Dom ama Ezra başını iki yana sallıyor.

“Tanrım! Bizi şimdi yüzüstü bırakma dostum!” diye bağıyor Mariana arkamdan. Korkuyla soluduğunu duyabiliyorum. “Yardım et, peşimizi bırakmalarını sağla!”

Ama Ezra konuşmuyor. Terliyor, ağır nefesler alıyor, yutkunuyor, kusmak üzere olan biri gibi berbat görünüyor. Birkaç uzun saniyeden sonra hepimiz onun bir fikirle geleceğini ümit ediyoruz. Kontrol ekranlarına biraz daha bakıyor ve... *Ne oluyor...* Kelepçelerin bırakıldığını, hava kilidinin tısladığını ve iticilerin ateşlendiğini duyuyoruz ve *Tanrım* işte o zaman kalktığımızı anlıyoruz. Uzun ve

sessizlik dolu bir an boyunca sadece biz ve uzayda sürüklenen yüzbinlerce uzak yıldız var.

“Tanrım Lomax, ne yaptın sen?” Dom bir yandan Ezra’ya bağılıyor, bir yandan dönüp kemerimi bağlamam için bana bağılıyor.

Telsiz artık o kadar kibar *bing bong* yapmıyor; biz hızlanırken kesintisiz şekilde *bing bing bing bing* diye ötüyor. Koltuğumun ta dibine kadar sıkıca yaslanıyorum ve uzaktan Ezra ve Dom’un birbirilerine bağırışlarını duyuyorum. Benim çaprazımda duran Mariana’nın başı geride, gözleri kapalı, siyah kirpiklerinin kenarından minik küreler halinde şeffaf yaşlar damlıyor ve havada asılı kalıyor; yerçekimsiz ortamın ilk belirtisi.

“Mariana,” diyorum, benim olduğum yöne gözlerini deviriyor ve havada boncuk boncuk süzülen gözyaşlarını seyrediyor.

“Tanrım, şimdi kusacağım,” diyor.

Telsizin sesi artıyor, yoğun hışırtılar geliyor.

“Gezgin 37, uygun olmayan bir araçla izinsiz bir uçuş yapıyorsunuz. Lütfen güzergâhınızı düzeltin ve gemiye dönün.”

“Ah dostum, bizi biliyorlar.” Dom Ezra’ya bakıyor ve aynı ses tonuyla dönüp bana aktarıyor. “Bizi biliyorlar.”

Ezra karşılık vermiyor, sadece ekranlara dokunuyor ve bazı düğmeleri indirip kaldırıyor. Yanındaki ekrana arka görüntüyü veriyor.

“Suarez saçma sapan konuşmayı kes ve benim için şunu izle tamam mı?”

Dom önce ekrana, sonra Ezra’ya bakıyor. “Ne? Neye bakacağım?”

“Peşimizden gelip gelmediklerini kontrol edeceksin.”

“Peşimizden gelmek mi?”

“Savaş araçları. Şu an firar ediyoruz. Belki farkında değilsin ama böyle bir şey yapma iznimiz yok.”

“Elbette farkındayım.”

“O zaman bunun cezasının ne olduğunu da biliyorsundur herhalde.”

Dom buna cevap vermiyor. Kimse vermiyor. Biraz sonra Dom, “Bir şey kalkıyor,” diyor.

Mariana’ya bakıyorum; başını iki yana sallayarak kendi kendine sessizce bir şeyler mırıldanıyor, belki de dua ediyor, elleri sıkıca kemerine yapışmış, daha fazla gözyaşı gözlerinden havaya dağılıyor.

“Onları atlatabilir misin?” diye soruyorum Ezra’ya. O sırada birkaç düğmeyi daha kaldırıyor, bipleyen birkaç şey ayarlıyor ve başını iki yana sallayarak, birbirine benzer iki telsiz mesajını duymazdan geliyor.

“Bununla mı? Mümkün değil.”

“En son hızda bile mi?” diye soruyor Dom.

“Suarez son hızda gidiyoruz.”

Dom ve ben aynadan birbirimize bakıyoruz sonra da başlarımızı farklı yönlere çeviriyoruz. Başka bir mesaj daha geliyor.

“Gezgin 37, derhal Ventura’ya dönmeniz emrediliyor yoksa Clarke Protokolü’ne tabi tutulacak ve firari olarak kabul edileceksiniz.”

Parmaklarımla burnumu tıkayarak kulağıma giren keskin acıyı eşitlemeye çalışırken bir an için kusacak mıyım diye merak ediyorum ve tam o sırada aklıma bir şey geliyor.

“Annen,” diye soruyorum Ezra’ya. “Annen burada olduğunu biliyor mu?”

Ezra iç geçiriyor. “Sanırım.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ben sanmıyorum.”

Bana bakmıyor, sadece arka tarafı gösteren ekrandan bu karanlık içinde gümüş gibi parlayan ve gitgide bize yaklaşan savaş aracını izliyor.

“Olanları anlaması uzun sürmeyecektir eminim. Daha az önce onunla beraberdim. Ayin’e giderken onun dalkavuklarından biriyle kavga etmek zorunda kaldım. Ayrıca kalkmadan bir saniye önce Kule ile konuştum. Saklama ya çalışmıyorum yani.”

“İyi de neden burada olduğunu düşünsün ki? Düşüneceği son şey olurdu. Henüz haberi olmamıştır.”

“Haberi var Hemple!” diye bağırıyor birden kıpkırmızı kesilerek. “Biliyor. Umursamıyor. Onun kariyerinin, itibarının, görevimizin değerinin yanında zerre kadar değerim yok. O böyle biri işte, onu o yapan bu. Ben de bir kumar oynadım. Burada olursam bizi kurtarabileceğim düşüncesiyle bir kumar oynadım. Yanıldım. Yanıldım tamam mı? Çok üzgünüm.” Kontrol paneline uzanmadan önce yüzünü buruşturuyor, tuhaf bir robot sesi çıkaran bir şeylere dokunuyor.

“Manuel kontrol etkinleştirildi,” diyor ses.

Ezra levveyi serbest bırakıyor.

Dom ona bakıyor. “Ne yapıyorsun?”

“Ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Şey, aslına bakarsan hiçbir fikrim yok.”

“Bir savaş aracından otomatik pilot ve belirlenmiş seyir yörüngesinde nasıl kaçmayı umuyorsun acaba? Şimdi bir işe yara da motor gücünü artır.” Dom, onun gösterdiği

yere boş boş bakınca gürlüyor: “*Şu ekran işte!*”

Bu konuşmayı takip eden sessizlikte sadece küçük çaplı füzyon motorunun inceden sesi ve telsizin biplemesi duyuluyor. Bütün bu olanların üzerine aklımı toplamaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum.

“Ezra, bak sana diyeyim, annen bilmiyor. Öğrenmesi ve düzeltmesi an meseledir. Araçlara durma emri verilir, onlar da bu işi sona erdirir.”

Ezra yeniden başını hayır anlamında sallarken Dom arka görüntüye bakıyor ve “Yaklaşıyorlar,” diyor.

Mariana bunu duyunca oturduğu yerde öne doğru kalsı olarak depolama bölümünde bulduğu kilitli bulantı torbasına soluk renkli dev bir kustumuk topuna benzeyen bir şey ögürüyor. Ufak bir parçası kaçarak kabinde süzülüyor. Kokusu bizi duman ederken Mariana ağzını üniformasıyla silerek özür diliyor. Beti benzi atıyor, beyaz-yeşil bir renk alıyor; titreyen ellerle torbayı kapatmakla uğraşırken cildi terden parıldıyor. Ve yeni bir mesaj alıyoruz.

“Kıdemsiz Pilot Lomax, derhal rapor ver, tamam.”

Konuşan Kaptan Kat, hiç şüphe yok. Uzun bir sessizlikten sonra Ezra’nın düğmeyi kaldırmasını seyrediyoruz.

“Kıdemsiz Pilot Lomax bildiriyor Kaptan, tamam.”

“Pilot Lomax, bu aracı ve içindeki personeli derhal Ventura’ya getirmelisin yoksa Clarke Protokolü’ne tabi tutulacak ve ona uygun şekilde muamele göreceksiniz. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi? Tamam.”

Ezra hiçbirimize bakmıyor ama aynadan yüzünü görebiliyorum, neredeyse gülümsüyor diyebilirim. “Kendinizi çok iyi ifade ettiniz, Kaptan Lomax ama maalesef ne bu aracı ne de personeli şu an geri getiremem, tamam.”

Bir dakika, Ezra ve Dom'un motor gücü ve flaplar konusunda birbirine bağırıp çağırmaya başladığı sonsuz gibi gelen upuzun bir dakika geçiyor. Kısa bir süre bembeyaz kesilmiş, titreyerek yatan Mariana'ya bakıyorum.

"Ezra." Kaptan Kat önce bir tek bu kelimeyi söylüyor; alçak sesle, sert ve kesinlikle Ezra çizgiyi aştığında söylenen milyonlarca çocukluk anısının arasından sıyrılıp geliyor. "Ezra, bunu blöf olarak görmeni istemem. Çünkü senin de bildiğin gibi ben blöf yapmam." Sonra bir an duruyor. "Tamam."

O anda ciddi bir başımızın dertte olduğunu fark ediyorum, oluşan sessizlik onların da aynı şeyi düşündüğü konusunda şüpheye yer bırakmıyor. Ama bizim, hepimizin, her birimizin, gözlerini bir türlü açamayan Mariana'nın bile emin olduğu tek bir şey var. Bu işin dönüşü yok. Olamaz. Dönecek bir yer, dönecek hiçbir şey yok. Bu her zaman için tek yöne bir biletti.

Ezra, "Sanırım senden buna göz yummanı, benim, hani oğlun olan benim, içinde bulunduğum duruma müsamaha göstermeni istemek anlamsız olurdu değil mi? Tamam."

Hepimiz bu bekleyiş sessizliğini dinliyoruz, hem de motorun aşırı yüksek sesine rağmen dinliyoruz. Ezra levreyi gidebildiği kadar ileri ittirirken, "Haydi haydi, haydi," deyip duruyor. Annesine mi yoksa uzay aracına mı sinirlendiğini kestirmek zor. Kaptan Kat, "Ezra yapma bunu, lütfen bana bunu yaptırma."

Ezra'nın gözlerini öne sıkıca sıkıp sonra açarak bize bakmasını seyrediyorum; her birimize ayrı ayrı bakıyor ve hiç kimse tepki vermeyince derin bir nefes alıp, "Geri dönmüyoruz anne, gerisi sana kalmış artık, tamam."

Bir diğer aşırı uzun bekleyişin ardından Kaptan yine konuşuyor. “Kalbim ne derse desin önceliğimin Ventura olması gerektiğini biliyorsun. Seni seviyorum, umarım bunu biliyorsundur ama ne pahasına olursa olsun görev için elinden gelenin en iyisini yapan benim gibi insanlar olmasa şu an kim bilir nerelerde olurduk? Deli gibi can acıtsa da...” Sesi çatallaşıyor. “Tamam.”

Ve o anda öne doğru sert bir manevra yapıyoruz ve kuyruktan buruna, sonra yine kuyruğa sonra yeniden burun yönüne doğru mide bulandıran bir dönüşle savruluyoruz. Bütün bu süre boyunca çığlık atıyorum, Dom ve Ezra bağıriyorlar, ne olduğuna ya da bunun nasıl sonlanacağına dair hiçbir fikrim yok, tabii sonlanabilirse.

Dom, dış görüntüleri veren ekranlara bakarak, “Vurulduk,” diye bağıriyor. “Arka sancak tarafından hasar aldık.”

Bir sürü alarm ötüyor, otomatik konuşmalar ve anlaşılması güç sesler duyuluyor. Birçok düğme yerinden çıkarak uçuyor, bize çarpıp kabine savruluyor. Bütün bunlar olurken dudağımı öyle sert ısırıyorum ki artık kan tadı almaya başlıyorum. Mariana’ya baktığımda tamamen betinin benzinin attığını ve tepkisiz kaldığını görüyorum, eli kolu bacağı korkutucu bir şekilde düşmüş; bir insandan çok bir oyuncağa benziyor.

“Mariana!” diye çığlık atıyorum Dom’u koltuğunda zıplatarak.

Dönüşlerimiz biraz yavaşlayınca Ezra, “Suarez, durum kontrolü yap!” diye bağıriyor. “Durum kontrolü!”

Dom gözlerini kısarak önündeki ekranlara ve düğmelere bakıyor. “Yapamam... Bilmiyo...”

“Operasyonlar, yaşam sistemleri... Şimdi, yine hedefe

girmeden onların üzerindeki durum kontrollerini çalıştır.”

O anda telsizden büyükbabamın sesini duyuyorum: “Ben Ventura’nın Güvenlik Şefi, Şef Sherbakov.”

İkisi birden dönüp bana bakıyor, gözlerimi sımsıkı kapattığımı hissediyorum, sanki büyükbabamın sesinin zihnime girmesini engelliyorum. Ama, “Hepinizin güvenle Ventura’ya dönmesini sağlamak için buradayım. Kiminle konuşuyorum? Tamam,” diyor.

Ezra gözlerini bana doğru kaydırırken ses kesilmeleri oluyor. “Kıdemsiz Pilot Ezra Lomax efendim, tamam.”

“Şu anda bu aracı sen mi kullanıyorsun? Tamam.”

“Olumlu efendim, tamam.”

“Yardımcı pilotunun kimliğini söyle, tamam.”

“Teknisyen Domingo Suarez efendim, tamam.”

“Diğer mürettebatın kimliğini söyle, tamam.”

“Astsubay Mariana Moreno ve Yardımcı Teknisyen Seren Hemple, tamam.”

Büyükbabam hiç duraksamıyor ki bu da her şeyden çoktan haberi olduğu anlamına geliyor.

“Şimdi beni dikkatlice dinlemenı istiyorum, Kıdemsiz Pilot Lomax. Benim önceliğim, bu aracın ve mürettebatın güvenle Ventura’ya dönmesini sağlamak. Bunun için yapman gerekenleri adım adım anlatacağım. Aracın durumu nedir? Tamam.”

O anda Ezra’nın sabrı artık tükeniyor. “Açıkça konuşmam gerekirse, durum hiç iyi değil efendim. Sancak tarafımızdan vurulduk ve görüntülerden anlaşıldığı üzere hasar aldık, tamam.”

“Derhal Ventura’ya dönmeniz sizin ve yolcularınızın güvenliği açısından çok önemli Kıdemsiz Pilot Lomax.

Size prosedürleri söyleyeceğim, beklemede kalın.”

Ezra, bizi sabit bir pozisyona getirerek mikrofon ve kulaklığını çıkarıp Dom’a fırlatıyor. “Onunla başka biri muhatap olsun.”

Dom bana dönüyor ama başımı iki yana sallıyorum. “Yapma Seren.” Başını çevirip pencereden yıldızlara bakıyor. “Onun fikrini değiştirebilecek biri varsa o da senin biliyorsun.”

“Onun fikrini değiştirme konusunda pek bir umudum yok, inan bana.”

Dom bana bakarken Ezra eğilerek yan taraftaki birkaç düğmeye basıyor ve “Şu aşamada, ‘pek bir umudum yok’ da iş görür,” diyor. Dom gözlerimin içine bakarak bana kulaklığı uzatıyor.

Gözlerimi kapatarak kulaklığı kafama geçiriyorum. “Şu an hattayız,” diyorum. “Siz de zaten biliyorsunuz, sanırım yapabileceğimiz işe yarar bir şey kalmadı, tamam.”

“Seren ben büyükbaban.” Birden o kadar inkâr edilemez, o kadar kaçınılmaz oluyor ki gözlerimi açıyorum.

Tam o anda yeniden vuruluyoruz ve mide bulandıran, karnımızı bağırsağımızı, her zerremizi düğüm düğüm eden bir şekilde çapraz yönde dönerek hızla evrene savrulurken farklı üç-dört alarm daha yanıp sönüp bipliyor ve Ezra ile Dom birbirine bağırıyor.

“Durdur şunu!” diye haykırıyorum ona. “Büyükbaba durdur onları. Durdur! Bırak gidelim, bırak gidelim işte. Bizi ha bırakmışsınız ha öldürmüşsünüz ne fark eder?”

“Seren aracınız çok kötü hasar aldı ve şu an sizi hayatta tutmanın tek yolu buraya getirmek, anlıyor musun? Sizi geri getirmek zorundayım. Gitmenize izin verirsem

sizi öldürmüş olurum. Lütfen Seren seni kaybetmek istemiyorum. Geri dönün, bu işi halledebiliriz. Bir yolunu bulabiliriz. Tamam.”

Beni görmese de başımı iki yana sallıyorum. “Anlamıyorsun. Bu işin dönüşü yok, hiç olmadı.”

“Olabilir. Siz geri dönün, kalanını ben hallederim. Tamam.”

Ama başımı sallamaya devam ediyorum. “Üzgünüm, ya-yapamam. Üzgünüm büyükbaba. Artık çok geç.”

“Geç değil. Geç diye bir şey yoktur.”

Doğru olmadığını bilsem de diğerlerine bakıyorum ve döndüğümüzde neyle karşı karşıya kalacağımızı görebiliyorum. “Artık geç büyükbaba, kesinlikle öyle.”

Kulaklığı çıkarıyorum, sistemden onu duymaya devam etmemize rağmen cevap vermiyorum. “Seren, Seren konuş benimle, lütfen konuş benimle,” derken bile Dom ve Ezra’nın vurulma sorununu nasıl çözmeye çalıştığını, ne kadar sıçmış durumda olduğumuzu dinliyorum. Ancak bundan sonra savaş aracının geride kaldığını fark ediyoruz. Daha sonra bir şey mekiği sarsmaya başlıyor, parçalara ayrılmak üzere olan bir şey gibi takır tukur sesler çıkıyor.

“Gezgin 37, cevap ver,” diyor büyükbabam ama cevap vermeye tenezzül bile etmiyorum. “Cevap ver, Gezgin 37. Savaş Gemisi 55’e geri çekilmesi emredildi.” O anda sesi kesilmeye başlıyor, sesler karışıyor. “Bu, Ventura’ya dönüşünüzü kolaylaştıracak Gezgin 37. *Tekrar ediyorum: Gezgin 37 derhal Ventura’ya dönmelisiniz. Ölüm cül şekilde hasar aldınız ve tehlikeyesiniz. Cevap ver Gezgin 37. Beni duyuyor musunuz? Duyuyor musunuz?*”

Ve o anda iletişimimizi kaybediyoruz.

Otuz İkinci Bölüm

Hâlâ son hızda uzayda dönüyoruz, artık öyle görünmese de kovalanıyormuş gibi kaçıyoruz. Dom ve Ezra değerleri kontrol ederlerken ben kemerimi açıp Mariana'nın yanına gidiyorum. Bacaklarım iradem dışında tavana yöneliyor; ben de Mariana'nın kemerinden tutarak kendimi çekmek zorunda kalıyorum. Şu an tamamen baş aşağı duruyorum, daha doğrusu ellerimin üzerinde duruyorum; bir an için öyle tuhaf ve mide bulandırıcı geliyor ki başımı onun göğsüne dayıyorum, gözlerimi sıkıca kapatarak bu etkilerin geçmesini bekliyorum. Sonra onun nefes alışını hissediyorum, göğsünün inip kalktığını, saçlarıma gelen hafif nefeslerini hissediyorum.

“Mariana,” diyorum ama cevap vermiyor. Ona baktığımda ağzının açık, kapalı olan gözlerinin etrafının koyu ve hareketsiz olduğunu görüyorum.

“Hemple, arkaya gitmen gerek,” diyor Ezra.

“Arkaya nereye?”

“Deliği yamaman gerekiyor. Küçük ama çabuk halletmen gerekiyor. Dolap bir beş beş bir.”

“Dolap ne?”

O sırada dış bükey aynadan bana baktığını fark ediyorum. “Acil durum kitinin olduğu yer.”

“Ezra, ben...”

Ama Dom araya giriyor, “Ben seninle konuşurum, sadece gidip dolabı bul.”

Gözlerimi kısarak hemen yanımdaki krem rengi duvara bakıyorum ve hafifçe içeri doğru çukur olan kulpları fark ediyorum, her birinin altında kabartılarak yazılmış numaralar bulunuyor. Mekik küçük olsa da bu açıdan bakıldığında sayısız kulp varmış gibi görünüyor ve içim sıkılıyor. Sonra ilkinin parmaklarımla kendime çekiyorum ve okuyorum: 738. Çapraz sağındaki: 752. Hedeften uzayım. Diğer tarafta olmalı. Ağzıma gelen ve kusacağımı işaret eden metalik tatlı sıvıyı yutarak savuşturuyorum ve kendimi diğer tarafa çekiyorum. 1169. Yaklaşıyorum. Kendimi parmaklarımla bir aşağı bir yukarı çekiyorum.

“Hemple ne halt ediyorsun öyle?” diyor Ezra.

“Rahat bırak onu. Yapıyor işte,” diyor Dom. “Sen bizi güzergâha sokmaya bak.”

“Sen ne yaptığımı düşünüyorsun? Tanrım Suarez, defteri bile doldurmayı bilmiyorsun.”

O sırada dolabı buluyorum, açıyorum; şimdi elimde içinde bantların ve şu tuhaf metal ağı bulunduğu bir çanta var.

“Tamam buldum. Delik nerede?”

Dom ekranı kontrol ediyor. “Arka kısım, beşinci sektör. Yahtım panellerinin arkasında, o yüzden önce onları halletmelisin. Çok fazla basınç kaybediyoruz, bunu hemen yapmamız gerekiyor.”

“Burada dakikalardan bahsediyoruz!” diye gürlüyor Ezra yardımcı oluyormuş gibi.

“Tamam!” diyorum ona ve kendimi giriş kapağının yanındaki arka bölmeye çekerken parmaklarımla yalıtım panellerinin ince kenarlarından tutmaya çalışıyorum.

“Dikkatli ol,” diyor Dom. “Paneli çıkardığında bir çekilme hissedeceksin, hem de yoğun bir çekilme.”

“Suarez sen lütfen önündeki ekrana bakar mısın? Güç çıkışıyla manuel olarak ilgilenmezsen arka iticiler gidecek ve yine düz virile gireceğiz,” diyor Ezra dişlerinin arasından.

“Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum.”

“Hepimizin yardıma ihtiyacı var. Sadece işini yap dostum.”

Ama dışbükey aynadan Dom’un hâlâ bana baktığını görüyorum. “İşte o,” diyor. “Tamam, işte o. Vakum için hazır ol. Seni içine çekmesine izin verme tamam mı? Sadece malzemeleri hazır et ve doğruca yapıştır.”

“Şu ağ gibi şeyi mi?” diye soruyorum korkudan deli gibi titremeye başladığımı ve ellerime doğru yayıldığını hissederek.

“O ağ gibi şey yüksek çekme dayanımlı titanyum,” diyor Ezra pişmiş kelle gibi sırtarak. “Bant da güçlendirilmiş sıvı fiberglas. Onları doğru düzgün bir şekilde yan yana getir, bizimle uzayın vakumu arasında kalacaklar. Ya yaparsın ya da birkaç dakika daha sohbet edip bilincimizi falan kaybederiz. Sen seç.”

Dişlerim sertçe birbirine vura vura titrerken onları çantadan çıkarıyorum. Derin nefesler alıyorum ve olabildiğince yavaş bir biçimde vermeye çalışıyorum. *Yapabi-*

lirim. Metal ağın kâğıdını açıyorum ve parmaklarımın arasında tutuyorum. Sonra dizimin altına sıkıştırıyorum, bandın ucunu dişlerimin arasına alıyorum ve yalıtım panelini çekmeye çalışıyorum.

“Gelmiyor,” diyorum birkaç saniye sonra. Vakum etkiyle tutulduğunu hissedebiliyorum ve bu işi yapabileceğime hiç inancım olmadığının farkına varıyorum sanırım. Uzaya karşı ben; nasıl kazanabilirim ki?

“Gelir,” diyor Dom. “Yalıtım paneli arı kovanı gibidir. Emme sadece çok ufak bir alanda oluyor. Çekmeye devam et.”

Ben de paneli nihayet aşağı yönde gelene kadar çekiyorum ama aniden kendini atarak bacağıma kesiyor ama şu an, ortaya çıkan parlak yüzeye doğru karşı koyulamaz bir şekilde çekildiğimden bacağıma fark etmiyorum, kendimi ellerimle tüm gücümle iterek yüzümün metal duvara çarpıp ezilmesine engel olmaya çalışıyorum.

“Hiçbir şey görmüyorum!” Bağırıyorum; alarm sesleri benim sesim de dahil her şeyi bastırıyor. “Deliği görmüyorum!”

Bir şey yeniden mekiği sarsmaya başlıyor, kafatasımın içi de dahil her şey zangırdıyor, haliyle gözlerim artık net göremiyor. Ezra bağırarak bir şey diyor ama duyamıyorum.

“Ne?” diye haykırıyorum ama ağızımdan çıkan ses yutuluyor sanki. “Ne?” Tekrar deniyorum ve onlara doğru baktığımda Ezra’nın, sağındaki ekranda bir yer işaret ettiğini görüyorum, baktığım panelin yeşil renkli çizimi görüne dek parmağını ekranda hareket ettiriyor ve sol üst köşede yanıp sönen kırmızı bir X işareti görünüyor.

Bir tür harita. X de o noktayı gösteriyor. Her şey o kadar titriyor ki ne olduğunu zar zor anlıyorum ama durumu çözecek kadar bakabiliyorum. Panele döndüğümde de orayı görüyorum; bir delikten çok kesik gibi bir şey, tıslıyor ve kuvvetli bir şekilde beni o yöne çekiyor. Tüm yapabildiğim beni alıp götürdüğünü, pipetle *milkshake* içer gibi çektiğini ve milyonlarca parçaya ayırdığını düşünmek oluyor.

“Gördüm!” diye bağıyorum, Dom da bağırarak bana bir şey söylüyor. Bir şey havada bir kez döndükten sonra gelip omzuma çarpıyor. Bir oksijen maskesi. Ventura’da basıncın az olduğu yerlerde binlerce defa kullandığım bir maskem vardı. Maskeyi çekiyorum ve kayışını sıkıyorum, telsizi açıyorum.

“Mariana!” diyorum hemen ama Dom çoktan kendi kayışlarını çıkarmış; Mariana’nın maskesini takarken tavandan destek alıyor ve o esnada Ezra’nın kafasının kenarını tekmeliyor.

“Tanrım, Suarez, ciddi misin sen ya?” Sesi telsizde patlıyor.

Dom yeniden koltuğuna oturarak maskesini takıyor ve bağlıyor.

“Ne yapmamı bekliyordun? Bırakayım ölsün mü?”

“Sen lanet iticilerin başında olmazsan hepimiz öleceğiz.”

Ağı panelin köşesine koyuyorum ve yerleştirir yerleştirmez oraya sabitleniyor, kendi yalıtımını oluşturuyor. Ben de bu sayede hızla bandı açıyorum, metal yamanın üzerinden çaprazlama bir şekilde yapııştırıyorum ama bu sefer de kesemiyorum.

“Nasıl keseceğim bunu?”

“Suarez malzeme listesini kontrol et. Tel kesici var mı diye bak.”

“Böyle şeyleri neden içine koymazlar ki?” diye bağıyorum, korkunç bir saniye boyunca içim panikle çalkalanıyor.

Dom ekrana dokunuyor ve “Altı yüz kırk,” diyor ve Ezra’nın koltuğunun arkasını işaret ediyor. “Orada.”

İleri doğru bir hamle yapıyorum ve Ezra’nın koltuğuna çarpıyorum, dirseğim titriyor ve Mariana’nın savrulan bacaklarına takılıyorum.

“Kaç numaraydı?”

“Altı yüz kırk,” diyor omzunun üzerinden bana bakarak, gerçi maskeden dolayı sadece gözlerini görüyorum ve her şeye rağmen hâlâ beni rahatlatmaya çalışıyor. “İyi misin?” diyor. Başımı sallıyorum, yutkunuyorum, Mariana’nın bacağına çekiyorum ve kutuyu açıyorum. Tel kesiciler kapağın içine tutturulmuş.

Bandı kesmek için tüm gücümü kullanıyorum, bu kadar titrerken bu işi yapmak neredeyse imkânsız görünüyor ve maskeden dolayı doğru düzgün göremiyorum ama yamanın her yerini yapıştırıyorum. Ayrıca bu siyah, fısıktık ezmesine benzeyen yapışkan madde iki parmağımı o kadar fena yapıştırıyor ki oynatamıyorum.

Onlara, “Yaptım,” derken öten birkaç alarm susuyor, sadece iki-üç tanesi devam ediyor ve ön pencerenin üzerindeki şu kırmızı şerit birkaç saniyede bir yanıyor.

“İyi iş çıkardın,” diyor Dom. “Şimdi yalıtım panelini geri tak ve koltuğuna dön.”

Yalıtım panelini kaldırırken bacağıma fark ediyorum,

kavalkemiğimin ortasındaki bölgede büyüyen koyu bir leke var, kanıyor; damlaların serbest kaldığını görüyorum ve jöle gibi birikintiler bıraka bıraka en yakın dolaba gidiyorum.

“Bakın,” diyorum. “O kadar önemli bir şey değil ama listede ilkyardım kiti var mı baksanıza.”

İkisi birden kocaman açtıkları gözleriyle aynadan bana bakıyorlar. Dom, “Neden? Ne oldu? Kötü bir şey mi oldu?”

“Bir şey yok, iyiyim. Sadece bacağım kesildi ama o kadar kötü değil. Ufak bir kesik gibi, sarmam gerek, o kadar.”

“Koltuğunun altında,” diyor Ezra.

Onun koltuğuyla kendiminki arasına geçip ilkyardım çantasını çıkarırken Dom kolumun üzerinden beni tutuyor ve Ezra ile kendi arasına doğru çekiyor, sırtım ön cama çarpıyor, sonra beni havada kucaklıyor ve kucağına oturtarak kollarının arasına hapsediyor.

“Bana yaralanan yerini göster,” diyor yüzüme bakmadan; gözleri ekranda, maskesi benim maskeme çarpıyor.

Bu, o kadar kolay değil çünkü onunla kontrol paneli arasına sıkışmış durumdayım, o da bir yandan solundaki ekrandan motor gücüne bakarken bir yandan da sağındaki kontrol levyesi ile iticilerin yönünü idare ediyor. Ama bacağımı çıkarıyorum, şöyle bir yaraya bakıyor ve “Epey derin,” diyor. Başıyla solundaki ekranı işaret ediyor, “Buraya otur. Burayı yeşil tutacak şekilde bunu aşağı yukarı hareket ettir.” Biraz panikliyorum. Dom arkaya eğilerek yarısı çıkmış ilkyardım çantasından bandajı alıyor ve kavalkemiğime yerleştiriyor.

“İyisin,” diyor, aslında benden çok kendine diyor bunu. Gözleri çok kısa bir an benimkilerle buluşuyor sonra ek-

rana dönüyor ve “Tamam, aldım ben. Sen biraz dinlen. İyi iş çıkardın.”

Tam kendisi gibi, tam Dom gibi, beni kurtarmak istiyor. Gülümsüyorum, arkasına geçerek uzun bir an boyunca orada uzanıyorum, onun vücudunun gerginliğini, hareketlerini hissediyorum, ikimizin de içinde kabaran adrenalini, acıtması gereken bir şekilde kalça kemiğime değen ama acıtmayan dirseğini hissediyorum.

Bir süre sonra, ortam bir anlığına sakinleşmiş gibi görünüyor. “Ne durumdayız?” diye soruyorum.

Ezra telsizden gülüyor. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Henüz durum kontrolünü tamamlamadık,” diyor Dom. Başımın üzerinden Ezra’ya baktığını hissediyorum.

“Karşınızda böylesi güzel bir resim varken o kadar da gerekli değil.” Dom’un yanındaki ekranı işaret eden elini görüyorum. Arka görüntüyü gösteren bu monitörde beyaz bir şey püskürerek siyahlara karışıyor ve güzergâhımızı boyuyor.

“O ne?” diye soruyorum yutkunarak.

“Bu, arkadaşım, ısı kalkanımızın soğutucusu çalışmadığı için kuyruk bölümümüzün küle dönen artıkları. Yanılmıyorsam, ısıtma sisteminin sıvısı da olabilir.” Sesi neredeyse neşeli çıkıyor ve buradan onun tamamen panik ve korku içinde olduğunu anlıyorum.

“Durum kontrolünü henüz tamamlamadık,” diye tekrar ediyor Dom, aynı ses tonuyla ve aynı şekilde Ezra’ya bakıyor sonra da birkaç düğmeyi tutuyor. “Bu alarmları susturmanın bir yolu yok mu?”

Ezra kahkaha atıyor. “Hayır, bu tamamen sıctığını

gösteren bir durum, o yüzden bu kadar rahatsız edici şekilde gürültülü.”

Ardından Dom bana bakıyor. “İyi misin?”

Sadece gözlerini görebiliyorum, maskelerimizin arkasından ben başımla evet derken o da gözleriyle gülümsüyor.

“Durum raporu çıktı,” diyor Ezra. “Ve evet haklıydım, sıçtık.”

“Bu teknik bir terim mi?” diye soruyor Dom.

“İyi haberleri mi istersin kötü haberleri mi?”

Aynı anda Dom iyi haberleri istediğini söylüyor, ben de kötüleri istediğimi söylüyorum.

“Ee iyi olan şu ki...” Ezra maskesini çıkarıyor, sesi mesafeli ve kısık geliyor. “Evet, kabin basıncı düzeldi. Şimdilik.”

“Kötü haber?” diyorum maskemi çıkararak. Dom da aynısını yapıyor, yanaklarının kenarında kırmızı izler kaldığını görüyorum.

“Nereden başlamamı istersin?” diyor Ezra bazı satırları, kod dolu satırları incelerken. Öne eğiliyor, Dom’un yanındaki sistem ekranlarına dokunuyor.

“Sadece ana hatlarını anlat,” diyor Dom. Ben dönüyorum, iyice arkaya eğilerek Mariana’nın maskesini çıkarıyorum ve yüzüne düşen saçları çekiyorum.

“Pekâlâ, özetleyecek olursak arka iniş flapları ve kuyruğun sancak tarafı gitti, kabin ısıtma sistemi öyle fena hasar aldı ki hâlâ çalışması bir mucize ve oksijen filtrasyon sistemlerimizden biri de yok. Aldığımız darbelerle hâlâ haritada olmamız milyonda bir gibi bir şey.

Mariana inliyor, gözlerini açmadan koltuğunda iki büküm olup dönüyor. “Söylediklerin hoşuma gitmedi Lomax,” diyor kesik kesik soluyarak.

Ezra gülüyor. “Benim de hoşuma gitmiyor.”

Dom Mariana’ya iyi olup olmadığını soruyor, Mariana başıyla iyi olduğunu onaylıyor, gülümsemeye çalışıyor ama olmuyor.

Bir süre sessizliğin ardından Ezra, “Yine de durum o kadar vahim değil. Düz virile girmek ilerleyişimiz için iyi oldu. Gezin’in motorları gibi motorlar öyle tamamen kontrolden çıkmazlar. Bu kadar fazla yükümüz olmasa hızımız iki katına çıkabilirdi. Gerçi oraya varana kadar ölecek olmamız çok kötü. Duruma biraz köstek oluyor anlarsınız ya!”

“Bir daha bu aptal şakalarından birini yaparsan sonuncusu olur Lomax,” diyor Dom başını iki yana sallayarak.

“Zaten muhtemelen bu sonuncusu dostum. Kendine yeni tehditler bulman gerek.”

“Tehdit değil bu, yemin.”

“Eh pekâlâ bu şeylerin nasıl çalıştığını bilen tek kişi olmadan beş dakika giderseniz şanslısınız.”

“Tamam,” diyerek bölüyorum ve sakinleştirmek için Dom’un elini tutuyorum. “Peki sonuç nedir?”

Ezra, “Sonuç şu...” derken ona omzumun üzerinden bakıyorum, kaşlarını çatıldığını görüyorum.

“Sonuç şu ki Huxley-3’e varmamız pek olası görünmüyor, navigasyona göre son hızda yirmi üç saatte varabiliriz ve oldu da vardık diyelim, bugüne kadar gerçek hayatta hiçbir yörüngeye ya da yerçekimli alana girmedim. Kendi becerimi değerlendirecek olursam başarı şansımız yüzde yirmi civarında.”

Dom yutkunuyor. “Yüzde yirmi mi?”

“Bu tamamen çalışan bir mekik ile hesaplanan. Bu ka-

dar hasar almış bir araçla...”

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bekliyoruz.

“Belki üç ila beş civarıdır.”

“Yüzde mi?” diye soruyorum.

Ezra başını sallıyor. “Aşağı yukarı.”

Dom bana bakıyor, altdudağıma dokunuyor, bakışları bir süre başka yöne kayıyor; yere, yanına bakıyor. Bir an için içindeki korkuyu, şüpheyi görebiliyorum ve içine düşmek üzereymişim gibi gelen bir uçurum ya da baş döndürücü bir şekilde içimden akıp giden bir şey gibi hissettiriyor. Kulağının kenarındaki saçından bir damla ter damlıyor, çenemdeki eli titriyor ama sonra yutkunuyor, başını sallıyor ve “Başaracağız,” diyor.

Ezra gülüyor. “Sen öyle diyorsan. Ama başarırırsak Hemple’a teşekkür etmek yok. Yanılıyor olabilirim ama son kontrol ettiğimde hidrolik tahrik sistemi üzerine oturmak, uçuş kılavuzunda yoktu.”

Dom’un yanağında duran elini tutarken yukarıya kaçacak gibi oluyorum, yüzümü çevirip onun avucunun içini, dudağının kenarını öpüyorum. O da beni çekiyor ve dudağını dudaklarıma bastırıyor ve bir öpüşmenin en derin noktasında buluyoruz kendimizi; her şeyden kopulan, tatlı ve yoğun olan noktasında. Elimi onun boynuna koyuyorum, parmaklarımı nemli saçlarında dolaştırıyorum, kendi yerçekimi varmış gibi beni çektiğini hissediyorum. Benim için böyle tabii ki, kendi çekimi var, hep vardı. Sonunda yaptığım en zor şeylerden biri olsa da çekilmeyi başarıyorum.

Yeniden kendi koltuğuma oturduğumda Ezra’nın dışbükey aynadan beni seyrettiğini fark ediyorum ama ona baktığımda başını başka yöne çeviriyor.

Otuz Üçüncü Bölüm

Bir keşif mekiğinde tuvalete şöyle gidilir. Kendini bu küçük bölmeye kapatırsın, kilitli küçük dolap gibi düşünülebilir, içine sadece bir kişinin sığacağı büyüklüktedir. Devamında işin içine plastik huniler ve tüpler giriyor; onları kullanmak kolay ve eğlenceli olmadığı gibi bu işi ilk kez yapıyorsanız neredeyse imkânsız.

Söz konusu ben olunca da bu, fazladan birkaç dakika daha harcamanız demek oluyor. Tavandan destek alarak kapının arkasındaki küçük kare aynaya bakarsınız, ne düşündüğünüzü merak ederek gözlerinizin ta içine dikkat kesilirsiniz ve bunu sesli olarak dile getirmemeye gayret edersiniz. Sonra, bu daracık alanda duran vücudunuza bakarsınız ve aniden bir tabutun içinde gibi hissedip çığlık atacak gibi olursunuz ve çoktan ölüp ölmediğinizi ya da çok yakın zamanda ölüp ölmeyeceğinizi merak etmekten alamazsınız kendinizi.

Kabine dönünce her bir eksen değişiyor. Yerçekimi olmadığı için olay sadece kendinizi hizalamaya bakıyor, yani tuvalet aslında yerde bulunan bir kapı. Oradayken

ayakta duruyormuş gibi hissediyorsunuz ama aslında mekiğin zeminine uzanıyorsunuz. Çıktığınızda da kendinizi yeniden yukarı ve aşağı kavramına alıştırmanız gerekiyor.

Yeniden koltuğuma döndüğümde Mariana başını bana çeviriyor.

“İyi misin?” Sesi neredeyse çıkmıyor bile, başımı evet anlamında salladığımı görüyor.

“Evet,” diyorum, benim de sesim pek canlı çıkmıyor.

“Benim de gitmem gerek,” diyor kemerini açarken. Kıvrılarak devam eden duvara tutunmasına yardımcı oluyorum.

Dom’un koltuğunun arkasına tutunuyorum. Dom o anda öyle bir esniyor ki resmen titriyor. Gözlerini açtığında beni görüyor ve ben ekranlardan yüzüne yansıyan ışıklara bakarken o da kollarını omzuma doluyor.

“Bırak biraz da ben yapayım, sen geç biraz uyu,” diyorum ona.

Başını iki yana sallıyor. “İ-ıh, ben iyiyim, hallederim. Böyle bir durumda uyuyabilir miyim bilmiyorum zaten.” Birçok alarm susmuşken pes etmeden yanıp dönen kırmızı ışığı gösteriyor eliyle.

“Bence Dom biraz uyumalı,” diyorum Ezra’ya. Hızla başını çeviriyor.

“Ah tabii tabii, yatıp uzanalım, biraz dinlenelim, her şey kontrol altında,” diyor sert, iğneleyici bir sesle.

“Ben devralabilirim.”

Birkaç saniye sonra Ezra, “Git biraz uyu Suarez,” diyor başını monitörden kaldırmadan.

Dom önce ona sonra bana bakıyor, sonra esnememek

için çaba sarf ettiği belli olsa da yeniden esniyor.

“Tamam, o zaman...” Gözlerini kırpıştırarak etrafında bulunan renkli konsollara, tuşlara ve ekranlara bakıyor. “Bu tuş...”

“Ben ona açıklarım,” diyor Ezra. “Sen git.”

Dom tekrar bana bakıyor, kemerini açarken suratı asılıyor, tavana yükselmeye başlıyor ve baş aşağı dururken beni öpüyor.

Dom’un koltuğuna oturup kemerimi takıyorum, etrafıma bakıyorum ve hiçbir şeyi hatırlamadığımı fark ediyorum, Temel Uçuş’ta ilk öğretileni bile hatırlamıyorum. Sistem ekranları benim önümde olduğundan dikkatle onlara bakıyorum; Oksijen, yakıt tankı, yaşam destek sistemleri ve hız monitörleri arasında gidip geliyorum. Sonra pencereden bakıyorum. Huxley-3 şu an futbol topu büyüklüğünde, ağırlıklı olarak mavi, ancak hayalini kurabileceğin bir mavi tonlarında görünüyor. Ona bakmak kursağında yutkunmak zorunda kaldığım bir şey oluşturunuyor, kendimden kaçmakla tehdit eden bir şey.

Ezra’ya dönüyorum, protein barlarından birini yerken navigasyon ekranını inceliyor, bir yandan da tek eliyle levveyi tutuyor.

“İyi misin?” diye soruyorum.

“Yani,” diyor. “Daha iyi olduğum günlerim olmuştu ama bu şartlar altında...”

Gülümsüyorum. “Ne oldu?”

“Ne zaman?”

“Orada, Ventura’da.”

“Pek bir şey olmadı,” diyerek iç geçiriyor ve omuz silkiyor. “Annemle gece yarısı ayinine gidiyordum ve bir ara-

ma geldi, belki seninle ilgiliydi belki tamamen alakasız bir şeydi. Her iki şekilde de gitmesi gerekiyordu, onu durdurmaya çalıştım ama yine de gitti. Muhtemelen ne düşündüğümü bildiği için Güvenlik'e beni orada tutmasını söyledi ama ben... Kaçtım ve... İşte buradayım."

Titriyorum, altımdaki plastik sandalyenin soğuşundan bir anda buz kesiyorum. Ezra ceketini almak için arkasına uzanıyor, tutup fırlatıyor, ceket bana doğru geliyor, ikimiz de sessizce havada açılmasını seyrediyoruz. Ceket yakalayınca bacaklarıma seriyorum.

"Tanrım, ne yapıyoruz biz böyle?" diyorum sonra başımı iki yana sallayarak.

Ezra gülüyor. "Ah Hemple, sen de bilmiyorsan kim bilecek? Benden kaçmak için çaresizce debelenip hayatını buna bağlayan sensin. İşin komik yanı bundan sonra hayatında göreceğin üç insandan biri ben olacağım."

İkimiz de bir süre bunu düşünüyoruz sonra ben, "Kaçmaya çalıştığım sen değildin Ezra. Bunu biliyorsun değil mi?"

Ama ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıyor ve "Çalışacak mısın yoksa sadece konuşacak mısın?"

Ardından ekranları göstererek anlatmaya başlıyor, azami verimlilik hızından, hasar sapmasından ve anlamadığım başka şeylerden bahsediyor. En sonunda durup, "Bıraksan da biraz ben sürsem ne olur?"

Uzun bir an bana bakıyor sonra, "Sen? Süreceksin?"

"Neden olmasın?"

Biraz daha bakıyor, ardından. "Peki madem, sen istedin, haydi bakalım."

Kalkıyorum, onun kucağından geçip direksiyon kolunu tutarken o da altımdan yan tarafa kayıyor.

Bir anda Huxley-3'ü ekrandan kaybetmeye başlıyorum, yönümüz değişiyor.

“Tanrım, yardım et,” diyorum.

Gülümsüyor. “Kullanmayı sen istedin. Kolu geri çek. Sorumluluk sende. Geri çek. Farklı düşün.”

Dedikleri bana bir şey ifade etmese de kolu sertçe geri çekiyorum, bir yönden diğer yöne dönüyor ama işe yarıyor-muş gibi görünmüyor hiç. Sonunda Ezra uzanıp elini benim elimin üzerine koyuyor. “Böyle, tamam mı? Bu şekilde.”

Levyeyi dizlerimin arasına doğru çekiyor, sonra hafifçe sağa doğru yatırıyor. “Aynen böyle,” diyor, sesi kulağımın dibinde. “Sonra sabit tutacaksın. Onun çektiğini hissedeceksin, sürekli sağa doğru çekecek. Yarım kuyrukla haliyle bu kadar oluyor işte o yüzden senin yönlendirmen gerekiyor, tam böyle. Nazik ve yavaş.”

Huxley-3 görüşe girmeye başlıyor, biraz sallanıyor, dönüyor sonra tam merkezde duruyor. Sanki onu oraya Ezra koyuyor.

“Sanırım başardım,” diyorum omzumu ona doğru ittirerek. O da kendi koltuğuna kayıyor, elleri saçlarında birkaç ekrana bakıyor.

O anda biraz kötü hissediyorum. “Ezra, ben...”

Ama bir alarm çalmaya başlıyor, o kadar yüksek sesli ki neredeyse çılgılık atacağım.

“Ne yaptım?” diye soruyorum ama sistem ekranında yanıp sönen mesaja bakarak başını iki yana sallıyor.

“Sen yapmadın.” Konuşurken saçlarını geriye ittiriyor. “Isıtma sistemi.”

“Ne olmuş ona?”

Gülümsüyor. “Bozuldu. Bu da demek oluyor ki gerçek-

ten ama gerçekten üşüyeceğiz,” diyor ve ekliyor. “Ceketi-me ihtiyacım olabilir.”

Dışbükey aynadan koltuğumda uyuyan Dom’a bakıyorum. Mariana hâlâ tuvalet olayını çözmekle uğraşiyor muhtemelen.

“Kullanabileceğimiz bir şeyler var mı? Isınmak için yani?”

Ezra bilgi ekranında bir şeyler yazıyor. “Birkaç tane hayatta kalma battaniyesi var gibi görünüyor,” diyor başını sallayıp ürperiyor. “Yedek üniformalar, bilemiyorum ama ne var biliyor musun? Bir noktada...” Bana bakıyor ve başını iki yana sallamaya devam ediyor. Paneldeki ışık onu alttan aydınlatarak farklı gösteriyor.

“Bir noktada ne?”

Neşeli olmayan, tuhaf bir gülümsemeyle bakıyor. “Bir noktada kabullenmeye başlamamız gerekiyor.”

“Neyi kabullenmeye başlamamız?”

Gözlerini kocaman açıyor. “Bunu başaramayacağımızı. Başaramıyoruz. Her şey bize karşı Seren. Aleyhimize olan bir dolu şey var.”

“Ben...” Cevabımı düşünmeden karşılık vermeye yelteniyorum ama sonra durup ne diyeceğimi merak ediyorum. “Ben... Ben bunu kabullenmeyeceğim. Yapamam. Kabul edersem ne olacak? Kabul etmek ne demek yani? Hava kilidini açmak mı?”

“Demek istediğim... Mücadele edebiliriz. Her zerresine kadar mücadele etmeyi sürdürebiliriz ama elimizden gelen her şeyi yapıp tükettiğimiz bir zaman gelecek. Bu iş Huxley-3’e varmamızla *sonuçlanmayacak*, öyle olmayacak. Hâlâ en az on yedi saatimiz var. Hani şayet bitirme-

diğın bir işin varsa bitirmeni öneririm.”

“Hayır!” diye bağıyorum ona, olduğı yerde sıçrıyor. “Yapmayacağım! Bunu yapmayacağım.”

“Tamam,” diyor. “Yapma. Ama beni yapmam gerekeni yapmaktan alıkoyma.”

“Alıkoymam!” diyorum sonra daha sessiz bir şekilde “Yapmam,” diyorum.

“Tamam o zaman.” Başını sallıyor yeniden sistem ekranlarına dönüyor.

Alarm tüm sessizliğı dolduruyor, eski bir filmdeki denizaltı radarı gibi ses çıkarıyor ve aynı anda ben de aracı doğru yönlendirmeyi düşünmeye gayret ediyorum ama esasında merak içindeyim.

“Tamam o zaman,” diyorum. “Seninle ilgili bitmemiş birkaç işim var, sorularım var.”

Ezra iç geçirip esneyerek cevap veriyor. “Gönder gel-sin.”

“Bunu neden yaptın? Neden her şeyden vazgeçip bizim için hayatını riske attın?”

Omuz silkiyor, emin değilmiş gibi başını kaşıyor. “Benim yardımım olmadan başarmanız mümkün değildi. Başaramazdınız. Suarez her şeyi gayet güzel kavırıyor ama pilot değil. Ve sanırım senin öldüğün ve bunun benim hatam olduğı bir dünyada yaşamak istemedim. Yani, bilemiyorum, bir şekilde... Kaderimizde beraber olmak vardı ve kendimi bildim bileli seni de biliyorum ve hoşuna gitsin gitmesin benim bir parçasısın.”

Başını çevirip bana bakıyor ama ben başka yöne, penceden yıldızlara bakıyorum ama onları gördüğüm bile yok. Hafifçe başımı sallayıp gözlerimi kırpıştırarak yeni-

den Ezra'nın benimle bu şekilde konuştuğu bu dünyaya dönüyorum.

"Şey... Teşekkürler," diyorum kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek.

O, sistem ekranlarıyla uğraşırken bir süre sessizce oturuyoruz. Mariana koltuğuna otururken kendini çekmek için benim koltuğumu tutunca koltuk altımda hareket ediyor.

"Bu gürültü ne?" diye soruyor aramıza eğilerek.

"Isıtma buraya kadarmış," diyor Ezra.

Mariana burnundan nefes vererek iç geçiriyor. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Ne gibi?" diyorum.

"Yani iş sayesinde bu sistemlerden biraz anlarım. Erişebilirsem sisteme göz atabilirim."

"Girişi dışarıdan," diyor Ezra.

"O zaman sıçtık."

Mariana battaniyelerin olduğu doğru dolabı buluyor. Ventura'daki gümüş renkli uyku tulumlarının aynısından; küçük tüp şeklinde kıvrılmış duruyorlar ama açtığında kabarıyorlar. Birini Dom'un üzerine seriyor, iki tanesini bize fırlatıyor. Soğuğu şimdiden hissediyoruz, içimize işliyor; hayatımız boyu mücadele ettiğimiz soğuktan çok daha beter bir soğuk bu.

Pencerenin köşelerinden gelen soğuk havanın etkisiyle levyedeki ellerim ve açıktaki yanağımda hızla düşen sıcaklığı hissetsem de belime kadar çektiğim uyku tulumuyla nispeten ısınıyorum. Huxley'nin turuncu ışığını, pencerelerden üzerimize gelişini görüp yeterli olmayacağını bilmek çok fena.

Yeni bir alarm beni ayıltana kadar levyenin üzerine doğru içimin geçtiğini fark etmiyorum. Ezra'ya bakıyorum; kendi tarafına kıvrılıp sızmış durumda. Sesleniyorum ama sesim çıkmıyor haliyle bir cevap da gelmiyor. Dom'un arkamda kıpırdandığını görüyorum, battaniyesinden sıyrılarak kendini koltukların arasından öne doğru çekerken battaniye de kabinin arkasına doğru gidiyor. Alarmı kontrol etmek üzere ekranlara yönelince buz gibi bir nefes bulutu çıkıyor ağzından.

"Madre de Dios," diyor kollarını kendine sarıp titreterek.

"Isıtma sistemi devre dışı kaldı," diyorum ona şaşkınlıkla ekranlara bakarken. "Sen uyurken oldu."

Ezra'nın kucağına eğiliyor ve gözlerini kısarak sistem ekranında yanan kırmızı renkli yazıya bakıyor.

"Hava filtresinde bir uyarı var," diyor dişlerinin arasından konuşarak.

"Ne?"

"Biraz basıncımız azalıyor, o da hava filtresinin düzgün çalışmamasına neden oluyor."

Yutkunuyorum. "Büyük bir sorun mu bu?" diye soruyorum, başını iki yana sallayarak gülümsemeye çalışıyor. Benden daha çok ikna olmuş değil gerçi. Elini alnıma koyuyor ve kaşımdan öpüyor.

"Mekik kullanabildiğini bilmiyordum," diyerek gülümüyor.

Nasıl müzik açılacağını buluyor ve Ventura'da da çokça dinlediğimiz bir şarkı açılıyor. Dayanamadığım için kapatmasını söylememek için zor tutuyorum kendimi.

* İsp. Yüce Meryem anlamında. (ç.n.)

Daha birkaç saat önce olan bir şeyin nasıl milyonlarca yıl önceymiş gibi hissettirdiğini kavramaya çalışıyorum.

“Gitarımı getirmedim,” diyor Dom, koltuğumun arkasından tutup çenesi başımda olmasına rağmen aynadan gözlerimle buluşuyor.

“Ah ya!” Ne kadar üzüldüğümü ifade bile edemem.

Yüzü biraz asılıyor ama sonra, “Burada istediğim her şey yanımda *estrellita*, o yüzden üzülme,” diyor ve kulağı-mı öpüyor, tam orada nefes alıp veriyor.

Ezra’nın yerine geçmek için onu uyandırınca, Ezra kalkmıyor.

“Uyumuyordum,” deyip duruyor.

“Uyuyordun.” Dom kahkaha atıyor.

“Suarez, Hemple’la seni burada bıraksam saniyeler içinde ölürüz.”

“İyi de sen uyurken gayet güzel idare ettik işte!”

“Uyumuyordum!”

Neyse sonunda kalkmayı kabul ediyor ama biraz uyumak yerine Mariana’yla laf dalaşına tutuşuyor. Mariana’nın iki yıl Bakım’da çalışmasına rağmen bozulan sistemleri tamir edememesini gülünç buluyor.

“Giriş panellerinin dışarıda olduğunu kendin söyledin. Oraya ulaşmak için buranın altını üstüne getirmem gerekir.”

“Getir o zaman!” diye o da ona bağılıyor.

Böylece adam gibi bir plan yapmadan yan panelleri çekip çıkarmaya başlıyorlar. Ventura’nın altında seksen bilmem kaç yıldır bekleye bekleye parçalar epey bir uzay tozuyla kaplanmış; elleri, yüzleri toza bulanıyor, havada toz bulutları oluşuyor, tuhaf bir siyah rengi var ve her yere

yayılıyor. Kablo bölmelerini çıkarırken tartışmaya devam ediyorlar, daha çok alarm çalmaya başlıyor. Önce başarılı birkaç hamle oluyor ama sonra tamamen anlamsız olduğuna karar veriyorlar. Bu arada mekiğin çoğu kısmı parçalara ayrılıyor, yaşam destek bilgisayarı bile çalışmıyor. Dom, navigasyonu ya da otomatik pilotu bozmadan önce buna bir son vermeleri gerektiğini söylediğinde ikisinin gözü öyle dönmüş oluyor ki Dom kalkıp her şeyi eski yerine koymaya başlıyor. Ezra ve Mariana kokpiti devralıyor, Dom tozdan hapşırıp burnunu çekerken ben de kendimi koltuklarımızın altına sıkıştırarak ona aletleri uzatıp sonra da yeniden torbalarına koyuyorum. Ezra ve Mariana ise yarım sistemle nasıl gidileceğini çözmeye çalışıyorlar. Bir süre sonra Dom, “Eğer başka bir şey olmazsa kendinizi sıcak tutmaya devam edin,” diyor.

Sonra sistem bilgisayarı etkinleşip biplemeye başlıyor. Çünkü hava filtresi de artık çalışmıyor.

Otuz Dördüncü Bölüm

“Evet,” diyor Ezra esneyerek. “Hava filtresi de gitti. Bunun olabileceğini tahmin etmiştim.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diyorum.

Ezra iç çekiyor. “Şey... Acil durum tatbikat prosedürlerinden aklımda kaldığı kadarıyla, bu aşamada maskelemizi takmamız gerekiyor.”

“İçlerinde ne kadarlık hava var onların?”

Omuz silkiyor. “Sekiz saat kadar.”

Dom yüzünde kalan siyah uzay tozlarını koluyla silmeye çalışıyor ama iyice etrafa bulaştırıyor. “O zaman şu an onlar olmadan ne kadar devam edebileceğimizi bilmemiz gerek.”

“Bayılmadan,” diyor Mariana.

Ezra gülüyor. “Evet, ah işler iyice çirkinleşmeye başlamak üzere.”

Hepimiz bir an için oturup kavraması imkânsız olan bir şeyi kavramaya çalışıyoruz. Arka koltuklardan birine geçip parmağımın birini dudağımın üzerinde gezdiren bir dakika kadar oturuyorum, sonra, “Bakın, ön-

celikle enerjimizi korumamız lazım. Tek yapmamız gereken sakinleşmek ve sakince nefes almak, iyi olacağız.” Dom’a baktığımda onun da bana baktığını görüyorum; dudaklarında yine şu gülümsemesi var. Ona bakıp, “Ne?” diyorum, “Hiç,” diyor. Ama aynı gülümsemeyle bana bakmaya devam ediyor.

“Huxley-3’ten kaç saat uzaktayız şu an?” diye soruyorum Ezra’ya. Navigasyon ekranına bakıyor ve “On bir,” diyor.

Ezelden beridir buradaymışız gibi geldiğinden umduğumdan daha uzun görünüyor bu süre ama böyle bir şey söylemiyorum tabii. Onun yerine, “Pekâlâ, bakın uzun bir gece olacak. Nasıl atlatacağınızı bilmediğiniz bir gece. Tek yapacağınız dakikaları saymak. Ama her dakikanın sonuna geldiğinizde kendinize hâlâ burada olduğunuzu söyleyin ve... Bunu yapmaya devam edin.”

Dom elimi omzuna koyuyor ve öpüyor.

Ne ara ve nasıl bilmiyorum ama uykuya dalıyorum. Uyuşmuş bacaklar ve kupkuru bir ağızla uyanıyorum, yutkunamıyorum bile. Bir de şu yeni ses var; alçak tonda üç korna sesi sonra bir boşluk ardından yine korna sesi. Zonklayan başımı kaldırıyorum ve Dom’un ön koltuktan bana baktığını görüyorum.

“Maskeni tak,” diyor kocaman gözlerle bana el sallayarak. “Oksijen seviyesi çok düşük.”

Maskemi takıyorum, iplerini sıkıyorum. Ezra zaten yüksek olan müziğin sesini daha da açıyor; sözleri yok, yükselen seslerle Huxley-3’ün karanlık tarafına bakasım geliyor, buz tutan pencerelerden ona bakıyorum ve ne kadar yakınız acaba diye düşünüyorum.

Sonunda Mariana telsizden, “Ne durumdayız?” diye soruyor.

Kimse cevap vermiyor, kimse hareket dahi etmiyor; hepimiz kafamızda kapüşonlarımız, çenemizde kadar çektiğimiz battaniyelerimizle koltuklarımızda oturuyoruz. Sonra Ezra, “Eskiden yüzme havuzunu severdim, hani şu ana güvertede olanı. Çocukken. Suyun altından neredeyse tek nefes geçebilirdim. Jonah da benden nefret ederdi,” diyor biraz gülerek.

“Şimdi bunun ne alakası var?” diye soruyor Mariana.

“Hiç, sadece... Öyle aklıma geldi işte.”

“O zaman bunu balatayı sıyırdın olarak mı algılayıyım?”

“Şu aşamada ne dememi isterdin Moreno? Yedi saatlik yolculuğumuz için beş saatlik oksijenimiz kaldı mı diyeyim istersin? Böyle bir şey mi duymak istiyorsun?”

“Eğer doğruysa evet!” diye bağırınca Dom, “Lütfen millet oksijeni muhafaza edelim, tamam mı? Bağırmak yok, zaten yardımcı da olmuyor. Sadece... Mutlu şeyler düşünelim.”

Mariana’nın gözlerine dokunduğunu fark ediyorum. Hani o değil de başkası olsaydı ağlıyor derdim ama o Mariana, o yüzden ağlamaz. Yine de elimi ona uzatıyorum, uzattığımı görür görmez de hemen tutuyor.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” diyorum, “hâlâ başarabileceğimizi düşünüyorum.”

“Vazgeç artık Polyanna, beni deli ediyorsun.” Elini tutan Mariana ile bir süre öylece kalıyoruz, ellerimiz aramızdaki boşluğu sımsıkı tutuyor.

Gün batıyor. Tüm manzaramız Huxley-3; güneş onun

yan tarafından kayarak gidiyor, koyu pembe renkli son güneş ışınları denizde ıslıl ıslıl parılıyor ve sonra kayboluyor. Gezegenin gölgesindeyiz. Aracı Ezra kullanıyor, Dom yardımcı pilotluk yapıyor. Maskesini çıkararak bir protein barı yiyip biraz su içiyor benden de aynısını yapmamı istiyor. Başımı iki yana sallıyorum.

“Lütfen,” diyor üzgün gözlerle. Ben de yapıyorum. Çok hızlı oluyor ya da ben öyle hissediyorum. Ama her iki şekilde de kısa bir süre sonra başım dönmeye başlıyor, düşüncelerim tuhaflaşıyor, düzensizleşiyor öyle ki ara ara hayaller görüyorum sanki. Kendimde olmaya odaklanmaya ya da ön pencereden dışarı mavi-yeşil renkli, ortasında adalar olan gezegenin yer aldığı güzel manzaramıza bakmaya çalışıyorum. Ona bu kadar yakın olmak ne kadar zalimce.

“Bu manzarayı severdim,” diyorum Mariana’ya bakarak; gerçi gözleri kapalı ama olsun. “Yörüngedeyken bu yerin özel bir şeyi vardı. Benimle konuşuyordu, beni... Çağırıyordu. Buraya döneceğimi biliyordum. Bu yerin hayatımda... Önemli bir yer olacağını biliyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

O anda eli elimden kayıyor, uyuduğunu düşünüyorum, belki de bilincini kaybetti. Soluk yüzüne bakıp hangisi olduğuna karar vermeye çalışırken nefes aldığı sürece hangisi olduğunun önemli olmadığını fark ediyorum. Dom kemerini açıyor ve dizimden tutarak koltukların arasından geçiyor ve sanki beni bir uykudan uyandırıyor.

“Suarez ne halt ediyorsun dostum?” diye hayıflanıyor Ezra.

“Araç seyirde Lomax, bana birkaç dakika ver,” derken ben de kendi kemerimi çözüyorum. Dom benim yerime

oturuyor sonra da beni kucağına çekiyor. Önce bir şey söylemiyor, orada öylece duruyoruz; soğuk parmaklarımız kenetlenmiş, maskelerimiz birbirine değerken birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve nefes almamaya çalışıyoruz ama aksine daha fazla nefes alıyoruz.

“Hey,” diyor bir süre sonra sessizce. Gerçi söylediklerimizi diğerlerinin de duyacağını ikimiz de biliyoruz.

“Hey,” diye cevap veriyorum, kimin dinlediği umurumda değil.

“Nasılsın?”

“Daha iyiyim.”

Kollarını iyice bana doluyor ve “Huxley-3’e vardığımızda ne yapacağımızı düşünüyordum,” diyor.

Bu bir hayal mi yoksa sadece benim iyiliğim için mi yapıyor umursamıyorum çünkü şu an tam olarak ihtiyacım olan bu.

“Ne?” diye soruyorum oyunu devam ettirerek. Elimi tutuyor ve parmaklarımı açarak göğsüne koyuyor, kendi eliyle üzerine bastırıyor ve ağır ağır konuşuyor.

“Hmm, küçük bayrağımızı kuma dikeceğiz ve ‘Buranın adı Seren Diyarı’ diyeceğim ve yatıp uzanabileceğimiz güzel bir yer bulacağız, sonra da bunca yıl göremediğimiz güneşin keyfini çıkarmaya başlayacağız.”

“Seren Diyarı mı?”

Gülümsüyor. “Evet, neden olmasın? Oranın harika ve çok güzel bir yer olacağını biliyorum, bundan daha uygun bir isim olabilir mi?”

“Güzelmış,” diyorum gülerek. “Şahane bir cevap. Son derece uygun.”

“Hoşuna gitti mi?”

Başımı sallıyorum. “Seni seviyorum,” diyorum ona.

Ezra araya giriyor, “Off cidden mi?” diyor ve bir bip sesiyle bağlantısını koparıyor.

Dom kahkaha atıyor ve “Ben de seni seviyorum. Hem de çok,” diyor. Sonra gülümsemesinin solduğunu görüyorum, hâlâ parmaklarıyla enseme okşarken bakışları benden kopuyor, mutluluğun elle tutulur bir şeymiş gibi yüzünden çekilip gittiğini görüyorum. İçime işleyen korkuyu hissediyorum çünkü artık zamanın geldiğini biliyorum. Dom, “Bir şey olursa...”

Başımı iki yana sallıyorum. “Yapma bunu.”

Başımı avuçlarının arasına alıyor ve kendine bakmaya zorluyor. Yüzüne baktığımda, yüzündeki solgunluğu görüyorum, hafifçe ama görüyorum, gözlerinin yavaş hareketlerini görüyorum ve çığlık atmak istiyorum. Maskesini çıkarıp başının üzerine geçiriyor, ben de aynısını yapıyorum ve ona bakarken gülümsemeye çalışıyor ama bir yandan da kaşlarını çatıyor; daha önce hiç görmediğim bir yüz ifadesi. Beni öptüğünde ise boğazımdan kaçan şu çirkin panik sesini duyuyorum ama Dom beni sakinleştiriyor; soğuk yüzlerimizi birbirine bastırırken buz kesmiş başparmağını çenemde dolaştırıyor ve tenlerimiz birbiriyle konuşuyor. O benim boynumu öpüyor, ben de onun kulağını öpüyorum, saçının tatlı kokusunu içime çekerken üniformamın çıtçıtlarını açıyor ve kolunu içeri sokarak sırtıma doluyor. Buz gibi parmakları enseme, kürekkemiklerimin etrafında dolanıyor, göğsümü kendi göğsüne doğru çekiyor. Ben de elimi onun yan taraflarında gezdiriyorum; soğuk, o kadar soğuk ki elimi henüz sıcaklığını koruyan kalçalarına kaydırıyorum. Yüzümü

boynuna gömüyorum ve derisinin altında akan kanını hissediyorum. Başparmağımı dudağının kenarına bastırarak onu öpüyorum ve gözlerimiz neredeyse birbirine değerken gözümü açıp ona bakıyorum. Ağlamamaya çalışıyorum.

Artık nefes alamamaya başlayınca maskelerimizi takıyoruz. Maskemi onun maskesine dokunduruyorum, olabildiğince yakınlaştığımızda, “Bahse girerim, benimle hiç tanışmamayı diliyorsundur.”

“Çok yanıyorsun,” diyor ve sesi telsizden tıpkı el terminalindeki gibi çıktığından bir anda son derece canlı bir şekilde Ventura’ya, her şeye yeni başladığımız zamana dönüyorum; her şey o kadar net ki...

Bunun ağırlığıyla hareket ederek, “Karşına ben çıkana kadar hayatın iyi gidiyordu. Başına beladan başka bir şey getirmedi. Ve şimdi de... Burada ölüyorsun... Ve bu benim hatam.”

Başını iki yana sallayarak gülümsüyor ama gözleri yaşıyor. “Yanıyorsun *estrellita*. Şunu bilmelisin ki seninle olmak rüya gibiydi, asla sahip olabileceğimi düşünmediğim bir şeydi. O kadar harika ve değerli ki her şeyden çok daha fazla şey ifade ediyordu, düşünmeden her şeyden vazgeçebilirdim, düşünmeme gerek bile olmazdı. Sen buna değersin. Fazlasıyla değersin. Milyonlarca defa değersin. Seninle ilgili sevillebilecek her lanet şeyi seviyorum. Bunu yine yapar mıydım? Elbette. Her defasında. Bunu tereddüt etmeden binlerce defa yaptım.”

Bunların olmasını durdurabilecekmişim gibi başımı iki yana sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum ve “Sana veda etmeyi kabul etmiyorum,” diyorum. Sonra başım

çok fena dönüyor, dudaklarım uyuşuyor, kendimi kaybediyorum, her an bayılabileceğimi biliyorum ve istemesem de gözkapaklarım kapanıyor. Dom'un adımı söylediğini duyuyorum, onunla kalmam için yalvarıyor, durmadan konuşuyor. Hâlâ iyi olduğumu bilmesini istiyorum, bu cümleyi ağzımdan o kadar alçak sesle çıkarabiliyorum ki duymuyorum bile. "Seninle daha çok dans etme şansım olsun isterdim. Senin yanında yatmak, olabilecek her şekilde yanımda olmanı isterdim..." Devam etmek istiyorum ama edemiyorum. Kelimeler boğazımda jel gibi katılaşp kalıyor, tıkanıyorum; bir daha hiçbir zaman çıkmayacaklarını biliyorum ve acıyla, üzüntüyle kıvranıyorum, bununla öleceğimi biliyorum. Ama sonra, "Beni çok güçlü hissettirdin. Kimse beni daha önce bu kadar güçlü hissettirmemişti. Bana verilen bir hediye gibiydin. Hediye. Bütün hayatım boyunca beklediğim ama hiç alabileceğimi düşünmediğim bir hediye," demeyi başarıyorum.

Sonra birbirimize sarılıyoruz ve kendimi onun içinde; en iyi tanıdığım, herkesten çok sevdiğim insanın içinde hissetmeye çalışıyorum. Birden ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Ve her şey... Eriyip gidiyor. Her şeyi bırakabilirim artık, çünkü onu tanıyorum, çünkü onu sevdim, çünkü biri beni tanıdı, çünkü biri beni çok sevdi. Daha ne olsun ki? Hayatlarımızı istediğimiz şekilde yaşamadıysak ne olmuş yani? Bir süreliğine de olsa yaşadık işte ve bu bir insanın hayatı boyu elde edebileceğinden daha fazlaydı.

Oksijen monitörü biplerken anılara sarılıyorum ve bu hayatın bizden kaçtığını, uzaklaştığını hissediyorum, Huxley-3 gerçekliği hayalimden bile uzaklaşıyor, o ka-

dar uzaklaşıyor ki hiçbir zaman var olmamış gibi geliyor. Beni almaya geldiğini hissediyorum, bedenim bana artık uyuma vaktinin geldiğini söylüyor.

Tam uyumak üzereyken Dom, “*Estrellita*,” diyor ve maskemi çıkarıyor, soğuk hava nemli tenime hücum ediyor. “Masken, maskende bir sorun var, benimle değiştiir.”

Başımı sallayarak hayır diyorum, kendi maskesinin kayışlarını başımın arkasında o kadar sıkıyor ki kazayla saçımı çekiyor, boynum zorlanıyor ve bu biraz beni kendime getiriyor.

“Hayır!” diyorum ona çünkü onu çok iyi tanıyorum. “Hayır, yapma bunu. Yapma.” Gözlerine kilitleniyorum, o da benimkilere.

“Neyin sorun çıkardığını biliyorum Seren, düzeltebilirim.” Ellerimi tutuyor, parmaklarımı ezecek gibi tutuyor.

“Bana doğru söylediğine söz veriyor musun?” diye soruyorum haykırır gibi.

“Düzeltebilirim,” diyor soruma cevap vermeyerek, yavaşça göz kırıyor, gözleri neredeyse geriye kaçıyor.

“Hayır, Dom!” Çılgık atıyorum. “Hayır! Bunu yapmana izin vermiyorum!”

Öksürüyor, gözlerini sıkıca kapatıyor sonra yine açıyor. “Gidip Ezra’ya yardım etmen gerek *estrellita* tamam mı? Benim için bunu yapar mısın? Ben burada kalıp Mari’ye bakacağım ama ben maskeyi tamir ederken senin koltuğa geçmen gerekiyor.” Başımı iki yana sallasam da ellerimi çekiyor. “Benim için bunu yapman gerekiyor, tamam mı? Lütfen.” Ona bakarken maskesini benimkine dokunduruyor ve “Lütfen. Benim için yap.” Sonra, “Öyle değil mi Ezra?” diyor. Ama onun telsizi kapalı olduğun-

dan duymuyor, Dom onun omzunu tutunca irkiliyor, telsizi açıyor ve hafifçe dönünce Dom, “Seren’in yardımına ihtiyacın var değil mi?” diyor.

Sesi korkutucu bir biçimde uzaktan ve cansız gelmesine rağmen, “Evet, şu anda her türlü yardıma açığım,” diyor.

O an gitmem gerektiğini anlıyorum, gitmem gerek ama gitmiyorum, ağlamamaya çalışıyorum ama ağlıyorum ve kulaklarımda kendi korkunç viyaklamamı duyuyorum. Dom’dan ayrılmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, yapamam.

“İyi olacaksın,” diyorum; gerçi bunu söylüyor muyum soruyor muyum belli değil.

“Elbette iyi olacağım,” diyor gülümsemeye çalışarak. “Haydi, şimdi evimize uçur bizi.”

Ve bir şekilde gidiyorum, onu tanıdığım andan beri her ayrılışımızda olduğu gibi kalbim onunla kalsa da Dom doğru olanı yapacağıma inandırıyor beni.

Otuz Beşinci Bölüm

Kim bilir ne kadar zaman sonra aniden uyanıyorum.

Öldüğümü sanıyorum. Ama ölmemişim.

Şu ana kadar kendimden geçtiğimi bile fark etmemiştim, belli ki Ezra da fark etmemiş, benimle o kadar hızlı ve zor konuşuyor ki onu yakalamam bir dakikamı alıyor.

“...yörüngede, o yüzden bu noktada yapmamız gereken yavaşlamak, yavaşlayabilirsek düşeceğiz, esasında atmosfere gireceğiz. Bu şey, acil durumlarda bu tarzda pasif bir giriş için yapılmış, ısı kalkanı herhangi bir soğutucu olmadan devam edebilirse teoride işe yaraması gerekiyor.”

“Ne yapabi?..” Dönen başımı iki yana sallıyorum. “Neden bahsediyoruz?”

Şaşkınlıkla bana bakıyor. “Dinlemiyor muydun? Yörüngedeyiz. Bu şeyi yeterince yavaşlatabilirsek atmosfere girebiliriz.”

“Ne yapacağımı söyle,” diyorum kelimeleri ağzımda yapışkan varmış gibi çıkararak. Bir deliğin dibinde sıkışmış gibiyim. “Nasıl yardım edebileceğimi söyle.”

Dönüp bana bakıyor, bir kez gözlerini kırıyor, gözleri arkaya doğru kayıyor ve tekrar öne dönmüyor. “Arka iticiler,” diyor suyun içinde konuşuyormuş gibi. “Aracın kontrolünü sağlayabilmek için sadece hızımızı gezegenin yerçekimine uygun şekilde düşürmemiz gerekiyor.” Bazı düğmeleri çekip parmağıyla ekranlar arasında dolaşmaya başlıyor. O anda koltukların altından bir şey gümbürdüyor; derinden gelen bir gümbürtü bizi dalga dalga titreştiriyor ve kulaklarımızda uğulduyor. Ezra bağılıyor ama duymuyorum, sonra sesi aniden kulak zarımı deliyor adeta.

“Set kapağı!” diye bağılıyor. “Arkanda, Hemple.”

“Set neyi?” Koltuğumda dönüyorum.

“Ağırlık atmamız gerekiyor.”

“Ağırlık atmamız mı? Ne ağırlığı? Suyumuzu mu?”

Göz göze geliyoruz, üzgün bakıyor; telsizden sesi geliyor. “Gerçekten hâlâ bu kadar ileriye düşünebiliyor musun? Tanrım Hemple, at şu suyu! Kolu o tarafa doğru çek, set kapağının kolunu. Siyah renkli olmalı.”

Emniyet kemerimi zorlayarak görüyorum, iç kapıyı bırakan kırmızı kolun birkaç santimetre yanında. Ağır bir kol olduğunu düşünerek sertçe çekiyorum ama kolayca diğer tarafa geçiyor ve suyun iç organlarımız gibi çıkıp gitmesini seyrediyorum.

“Tamam, oldu,” diyorum ve iticiler boğuk seslerle titreşirken başımı geriye yaslıyorum. Dişlerim birbirine vuruyor, resmen oldukları yerde oynuyor, kafamdaki kan sarıntıdan köpükleşiyor, düşüncelerim birbirine karışıyor.

“Dom,” diyorum, cevap vermezse diye içimi bir korku kaplıyor. Ve cevap vermiyor. “Dom,” diyorum yeniden,

korkunun beni ele geçirdiğini hissediyorum. Dönüp bakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum; beni koltuğuma mıhlayan basınç aşırı kuvvetli. “Dom,” diye hıçkırıyorum. “Lütfen konuş benimle. Lütfen.”

“Seni duyamaz,” diyor Ezra. “Maskesi yok.”

Aynadan Dom’a baktığımda hareketsiz yüzünü, kapalı gözlerini görüyorum, maskesi yok.

“Sorun yok,” diyor Ezra. “O iyi.”

“Nasıl iyi?” Çılgılık atıyorum ama hareket etmemin, ona ulaşmamın imkânı yok. Hiçbir zaman hayal dahi edemeyeceğim türde güçler tarafından geri püskürtülüyorum, neredeyse koltuğun bir parçası olacak kadar oturduğum yere gömüyorlar beni. Sadece gözyaşlarımla mücadele ederek kendime içimden *hayır, hayır, hayır, hayır, hayır* deyip duruyorum.

Böyle ne kadar zaman geçiyor bilmiyorum. Çok uzun zaman geçiyor olmalı ki yeniden bilincimi kaybettiğimi sanıyorum ya da kaybetmek üzere olduğumu ve o noktaya kaymadan kendimi kurtarıyorum çünkü kendimi kaybedecek olursam bu sefer kesinlikle tek yönlü bilet olacağını biliyorum. Sanırım beni kendime getiren ısı oluyor. Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir şey, en azından bu şekilde değil. Gözlerimi açtığımda ön camın alevlerle kaplı olduğunu görüyorum ve titreyen çenemle konuşmaya çalışırken buluyorum kendimi. “Yanıyoruz.”

“Isı kalkanı yanıyor,” diyor Ezra boğuk bir sesle.

Ondan sonra ne oluyor bilmiyorum, bilmiyorum. Tüm bildiğim Ezra’nın konuşmaya devam ettiği, benim de gözkapaklarımdan altındaki karanlıkta bir ip gibi o konuşmaya tutunduğum. Sadece beni konuşturmamasını

diliyorum, çünkü çok zor ve gitgide de zorlaşıyor. Gerçekten söyleyecek herhangi bir şey düşünemiyorum bile. Sonunda aklıma bir şarkı geliyor ben de onu söylüyorum, hani şu *Parla, parla* şarkısı. Ezra gülüyor ama artık çok yavaş ve zayıf; acaba onu da mı kaybediyorum diye düşünüyorum ve şayet kaybediyorsam bunu başarmamız için geriye en ufak bir umut kalır mı diye de merak ediyorum. Zannediyorum ki cevap hayır ama sonra zaten hiçbir zaman umut olmadığını o yüzden de bir şey kaybetmediğimizin farkına varıyorum. Gerçekten kaybettiğimiz bir şey yok, sadece kazandık.

Sonra kendimi gömüyorum, karanlığa gömüyorum; çenemi aşağı eğmeme sebep olan bulantı ve gürültü midemden yükselen en hafif hisler. Aniden bir sakinlik oluyor, sessizlik, nereden geldiğini bilemediğim ama kafatasımın ortasından gelip dışarı yayılıyormuş gibi yüksek tonda bir ısıklık duyuluyor. Duyduğunuz bu sesler bazıları kulağa müzik gibi gelen sonsuz katmanlara ayrılıyor.

Ve sonra, sessizlik.

Otuz Altıncı Bölüm

Darbe beni kendime getiriyor. Şimdiye dek duyduğum seslerden daha yüksek bir ses çıkıyor ve dakikalar boyu kulaklarımda yankılanan, kemik kıran cinsten çarpma gerçekleşiyor. Öyle bir hale geliyorum ki yanımdaki koltukta öksürüp gözlerini kırıpştıran Ezra'ya başımı çevirmek dışında hareket edemiyorum.

Kemerimle boğuşarak, “Dom!” diye haykırıyorum ve yere düşüyorum. Ayaklarına kadar sürünüp kendimi bacaklarına, sonra da kucağına doğru çekiyorum ve yüzüne bakabileceğim şekilde göğsüne çıkıyorum. Yüzü simsiyah küllerle kaplanmış, burnundan koyu bir kan akıyor, dudaklarının çevresi morarmış. “Dom!” Bana ait olmayan bir sesle bağıriyorum.

Ezra Mariana'nın maskesini çıkarıyor, ellerini onun boynuna koyuyor. “Nefes alıyor,” diyor ve benim yanıma geliyor. Beni zorla kenara ittirerek parmaklarını Dom'un boynuna bastırıyor ve kaşlarını çatıyor.

“Suarez?” Yüzünü yana çeviriyor ve ona yaklaşarak dinliyor, hissediyor ve başını iki yana sallıyor.

“Ne?” Çılgılık atıyorum.

Ezra dinlemeye devam ediyor, bana bakıyor. “Yardım et.” Dom’un kemerini açıyor, kollarını ona doluyor. “Yardım et Hemple,” demesiyle kendime geliyorum ve Dom’un bacaklarından tutuyorum; onu koltukların arasındaki yere yatırıyoruz.

“Suarez!” diye bağıyor Ezra. Dom’un kafasını düzeltiyor, burnunu tutuyor ve ağzını onun ağzına dayayarak ona iki kez nefes veriyor ve göğsüne bastırmaya başlıyor. Benim tüm yaptığımısa bunu seyretmek ve gözyaşları içinde yumruğumu ağzıma bastırmak oluyor. Uzun bir süre tek kelime konuşulmuyor, ne kadar yalnız dakikalar bunlar; sadece bu dakikaların her zaman benim bir parçam olacağını söyleyebilirim. Gerçek olamayacak, gerçek olmaması gereken bu durum karşısında gözlerimi sıkıca kapatarak onun adını söylediğim sesim hep kulaklarımda olacak.

“Hemple, benim yerime geçmeye hazırlan.” Gözlerimi açıyorum, Ezra bana bakıyor; kıpkırmızı olmuş, yüzü Dom’un kanıyla kaplanmış, bir anlık sezgiyle neredeyse ona bırak artık diyeceğim kadar sertçe onun göğsüne bastırmaktan ter içinde kalmış.

Dom’un kalçalarının yanına, dizlerimin üzerine çöküyorum. “Ben... Yapamam...” Gözyaşlarımı siliyorum ve başımı iki yana sallıyorum.

“Yapabilirsin,” diyor soluk soluğa Ezra. “İkimiz de yapabileceğini biliyoruz. Dr. Pen ile her yıl yaptık bunu. Ben gidip defibrilatörü bulacağım ama buna devam etmen gerekiyor tamam mı?”

“Defibrilatör mü?”

“Yeni tura geç artık Hemple.” Ters ters bana bakıyor. “Tamam mı? Tanrı aşkına şimdi vazgeçeyim falan deme.”

Ama bu çok fazla, her şey çok fazla geliyor, doğru düzgün göremiyorum bile. “Benim hatam,” diyorum sadece. “Hepsi benim hatam. Ölemez. Ölmüş olamaz. Onsuz yapamam.” Sonra tekrar alınmış gibi gitgide yükselen bir sesle, “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,” demeye başlıyorum.

“Hemple, sakın başlama şimdi!” diye son ses bağırıyor. “Kalp masajının başına geç!”

Beni onun başına ittiriyor ve ellerini ellerimin üstüne koyarak bana gösteriyor. “Sadece bunu yap. Sert olması gerekiyor. Otuz kere. Sonra iki nefes vereceksin, tamam mı?”

Yapıyorum. Bana gösterdiği şekilde bastırıyorum ve Dom’un kalp atışlarını, o güzel kalbini daha önce kaç defa duyduğumu düşünüyorum. Yüzü solgun ve hareketsiz, dudakları mosmor olsa da hâlâ çok güzel. Gözümden akan yaşlar yüzümü yakıyor ve hıçkırıyorum, nefesim yine şu iğrenç hırıltı gibi çıkıyor. Sonra daha önce defalarca öptüğüm o yüzü ellerimin arasına alıyorum, dudaklarımın altında cansızlığını hissediyorum. Bu sonu olmayan bir korku olsa da sevdiğim adama, en çok sevdiğim kişiye nefes veriyorum ve nefeslerimin arasında, “Lütfen bana dön,” diyorum. O öyle hareketsiz duruyor ve yeni yerçekimi beni o kadar fazla çekiyor ki sanki kemiklerim eriyor.

Bütün bu zaman boyunca Ezra dolaplardan etrafıma bir şeyler fırlatıp duruyor ve dünya artık beni hiç şaşırtmayan bir şekilde çöküyor gibi görünüyor. O anda Ezra birden yanıma gelip diz çöküyor, küçük sarı defibrilatör-

r n düğmesine basıyor, alet tiz bir sesle şarj oluyor.

“Nasıl çalıştığını bilmiyorum bile,” diyor Ezra koluyla alındaki teri silerken.

 imde öyle bir korku uçurumu var ki gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse uçurumun kenarına kadar geliyorum. Oradan başka gidecek yer yok gibi geliyor. Aklım, her zaman yaptığı gibi beni yüzüstü bırakıyor. Sadece bedenim çalışıyor ve benden bile sakladığı bir güçle göğsüne bastırmaya devam ediyorum. O yavaş akan anlardan biri bu, zaman algım tamamıyla kaymış durumda, her bir tüyler ürpertici ayrıntıyı görebiliyorum. Bütün bunların arasında Dom’un kafasına, yüzüne, kulaklarına ve saçlarına gelen küçük eşkenar dörtgen şeklindeki güneş ışığını fark ediyorum. Onun hik yesinin böyle bitmeyeceğini biliyorum. Böyle bitemez.

Burnunu kapatıp ona yeni bir nefes verecekken bir şey oluyor.  nce boğulma sesi gibi bir ses çıkıyor, nefesi kesiliyormuş gibi. Yemin ediyorum hayatın içinden aktığını, derisi altında hareket ettiğini görüyorum. şiddetle sarsılıyor, art arda öksürerek doğruluyor ve y zlerimiz çarpışıyor; onu kendime çekerken burnundan derin bir nefes alıyor. Hayata dönüyor, burada Huxley-3’ n yüzeyinde gözyaşlarımla ıslanmış, k llerimizle kaplanmış, bir şey doğuyormuş, ya da yeniden doğuyormuş, gibi kan kusak hayata dönüyor ve sonra tekrar yere düşüyor. Sandığımdan çok daha fazla ağlayarak onu tutuyorum, başını kaldırıp göğsüme yashıyorum, saçını, yüzünü, kollarını, boynunu defalarca öperken dönüyor, kıpırdıyor ve sonunda konuşmaya mecali olmasa da konuşuyor:

“Estrellita.”

Otuz Yedinci Bölüm

Mekiğin kapağını açtığımız anda ölüp ölmeyeceğimizi bilmiyoruz. Ama ölmüyoruz. Oksijeni bol bir hava soluyoruz ve yaşıyoruz. Sonunda gerçekten yaşıyoruz.

Sanıyorum hayatını bizim yaşadığımız biçimde yaşayan biri ilk kez nefes aldığımız, havayı kokladığımız, havanın tuzlu tadını aldığımız, rüzgârı tenimizde hissettiğimiz şu anı hayal bile edemez. Bir okyanus görmenin, canlı bir şeymiş, yaşayan bir bütünmüş gibi altımızda hareket eden bu sonsuz su kütesinin üzerinde süzülmenin nasıl olduğunu bilemezsiniz, hiçbir zaman da bilemeyeceksiniz.

Şimdiye dek onun dışında yaşayıp ilk kez gökyüzüne bakmanın nasıl bir his olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaksınız. Hiç bilmediğim bir sır var burada ve o kadar güzel ki beni korkutuyor; tek yapabildiğim korkudan olduğum yere, bu güzelliğin altında sinmek oluyor. O anda neden gezegenlerde yaşayan insanların Tanrı'ya ve tüm o şeylere inandığını anlıyorum ama kimseye söyleyemiyorum, sonra bir zamanlar birinin hayaliymiş gibi görünen mavi ve beyaz renkli bu sonsuz sanat eserine bakıyorum

ve bir türlü tarif edemediğim bir şey hissediyorum içimde.

Yerçekimsiz ortamda o kadar uzun süre kalmadık ama yine de kendimizi kemiksiz balık gibi kapıdan bırakıveriyoruz ve kendimizi mekiğin yanına yapışmış biçimde buluyoruz; kollarımız bacaklarımız yüzmek için çok uyuşuk, ılık tuzlu su bizi kucaklıyor, içine, altına doğru çekiyor.

Ada iki yüz, belki de üç yüz metre kadar uzakta; alçak, soluk renkli ve sabit. Mariana'yı çekmeyi planlıyoruz ama suya girdiği anda canlanıveriyor, birden nefesi kesiyor ve gözlerini kocaman açarak etrafına bakıp çığlıklar atmaya başlıyor. Yanıma gelip beni neredeyse suyun altına çekiyor, yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Öldük mü?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Başardık."

Üniformalarımızı, derilerimizi çıkarır gibi çıkarıp deniz yatağının üzerine atıyoruz. Ayağımın altında kumu hissettiğimde henüz elli metre kadar açıktayız. Arkamda Dom'u hissediyorum, kolunu belime doluyor ve suyun içinde hareket etmek için bana güç veriyor.

Kıyıda, suyun içinde ilerlerken korkuyorum, ona dönüp kollarımı sırtına doluyorum, saklanmak istiyorum, beni daha önce hiç görmediğim koyu yapraklı ağaçlardan, ağaçların bittiği yerde hareket eden şeylerden, alçalan güneşten, onun gökyüzünde kanıyormuş gibi kızarmasından saklamasını istiyorum. Beni kendine çekiyor, öpüyor ve dudakları dudaklarımın üzerindeyken gülümsüyor.

"İyiyiz," diyor sadece ama ayakta zar zor dururken ağzının kenarlarında, gözlerinin altında morluklar olduğunu görüyorum.

“Neredeyse ölüyordun,” diyorum yutkunarak. Anında gözlerimden yaşlar akıyor ve deniz suyuyla karışarak yankılarımı ıslatıyor.

Kararmaya başlayan havayla birlikte üzerimizde yıldızlar görünmeye başlıyor, iki tane ay çıkıyor. Uzayın gelip beni alacağına dair bir korku kaplıyor içimi.

“Sana daha önce diğer insanlar gibi cesur olmadığımı söylemiştim,” diyorum ona titrememi açıklamaya çalışarak.

Dom kahkaha atıyor ve “Hayır, *estrellita*, sen tanıdığım hiç kimse gibi değilsin,” diyor. Beni bir kez daha öpüyor ve başını iki yana sallıyor. “Sen tanıdığım hiç kimse gibi değilsin.”

Elimi tutuyor.

Yürümeye devam ediyoruz.

Teşekkürler

Bana gece geç saatte attığı e-postasıyla bu kitaba olan inancını dile getiren ve -Cara Lee Simpson ile Therese Coen ile birlikte- başkalarını da buna ikna ederek harika bir iş çıkaran Madeleine Milburn'e teşekkür ediyorum. Karen Ball'a ve Little, Brown Books "Genç Okuyucular" bölümündeki herkese bana inandıkları için teşekkür ediyorum. Güzel ve büyüleyici kapak için Sophie Burdessa teşekkür ediyorum. Becca Allen'a ve Catherine Coe'ya ama en çok da bu hikâyeyi hep olmasını istediğim şekle bürümemi sağlayan ve benim için herkesin sahip olmak isteyeceği harika bir çift taze göz olduğu için editörüm Kate Agar'a teşekkür ediyorum.

Tuhaf küçük bir kızın hayallerine, Noel zamanı ona gök mavisi bir daktilo alacak kadar inanan anneme ve babama teşekkür ediyorum. Yaklaşık yedi yıldır, üç kıtada hem gerçek hem mecaz anlamıyla yukarılara uzanmamı sağlayan (Ayrıca onca çabasına rağmen neredeyse her akşam göz ardı edilmeye katlanan) kocama çok teşekkür ediyorum. Hepsinden öte yazdığım kadar iyi annelik yapamayışımı sineye çeken ve bu iki konuda daha iyi olmak için hiçbir zaman pes etmememin en büyük sebebi olan kızlarıma çok teşekkür ediyorum.

SARAH J. MAAS

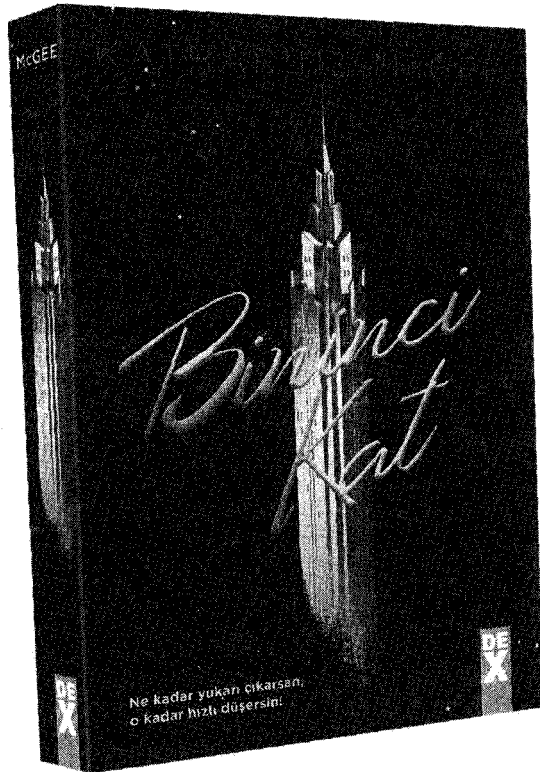
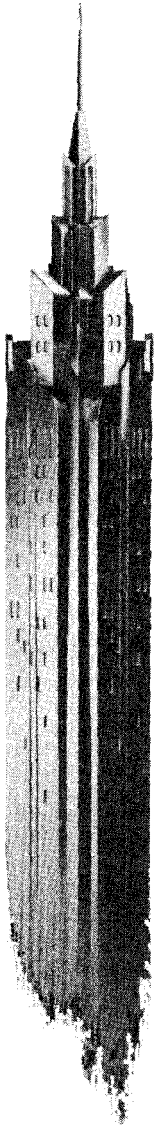
DİKENLER
VE
GÜLLER
SARAYI

ÖNYARGILARINI YIK: HEM AŞKTA HEM SAVAŞTA!

DE
X

KATHARINE MCGEE

Birinci Kat

Ne kadar yukarı çıkarsan, o kadar hızlı düşersin!

UZAK VARLIKLARIN YALNIZLIĞI

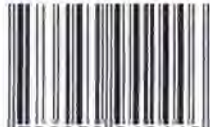
Seren, Ventura'da doğdu, Ventura'da büyüdü ve burada ölecek. İmkânsız görünse de güneşi, kumsalı, denizi teninde hissetmek istiyor. Bu isteklerine delilik gözüyle bakanların karşısında, akıl sağlığını korumaya, gerçeği arayışından vazgeçmemeye kararlı. Yine de insanların arasındaki bu yalnızlığı bazen Seren'i pes etme noktasına getiriyor. Ama Dom hayatına girdikten sonra, kendisi gibi biriyle tanışmış olmanın heyecanı ile hayallerine daha sıkı sarılıyor. Bir süre Seren'in güneşi Dom oluyor ve genç kız onun yörüngesinden kopamıyor.

Sonunda aşkın ve doğaya inancın gücü bir yol ayrımına getiriyor onları: Bildikleri tek ev olan Ventura'da mı kalacaklar, yoksa el ele hayallerinin peşine mi düşecekler?

“Ventura Efsanesi”nin ilk kitabı *Uzak Varlıkların Yalnızlığı*, ütopyayla distopyayı harmanlayan, ufuk açan inanılmaz bir macera.

ISBN 978-605-09-4244-6

9 786050 942446

Sertifika no: 11840

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 24